

Schwidop, Carolus
Observationum Lucianearum
specimen 1 - 4

PA
4236
S385

13
Oct.
1924

Zur öffentlichen Prüfung

im

Kneiphöfischen Stadt-Gymnasium

am 18. und 19. April 1848

so wie zur Entlassung der Abiturienten

ladet

die hohen Vorgesetzten der Anstalt und die geehrten Eltern der Schüler

ergebenst ein

der Director

Dr. Rud. Ferd. Leop. Skrzeczka.

_____ Schwidop.

Inhalt.

1. *Observationum Lucianearum specimen I.* Vom Oberlehrer Dr. C. Schwidop.
2. Schulnachrichten. Vom Direktor.

Königsberg, 1848.

gedruckt bei E. J. Dalkowski.

quantum
tractatus
quendam ordi

Uebersicht der Prüfung.

Dienstag den 18. April, Vormittags 9 Uhr.

Sexta.

Rechnen. Ohlert.
Geographie. Witt.
Latein. Cholevius.

Quinta.

Naturgeschichte. Knobbe.
Geschichte. Cholevius.
Latein. Weyl.

Quarta

Geschichte. Witt.

Dienstag Nachmittags 2¹/₂ Uhr.

Quarta.

Griechisch. Weyl.
Latein. Schwidop.

Tertia.

Anthropologie. Knobbe.
Latein. Lentz.

Tertia A.

Französisch. Weyl.

Mittwoch den 19. April, Vormittags 9 Uhr.

Secunda.

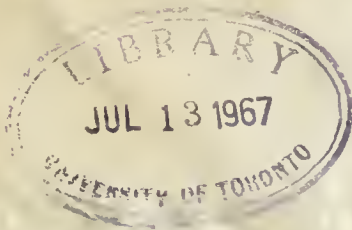
Griechisch. Schwidop.
Geschichte. Witt.
Virgil. Der Director.

Prima.

Mathematik. König.
Griechisch. Der Director.
Latein. Wichert.

Entlassung der Abiturienten durch den Director.

- Gesang. 1. Der Sonnenstrahl. (Aus Schladenbach's Sammlung).
2. Hymne von Mozart: Preis dir, Gottheit.
3. Choral.

Observationum Lucianearum Specimen I.

Quamquam nostra memoria ante alios Struvius Fritzschius Iacobitzius summi illi viri studium haud mediocre ad Lucianum emendandum et illustrandum contulerunt aditumque in eius scripta adeo facilem aperuerunt, ut lectores tanquam per amoenos quosdam hortos noxiis istis inutilibusque quibus diu ante oppleti iacuerant herbis perpurgatos ambulare uberesque fructus quos cultoribus suis pollicentur cum magna sermonis simplicitas tum incredibilis praecipuarum rerum copia, percipere posse videantur: negari tamen nequit in floribus et eligendis et curandis nonnulla irrepsisse quibus qui eos visunt facile pungantur et a delectatione admirationeque abducantur. Iam vero aliquot annis post quam Lipsiae Luciani opera in publicam lucem emissa erant ecce prodiit Parisiis eiusdem scriptoris editio recognita et brevi eaque circulatoria praefatione exornata, de qua exputare non posse ingenue me confiteor quid Iacobitzium impulerit ut iusto acerbius et vehementius indicaret. Etenim quicumque eam perlustraverit cum aliisque accurate comparaverit, reperiet sane editorem nonnunquam infaustis auspiciis provinciam administrasse, reperiet illum non raro ita egisse ut in multis locis qui emendatione non indigerent violenter ac temerarie medici instar secaret et ureret minus anxie alia radicitus evelleret alia non fortasse meliora ingeneraret. Nihilo tamen secius huius viri opera quantum Luciano lucis et medelae redundarit perquam est facile ad demonstrandum vereorque maximopere ne Iacobitzius quominus aemuli laudes et merita libenter agnosceret vereorque aestimaret livore quodam et obtreccatione impeditus sit. Atque ego quidem abhinc quinquennium fere discipulos meos in facetissimi Samosatensis hortulos introducturus cum id animadverterem subsecivis temporibus spicilegium in iis facere ambulationes spinis adhuc luxuriantibus consitas caute emundare locisque eruncatis ne inculta ac deserta manerent probabiliora ex gustu et indole scriptoris supponere constitui. Quod quomodo conficiendum putaverim ex iis ipsis quae disputavi facile cognoscere poteris.

Verum mihi temperare non queo quin rationem praeposteram istam ac perversam breviter attingam, quae quoniam criticorum editorumque quos nostra aetas tulit animos mirum quantum occupatos tenet in dies invaluit et iam civitate quasi donata est. Placet enim in tractanda arte critica ita versari, ut singulis codicum editionumque familiis in probabilem quandam ordinem redactis optimos quosque ut aiunt libros et scriptos et editos appellent,

lectiones non commodas saepenumero sine eorum auctoritate non moveant et prorsus repudiatis, quae libri deterioris notae exhibeant aut meliora aut aptiora, propter superstitionem qua imbuti sunt codicum venerationem falsa nonnunquam et contraria cum scriptoris dictionum linguae indoli potius intempestiva indulgentia admittant et aequo animo sustineant quam ab inita via ac ratione vel transversum digitum discedant. Hanc quidem rationem tantum abest, ut unice probeam ut summam omnino vim summamque curam in observando scriptoris cuiusque usu loquendi ponendam locumque ubi suspectum depravatamve videas, aut ex similibus inter se comparatis redintegrandum aut ex variis lectionibus sedulo iudicatis ac perpensis, quae cum scriptoris mente atque indole concurrat ac congruat, eam eligendam existimem. Cave igitur ne omnia tribuas vetustis membranis nihil intelligentiae. Utrumque vero si apte et convenienter coniunxeris permagnum verborum integritati adiumentum afferes optimeque incorrupto sermonis contextui consulas. Atque hoc librarios solos venerandi studio Iacobitium omnino non immunem esse, occasione oblata ostendam, cuius quidem in recensendo Luciano tanta fuit religio ut in multis licet vera et certa quae essent videret a codicum fide et auctoritate pendere mallet.

Iam vero constat inter omnes Lucianum non modo operam consumsisse in veterum scriptorum monumentis et pervolutandis et cognoscendis sed plurima etiam ex iis ita excerpisse et in suis horreis condita habuisse, ut quidquid in rem suam convertere vellet inde depromeret. Quod ubi viri eruditi intellexerunt, fontes unde rivuli fluxerint, investigare coeperunt idque haud exigua nube locorum e Thucydide potissimum et Isocrate sumtorum confirmare studuerunt Fritzschi in Quaest. Luc. p. 169 sq. et in Epist. Crit. p. IX. sq. et in transcurso post alios Hermannus Sauppius in Epist. Crit. ad Godof. Hermannum a. 1841 p. 51 sq. Quae illi viri inchoarunt, ea persequi non inutile et supervacaneum erit novisque quibusdam exemplis amplificare quae congeSSI non dedita opera sed quomodo ea casu ac fortuito legenti mihi oblata sunt. Hac in re quoniam facile fieri poterat, ut singula quae fortasse ab alio quopiam commemorata sunt, retractarentur, libere ne aliena concupiscere videar, fateor, cum regia quae est in nostra urbe bibliotheca aut parum aut nihil subsidii ferat, varias quae huc pertinent virorum doctorum commentationes literariae suppellectilis penuria cohibitum me non accipere nedum inspicere et comparare potuisse.

In Somn. c. I. τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνον πολλοῦ καὶ χρόνου μακροῦ καὶ δαπάνης οὐ μικρᾶς καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς etc. vestigia Demosthenis satis clare expressa reperiuntur qui similiter loquitur in oratione quae est de rebus Chers. p. 105. 7. ed. Dind. p. 134. ed. Reisk.: εἰ δὲ τῷ δοκεῖ ταῦτα καὶ δαπάνης πολλῆς καὶ πόνων πολλῶν καὶ πραγματείας εἶναι, . . . ὀρθῶς δοκεῖ.

Nigrin. c. 11. Ἦνα μὴ συγκρασιάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι redeunt eadem fere verba Rhet. Praec. c. 12 μὴ καὶ συντριψῶ που πεσὼν τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι et ex parte sumta sunt e Demosthenis orat. de coron. p. 210 10. ed. Dind. p. 288. ed. Reisk. ibiq. Dissen. p. 353. — Tum c. 12. οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με πολλῇ τῇ σκηρῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος; hanc coniunctionem vide ne Lucianus a Platone duxerit, qui in Gorgia p. 489. B. Calliclem haec dicentem facit: οὐτοσὶ ἀνὴρ (scr. ἀνὴρ) οὐ παύσεται φιλιαῶν. — Porro c. 15. ἀγενσιος ἐλευθερίας. Plat. de rep. IX. p. 576. A. ubi natura tyranni quoque libertatis et amicitiae sensu vacui his verbis describitur: ἐλευθερίας καὶ φιλίας ἀληθοῦς τυραννικῆς φύσεως αἰεὶ ἀγενσιος. — Et c. 30. ἤπειτο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκρίαν καὶ διαθήκας καλινδουμένων, eodem fere intellectu Isocrat. adv. Soph. p. 261. 5. ed. Dind. p. 295. ed. Reisk.: χείρους ἐγένοντο τῶν περὶ τὰς ἐρίδας καλινδουμένων.

Timon. c. 14. ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμνκτὶ βλέποντας referam ad Arist. Eqq. v. 292. βλέψον εἰς μὲ ἀσκαρδάμνκτιος. Locutio ἀσκαρδαμνκτὶ βλέπειν, προσβλέπειν redit apud Lucian. Icarom. c. 14; Catapl. c. 26.

Halcyon. c. 6. *δηρῶτα οὖν ἀνθρώπος ὡς εἶκεν ἀνθρώπου τοσοῦτω διαφέρει...*
imitatur Thucydidem I. c. 84. *πολύ τι διαφέρειν οὐ δεῖ νομίζειν ἀνθρώπον ἀνθρώπου κ. τ. λ.*

Dial. Deor. I. c. 1. *τὸν κάκιστα ἠρῆειν ἀπολούμενον αἰετὸν τρέφον τῷ ἦπατι.*
Formula *κάκιστα ἀπολούμενος* quae ter quaterve apud Lucianum legitur hic et Dial. Deor. 14. 2; Quom. Hist. conscrib. sit c. 14; Dial. Meretr. 10. 1. imitatione posita est. Est enim Demosthenis et Comicoꝝ. Dem. Or. de male gesta legat. p. 318. 5. ed. Dind. p. 445. ed. Reisk.; *ὑπὸ τῶν κάκιστ' ἀπολουμένων ἀνθρώπων πάντα τὰ πράγματ' ἀπόλειτο.* Amphidis Comici apud Meinek. Fragg. Comic. Graec. III, p. 308. *ἐν ταῖς θριδακίταις ταῖς κάκιστ' ἀπολουμέναις.* Alexidis apud eundem III. p. 391. *τοὺς ἰχθυοπόλας τοὺς κάκιστ' ἀπολουμένους.* Eodem paene intellectu Arist. Thesm. v. 879. *πέθει τι τοῦτω τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ* de quo vide Fritsch. l. c. p. 340; Pherecrates ap. Meinek. l. c. II. p. 263. *οὗτος γὰρ ἡμῖν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι κ. τ. λ.*; Antiphanes ap. eund. III. p. 87. *ποραδοθέντες ἀθλοὶ τοῖς ἰχθυοπόλαις τοῖς κακῶς ἀπολουμένοις σήπονται.*

Charon. c. 21. *ἦν καὶ σὺ κεκραγῶς διαρραγῆς:* componam cum verbis Demosth. in Orat. de Coron. p. 171. 25. ed. Dind. p. 232. ed. Reisk.; *οὐδ' ἂν σὺ διαρραγῆς ψευδόμενος.* Adamat uterque scriptor metaphoricum illum verbi *διαρραγῆναι* usum: ecce mihi haec: Lucian de merc. cond. c. 35; Quom. hist. conscr. sit c. 10; Demosth. de Coron. p. 186. 32. ed. Dind. p. 254. ed. Reisk.; adv. Conon. p. 172. 28. ed. Dind. p. 1270. ed. Reisk.

Vitar. Auct. c. 17. *λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασασμένοις:* consociavit utramque vocem etiam Demosthenes et in orat. adv. Conon. p. 171. 4. ed. Dind. p. 1267. ed. Reisk.; *καὶ ταῦτα τὰ λαμπρὰ καὶ νεανικά ἐσιν αὐτῶν* et quem locum Dissenius ad orat. de coron. p. 448. attulit, in orat. Mid. p. 35. II. ed. Dind. p. 557. ed. Reisk. *λαμπρόν οὐδὲ νεανικόν.*

Quomodo Demosthenes in orat. de coron. p. 167. 20. ed. Dind. p. 226. ed. Reisk.: *ἐκ περιουσίας κατηγορεῖν*, eodem fere modo dixit Lucian. Pisc. c. 9. *ἐκ περιουσίας ἀπολογεῖσθαι.* — Infra c. 10. *παρέξομεν ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλονσι* praevit Dem. de coron. p. 204. 6. ed. Dind. p. 279. ed. Reisk.; *ὁ τὰς ἀφορμὰς ταύτας καὶ τὰς προφάσεις αὐτῷ παρασχὼν οὗτος ἦν* ibiq. Dissen. p. 328.

Catapl. c. 21. *τεθιάσι πρὸς ἀλλήλων περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι* et *περὶ γῆς ὄρων ἐρίζειν* Icarom. c. 18. originem habent a Thucydide, qui dixit I. c. 103. *αὐτοὺς Κορίνθιοι περὶ γῆς ὄρων πολέμῳ κατεῖχον;* I. c. 122. *περὶ γῆς ὄρων διαφοραί;* IV. c. 92. *τοῖς ἄλλοις οἱ πλησιόχωροι περὶ γῆς ὄρων τὰς μάχας ποιοῦνται.* Atque *γῆς ὄρους ἀποδείξατε* habet idem II. c. 72.

Quid causae sit, cur Lucianus de merc. conduct. c. 24. iunxerit: *καταποντιστῆς ἢ ληστῆς*, pro quo in Navig. c. 14. *πειρατῆς ἢ καταποντιστῆς* posuit, apparet ex Demosthenis orat. in Aristocr. p. 117. 2. ed. Dind. p. 675. ed. Reisk.; quem cum dixisset *λησιῶν ἦν μεσιτὴ καὶ καταποντιστῶν* etiam Isocrates secutus est, ex cuius Panathenaico p. 247. 10. ed. Dind. p. 280. ed. Reisk. Weberum ad Aristocr. p. 464. attulisse video: *οὐδὲν μᾶλλον ἢ τοὺς καταποντιστὰς καὶ λησιῶν καὶ τοὺς περὶ τὰς ἄλλας ἀδικίας ὄντας.*

Apolog. pro merc. cond. c. 13. *ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν* dixerat iam Thucyd. IV. c. 36. *ὡς μικρὸν μέγαλω εἰκάσαι* et ante Thucydidem similiter Herodot. IV. c. 10. *ὥστε εἶναι μικρὰ ταῦτα μεγάλοις συμβαλέειν.*

Hermot. c. 11. *τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτιμίας προπινόντων* repetam ex Demosth. orat. de fals. leg. p. 273. 12. ed. Dind. p. 380. ed. Reisk.: *συνεπαιώνιζε Φιλίππῳ καὶ φιλοτιμίας προῦπινε.* — c. 20. *ἐστὶν ἀπόρητα καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα* ut Thuc. I. c. 42. *ἐν ἀφανεῖ ἔτι κείται.* — c. 30. *ἐπεὶ φέρε, εἰ κ. τ. λ. i. e. nam agedum: simile quid legis* apud Demosth. in orat. II. adv. Onetor. p. 255. 24. ed. Dind. p. 879. ed. Reisk.: *ἐπεὶ φέρε, πῶς κ. τ. λ.* — *Verborum διεξιῶν καὶ ἐκριβολογούμενος* c. 50. *societas et conjunctionio ducenda* est ex Dem. orat. de coron. p. 172. 19. ed. Dind. p. 232. ed. Reisk.: *ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκρι-*

βολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. — Infra c. 54. ῥᾶδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας (conf. c. 56.) attendas formulam Thucydidis apud quem habes I. c. 85. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας pro quo brevius dicit I. c. 141. ἐν βραχεῖ μορίῳ et Plut. Fab. Maxim. c. 13 ἡμέρας μέρει μικρῶ.

Quod in Zenxide c. 2. τὴν μὲν ὥσπερ ἐν προςθήκης μοῖρα συνεπικοσμεῖν τι κ. τ. λ. imitando expressit Lucianus: id Demosthenes in epistola ad Philippum p. 116. 31. ed. Dind. p. 154. ed. Reisk. hunc in modum praeivit: ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν παραθήκης μέρει ὁποῖον ἔχει τινὰ καὶ χοῖσιν.

Scyth. c. 1. ἀπέθανε (sc. ὁ Τόξαρις) καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρωος ἔδοξε καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ Ξενίῳ Ίαιρῶ οἱ Ἀθηναῖοι. Ridet Lucianus veterum Graecorum morem usitatum illum quo fortibus iisque pro patria mortuis ducibus honores divinos decernere consueverunt eique procul dubio obversabantur quae de Brasidae et funere et cultu apud Amphipolitanos instituto memoriae prodidit Thucydides V. c. 11. οἱ Ἀμφιπολιταὶ περιέρχοντες αὐτοῦ τὸ νημεῖον ὡς ἥρωι τε ἐντέμνουσι κ. τ. λ. — c. 10. ἐζήτουν γὰρ — οὐδὲ ἀποκρούσομαι τάληθές — κ. τ. λ. secutus est fortasse Isocratem qui in Panathen. p. 223. 6. ed. Dind. p. 253. ed. Reisk. similiter οὐ γὰρ ἀποκρούσομαι τάληθές interclusionis loco usurpavit.

Tycannic. c. 8 τὸ δὲ .. διεπράξατο .. καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι satis concordant cum his verba quae sunt in Dem. or. de coron. p. 200. 20. ed. Dind. p. 274. ed. Reisk.: ἐν ἐπεξεργασίᾳ τοιοῦτον, ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος.

Abdicat. c. 16. ἐθελοντῆς ἀκλήτος ἀντεπαγγέλτος ἦκον κ. τ. λ. Demost. or. de coron. p. 182. 11. ed. Dind. p. 247. ed. Reisk. conglutinaverat ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀντεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ.

Alexand. c. 30. μάλιστα οἱ δυνάμεις καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες: transierunt verba e Thuc. IV. c. 18. οἰνεις ἀξίωμα μέγιστον τῶν Ἑλλήνων ἔχοντες ἦκομεν παρ' ὑμᾶς. — In c. 48. τοῦ ἐν Γερμανία πολέμου ἀκμάζοντος color dicendi ductus esse videtur e Thucyd. III. c. 3. καὶ τοῦ πολέμου ἄρτι καθισταμένου καὶ ἀκμάζοντος.

Locutione θεῖαν καταλαμβάνειν quae reperitur in Saltat. c. 5. reditque c. 85. Demosthenes usus est in orat. quae est in Mid. p. 45. 7. ed. Dind. p. 572. ed. Reisk.: οὐ θεῖαν τινὸς καταλαμβάνοντος ἦψατο.

Dictionem Thucydeam illam κατὰ χώραν μένειν quam suam reddidit Lucianus Tox. c. 33. explicuit Fritzschius ad Icarom. c. 21. Locis ibi prolatis adde sodes Thuc. III. c. 22; IV. c. 76. Heliad. V. c. 28; VI. c. 1. — Infra c. 41. ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται dictum est post Thuc. V. c. 56. οὐδεμία μάχη ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς. — c. 58. λιμῶν πιεσθεῖς: compara Thuc. VII. c. 87. λιμῶν ἅμα καὶ δίψει ἐπιέζετο.

Iur. Trag. c. 4. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ πυνάσασιν τὰ ἡμέτερα, ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύοντα; hausit e Thuc. II. c. 35. οἷα καὶ νῦν περὶ τὸν τάφον ἰόνδε δημοσίᾳ παρασκευασθέντα ὁρᾶτε καὶ μὴ ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι. Alia huius dictionis exempla suppeditabant Iacobitz. ad Iov. Trag. I. c. p. 97; Krügerus ad Thuc. I. c. p. 195.

Anach. c. 39. ὁποῖαν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας ἢ λωποδύτας ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασασμένους: dici vix potest quantopere haec concordant cum verbis quae leguntur in Isocratis orat. de Antid. p. 290. 23. ed. Dind.: εἰ μὲν τις τοῦτον ἀπαγαγὼν ἀνδραποδιστὴν καὶ κλέπτην καὶ λωποδύτην μηδὲν αὐτὸν ἀποφαίνοι τούτων εἰργασμένον κ. τ. λ.

Philospend. c. 31. ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι εἰς προὔπτον κακόν, ὡς ὤπειο: usus est Demosth. Olynth. III. p. 25. 22. ed. Dind. p. 32. ed. Reisk.: ὥστε εἰς προὔπτον κακὸν αὐτὸν ἐμβαλεῖν.

Quod ab Aeschine in orat. adv. Ctesiph. p. 478. ed. Reisk.: χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι .. τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε intellectu magis proprio dictum videtur esse de Attica

contra Philippi Macedonis artes et impetus auctore Demosthene maxime communita: id in hominem ferreo duroque animo praeditum transtulit Lucianus in Calum. non tem. cred. c. 20. οὐδεις γοῦν οὐτω γεννάδας ἐστὶ καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος. Conferam Horatianum illud: „hic murus aeneus esto“ in Epist. I. 1. 60. ubi vide Theod. Schmid., a quo tamen in eo dissentio quod Aeschinis verba velut similia comparavit ¹⁾. — c. 29. τί γὰρ ἂν τις τὸν Σωκράτην λέγοι τὸν ἀδίκως . . . διαβεβλημένον κ. τ. λ. Similiter iam Plato Theaet. p. 173. C. τί γὰρ ἂν τις τοὺς γε φανῶνς διατρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ λέγοι;

In Pseudolog. c. 2. haec leguntur: ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμανιόν. πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω: novissima verba derivanda sunt e Demosth. orat. de coron. p. 178. 1. ed. Dind. p. 241. ed. Reisk.: ἀλλ' οὐκ ἐστὶ ταῦτα, οὐκ ἐστὶν, πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. — Locus qui est in eodem capite καὶ μηδὲν ὑποσιελλομένῳ τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξαιρεῖν et a verbis et a sententia fortasse componi potest cum Isocrat. Euag. p. 170. 29. ed. Dind. p. 196. ed. Reisk.: εἰ δεῖ συντόμως καὶ μηδὲν ὑποσιελλομένον μηδὲ δέισαντα τὸν φθόνον ἀλλὰ παρηγορία χρησόμενον εἰπεῖν.

Dipsad. c. 2. ἐξβάλλονσι θηράσονται ἀμφὶ τροπᾶς τὰς χειμερινὰς: eodem fere pacto Thuc. VII. c. 16. τὸν Εἰρημέδοντα εὐθὺς περὶ ἡλίου τροπᾶς τὰς χειμερινὰς ἀποπέμποσι.

Navig. c. 2. τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ et Amorr. c. 36. τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ: haec dictio fluxit aut ex Demosthenis orat. de coron. p. 231. 8. ed. Dind. p. 319. ed. Reisk.: ὁ τόνος τῆς φωνῆς aut ex Aeschinis orat. adv. Ctesiph. p. 601. ed. Reisk.: περὶ τῶν δακρύων καὶ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς et p. 602. R.: τίς ὁ τόνος τῆς φωνῆς. Usus ea est etiam Plutarchus sed articulo semper omisso: Coriol. c. 8. τόνῳ φωνῆς καὶ ὄψει προσώπου. Ibid. c. 18. τόνῳ φωνῆς καὶ διαθέσει προσώπου. Pelopid. c. 9. σχῆμαι προσώπου καὶ τόνῳ φωνῆς. Demetr. c. 34. τόνου φωνῆς καὶ ὀρημάτων πικρίας φεισάμενος. Cat. Min. c. 67. τόνου προθεῖς καὶ τραχύτητα φωνῆς. — Verba in c. 31. ὅτι δοκεῖ ὡ ἵππεῖς Ἀδάμαντον ἵπαρχεῖν ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα lucidam referunt imaginem loci qui est in Xenophontis Anab. III. 2. 9. καὶ ὅτι δοκεῖ ταῦτ', ἔφη, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. — Fontem sententiae quam Lucianus protulit in Navig. c. 36. ἀλαλάξαντες καὶ τὰ δόρατα κρούοντες πρὸς τὰς ἀσπίδας ἐπέγεσθε aperuit Xenoph. Anab. IV. 5. 18. ἀνακραγόντες ὅσον ἐδύνατο μέγιστον καὶ ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἐκρούσαν. Eademque saepe formula idem Xenophon usus est in Anab. I. 8. 18. ταῖς ἀσπίσι πρὸς τὰ δόρατα ἐδούπησαν ubi vide Krüger. p. 69²). Atque etiam ille locus, qui est de Saltat. c. 8. ubi de armata Corybantum et Curetum saltatione agit Lucianus supparem orationis formam continet: τὰ ξίφη κροοῖντων πρὸς τὰς ἀσπίδας καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι καὶ πολεμικόν. — Deinde si ita Lucianus pergit l. c. ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν ἀκροβολίζεσθαι, αὐτοῖς δίδόντες aptius videtur λάβωμεν, quod quidem firmatur verbis Xenophontei quae leguntur in Anab. IV. 6. 15: καὶ φυλάττεσθαι μέντοι (καιρός ἐστὶ) μὴ ληφθῶμεν κλέκτιοντες τοῦ ὄρους, ὡς μὴ πολλὰς πληγὰς λάβωμεν. Locutionem πληγὰς λαμβάνειν usurpavit Lucian. Somn. c. 2; Dial. Deor. 24. 2; Peregr. c. 9; Saturn. c. 16. Fugit. c. 17. ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦντας ποτ' ineoimode comparavit Dissen., quem vide p. 251., cum verbis Demosth. in Orat. de coron. p. 187. 13. ed. Dind. p. 255. ed. Reisk.:

1) De hoc vocis ἀδαμάντινος usu vide Perizon. ad Aelian. V. H. VI. 12. et Boissonad. ad Philost. Heroic. p. 405. Ceterum notum est etiam adiectiva χάλκεος et σιδηρός a poetis et prosaicis eodem modo usurpata esse: χάλκεον ἦτορ Hom. II. II. 490; σιδηρὴ καρδίη et χάλκεον ἦτορ Hesiod. Theog. 764; τίς οὐτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν Heliod. IV. c. 4; cf. VII. c. 9; τίς οὐν οὐτω θρασὺς τὴν καρδίαν, σιερρός τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στέρον σιδηρός Eumath. de Ism. et Ism. amorr. III. p. 80. ed. Teuch. Eundem usum vocis σιδηρόφωνων testificatur Aeschylus, in cuius Prom. 242. est σιδηρόφωνοι τε καὶ πέτρας ἐργασμένοι et Sept. c. Theb. 52. σιδηρόφωνοι θυμός. Etiam substantivis ἀδαμας, λίθος, σιδηρός homines notari omni sensu destitutos docuit Iacobs ad Achill. Tat. p. 815. sq.

2) Similiter Diod. XVII. c. 58. ταῖς σαρκίαις πάντων ὑπτόντων τὰς ἀσπίδας κ. τ. λ.

ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις . . διήγαγεν κ. τ. λ. Adiungo Plut. Agesil. c. 11. ἐν ἀφθόνοις διήγε πᾶσιν.

Demosth. Encom. c. 1. Θεσσαγόρας, ἔφη, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; eadem prorsus ratione Plato incipit eum dialogum, qui Phaedrus inscribitur p. 227. ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; ubi conferas Stallbaumium loci nostri non immemorem.

Cynic. c. 8. ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονάς. Xenophon. Agesil. c. 9. 4. συνελκυστέον αὐτῷ ἀπὸ περάτων τῆς γῆς τὰ τέρποντα ubi si τῆς articulum exprueris loci integritatem videbis restitutam. Thuc. I. c. 69. τὸν Μηδον αὐτοὶ ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς πρότερον ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου ἐλθόντα.

Pseudosoph. c. 12. τὰ λοιπὰ εἰσαυθις ἀναβαλώμεθα quomodo Plat. Symp. p. 174. E. εἰ δ' ἄλλον τινὸς ἕνεκα ἤλθες εἰσαυθις ἀναβαλοῦ.

Philopat. c. 2. καὶ τὸ ταυρηδὸν ἐπιβλέπειν pro quo ὑποβλέπειν maluit Wyttenb. Epist. Crit. p. 46. nemo non videt aperte respici ad Plat. Phaed. p. 117. B. ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνδρα. Ταυρηδὸν βλέπειν habet etiam Arist. Ran. 804. — c. 3. ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι τὸν ἥλιον εἴργουσι κ. τ. λ.: totus locus ita comparatus est, ut imaginem tenuem prodit adumbratam ex Plat. Phaedr. p. 230. B. Obversabatur is locus etiam Achilli Tat. I. c. 2.

Sed venio ad Luciani Veras Historias quas multa et dicta et cogitata ex aliis deprompta continere Fritzschius l. c. ostendit, quibus alios locos a viro eruditissimo omissos adiungam. Ac primum quidem illum locum qui est I. 6. τῇ ὀδοηκαστῇ δὲ ἄφνω ἐκλάμψαντος ἡλίου καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον comparam cum iis quae leguntur in Xenophontis Hellen. I. 1. 16. αἰθρίας γενομένης καὶ τοῦ ἡλίου ἐκλάμψαντος καθορᾶ τὰς τοῦ Μινδάρον ταῖς. Mox occurrunt haec: ἀνελθεῖν ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Xenoph. Hellen. I. 4. 11. ἀνήχθη . . ἐπὶ κατὰσκοπῇ τῶν τριήρων. — Ver. Hist. I. 14. αὕτη μὲν ἡ τοῦ Ἐνδυμῖνος δύναμις ἦν eodem fere pacto Xen. Hell. IV. 2. 16. αὕτη μὲν δὴ ἡ μετα Λακεδαιμονίων δύναμις ἦν. — Ver. Hist. I. 15. ἐτάξαντο ὧδε et quae sequuntur narrata sunt post Thuc. I. c. 48. — Et similiter infra c. 15. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νικιερίων ὁ Εὐδιάνακιος τρίτος αὐτὸς eundem Thucydidem respicit II. c. 79. ἐστρατήγει δὲ Ξενοφῶν ὁ Εὐριπίδων τρίτος αὐτός, III. c. 3. Κλεῖππίδης δὲ ὁ Δεινίον τρίτος αὐτὸς ἐστρατήγει, IV. c. 42. ἐστρατήγει δὲ Νικίας ὁ Νικηράτων τρίτος αὐτός. — Ver. Hist. I. 17. τῆς τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης formatum ad Thuc. I. c. 49. ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμπρῶς. — In Ver. Hist. I. 19. ὁ Ἐνδυμῖων πέμψας ἰκέτετε . . μὴ σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας agnosco dictionem Thucydideam illam quae est in I. c. 24. πέμπουσι . . πρόσβεις — δεόμενοι μὴ σφᾶς περιορᾶν φθειρομένους et I. c. 25. ἐδέοντο μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους³⁾. — Ver. Hist. I. 19. τῇ προτεραίᾳ οὐδὲν παρεῖλυσαν τῆς ὀργῆς ante oculos habuit Thucyd. II. c. 65. ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐς αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν. — Ver. Hist. I. 20. ἀποδοῦναι καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ὅη τοῦ ἕκαστον χρήματος adumbrata sunt e Thuc. IV. c. 69. ξυνέβησαν τοῖς Ἀθηναίοις ῥητοῦ ἕκαστον ἀργυρίου ἀπολυθῆναι, quem locum, ut video, iam Iacobitzius adduxit. Cum verbis quae sunt Ver. Hist. I. 20. συμμαχεῖν τῇ ἀλλήλων ἦν τις ἐπίη recte a Fritzschio Epist. Crit. p. X. conferuntur Thucydidea illa quae pronunciantur I. c. 44. ἐπιμαχίαν ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν ἕάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἦη. Ultima repeti potuerunt e Demosth. orat. de coron. p. 209. 20. ed. Dind. p. 287. ed. Reisk.: βοηθήσειτ' ἕάν τις ἐπ' αὐτοὺς ἦη et Aesch. orat. adv.

3) Similia addas Thuc. VIII. c. 73. οὐκ ἤσθον περιδεῖν αὐτοὺς σφᾶς διαφθορέντας. Xenoph. Hellen. VI. 3. 1 ἰκετεύοντας . . μὴ σφᾶς περιδεῖν ἀπόιδας γενομένους. Isocrat. Areopag. p. 132. 17. ed. Dind. p. 154. ed. Reisk.: ἰκετεύοντας καὶ δεησομένους μὴ περιδεῖν αὐτοὺς γενομένους. Et alioquin hac verborum conformatione de iis qui si quid adverst cecidit aliorum auxilium implorarunt saepe usi sunt imprimis historici velut Diod. XIII. c. 7; c. 53; c. 93; XIV. c. 35; c. 52; c. 62; XVI. c. 20; XVII. c. 11; XIX. c. 70.

Ctesiph. p. 483. ed. Reisk.: βοηθήσειν εἴ τις ἐπ' αὐτὸν ἴοι. Haec formula in foederibus ad mutuam fidem praestandam in usu fuisse videtur. — Ver. Hist. I. 20. τὴν ἀποικίαν . . κοινὴν ποιῆσθαι καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον: fluxerunt haec e Thuc. I. c. 27. εἰ δέ τις τὸ παρανίκα μὴ ἐθέλοι . . μετέχειν δὲ βούλεται τῆς ἀποικίας ⁴⁾. — Ver. Hist. I. 20. ἐγγράψαι τὰς συνθήκας στήλη ἡλεκτρίνη dicta sunt ad similitudinem verborum Thucydidis V. c. 47. τὰς συνθήκας τὰς περὶ τῶν σπονδῶν καὶ τῶν ὄρκων καὶ τῆς συμμαχίας ἀναγράψαι ἐν στήλῃ λιθίνῃ. — Ver. Hist. I. 28. ἐν χοῦ τὴν γῆν παραπλέοντες pro quo Pollux I. 113. ἐν χοῦ τῆς γῆς παραπλέοντες de hominibus proxime terram praeternavigantibus dixit Lucianus post Thucydidem II. c. 84. οἱ Ἀθηναῖοι . . ξυνῆγον ἐς ὀλίγον ἐν χοῦ αἰὶ παραπλέοντες atque haud dissimili ratione ἐν χοῦ παραμείβεσθαι de fluminibus regionem aliquam aut urbem quasi radentibus usurpavit Lucian. Quom. hist. conscrib. sit c. 24; Fugit. c. 25. Conf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 348. — Ver. Hist. I. 30. ἀρχὴ κακῶν μειζόνων. Formulae ἀρχὴ κακῶν fundus est Homerus II. XI. 604. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ a quo eam mutnati sunt etiam Herod. V. c. 97. αὐταὶ αἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι. Anaxandrides Comicus apud Meinekium Fragg. Graec. Comic. III. p. 195. πολλῶν κακῶν γὰρ ἐστὶν ἀρχὴ ὑφ' βίῳ. Eiusdem generis est quod Thuc. II. c. 12. habet ἦδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει ubi vide interpp. et Herod. VI. c. 67. τὴν ἐπιειρώτησιν ταύτην ἄρξειν Ἀακεδαιμονίοισι ἢ μυρῆς κακότητος ἢ μυρῆς εὐδαιμονίας. — Ver. Hist. I. 36. διὰ μάχης ἐλθεῖν dixit quemadmodum Thuc. II. c. 11. ἀσφάλεια πολλὴ εἶναι μὴ ἂν ἐλθεῖν τοῖς ἐναντίοις ἡμῖν διὰ μάχης. Locutio redit apud Thuc. IV. c. 92. — Ver. Hist. I. 37. καὶ συμμίζαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ διεκινδυνεύομεν: utramque vocem copulavit Thuc. I. c. 49. θυμῷ καὶ ῥώμῃ τὸ πλεόν ἐνανμάχων ἢ ἐπιστήμῃ. — Ver. Hist. I. 38. ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ καὶ τρύπαιον ἐστήσαμεν referam equidem ad Thuc. IV. c. 134. διαφθαρέντων πολλῶν ἑκατέροις καὶ ἀγχωμάλου τῆς μάχης γενομένης καὶ ἀφελομένης νυκτὸς τὸ ἔργον οἱ Τεγεᾶται ἐπηυλίσαντό τε καὶ εὐθὺς ἐστήσαν τρυπαῖον. — Ver. Hist. I. 38. τὸ μὲν δεξιὸν κέρως ἔχοντες οἱ Ταρχᾶνες . . τὸ δὲ εὐώνυμον οἱ Θυνοκέφαλοι, τὸ μέσον δὲ οἱ Κ. Xen. Anab. I. 2. 14. εἶχε δὲ τὸ μὲν δεξιὸν Μένων καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, τὸ δὲ εὐώνυμον Κλέαρχος καὶ οἱ ἐκείνου, τὸ δὲ μέσον οἱ ἄλλοι στρατηγοί. Ibid. τρεψάμενοι δ' αὐτοὺς . . καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ἕλην κ. τ. λ. Thuc. I. c. 49. αὐτοὺς τρεψάμενοι καὶ καταδιώξαντες σποράδας ἐς τὴν ἠπειρον κ. τ. λ. — Ver. Hist. I. 41. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι καρτερῶς διηγωνίζοντο καὶ οὐ ῥαδίως ἀπελύοντο: novissima sunt Thucydidis I. c. 19. ἐπειδὴ προσβάλοιεν, ἄλλήλοισι, οὐ ῥαδίως ἀπελύοντο. — Ver. Hist. I. 42. καταθίουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν· αἱ δὲ λοιπαὶ κ. τ. λ. quis est qui non videat his similitudinem esse cum Thuc. IV. c. 14. καὶ ἐπιδιώκοντες ὡς διὰ βραχέος ἔτρωσαν μὲν πολλὰς, πέντε δ' ἔλαβον καὶ μίαν τούτων αὐτοῖς ἀνδράσι· ταῖς δὲ λοιπαῖς κ. τ. λ. — Quae subsequuntur: αἱ δὲ λοιπαὶ πρόνυαν κρουσάμεναι, ea manarunt procul dubio e Thuc. VII. c. 40. οἱ Συρακόσιοι ἐξαιφνης πρόνυαν κρουσάμενοι πάλιν πρὸς τὴν ὄλην ἔπλευσαν. Conf. Thuc. I. c. 54; III. c. 78; VII. c. 70; VIII. c. 40. — Quodsi Lucianus I. c. ita pergit: τραπόμενος πρὸς τὰ ναυάγια τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν καὶ τὰ ἐαντιῶν ἀνείλοντο, animo eius obversabatur narratio consimilis illa Thucydidis I. c. 50. πρὸς τὰ ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς τοὺς σφετέρους ἐτράποντο καὶ τῶν πλείστων ἐκράτησαν. — Ver. Hist. I. 42. ἐστήσαν δὲ καὶ τρύπαιον τῆς ναυμαχίας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ κήτους: cavillatur Lucianus verba Thucydidis I. c. 30. μετὰ τὴν ναυμαχίαν οἱ Κερκηραῖοι τρυπαῖον στήσαντες ἐπὶ τῇ Λευκίμμῃ τῆς Κερ-

4) Ex his aliisque locis apparet formulam illam de iis qui participes fieri vellent aut coloniae deducendae aut expeditionis suscipiendae solennem fuisse: Diod. XII c. 10. ἐκῆρυξαν . . κοινοποιούμενοι τὴν ἀποικίαν ὑφ' βουλομένῳ μετέχειν τῆς ἀποικίας. Herod. VI. c. 36. Ἀθηναίων τὸν βουλόμενον μετέχειν τοῦ στόλου.

κύρας κ. τ. λ. — Ver. Hist. II. 3. νήσω μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηρέχθημεν: conglutinationem quae pro νῆσος ἐρημος abiudicatur ab Atticorum usu, tuetur Thucydides, qui habet II. c. 32. νῆσος ἐρήμη πρότερον οὐσα. II. c. 26. ἐν νήσω ἐρήμη. II. c. 81. Ναύπακτον ἐρήμην ἀπολιπεῖν⁵⁾. — Ver. Hist. II. 23. ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χώρῳ τῶν ἀσεβῶν⁶⁾ κολαζόμενοι ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον: iuvat huc vocare alium locum huic adeo similem et geminum ut semetipsum exscripsisse videatur Lucianus; invenies eum in Iov. Trag. c. 3. οἱ Τιᾶνες διαρρήξαντες τὰ δεσμὰ καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες αὐθις ἡμῖν ἐναντία αἴρουσι τὰ ὄπλα et ex parte Tox. c. 2. ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες τὸν βασιλέα κτείνουσι. — Ver. Hist. II. 26. Locutionem βοῆν ἰστάναι quae redit II. 46. poeticam verbi simplicis circumscriptionem esse manifesto declarant exempla quae Fritzschius Quaest. Luc. p. 171. congescit, quibus addas velim Arist. Thesm. 697. οὐ πολλὴν βοῆν στήσεσθε καὶ τροπαῖον. Sic Antiphanes apud Meinek. Fragg. Com. Graec. III. p. 112. ὄντα δ' ἄφωνα βοῆν ἴσῃσι γεγωνὸν κ. τ. λ.⁷⁾ et quod Meinek. I. c. II. p. 1183. Aristophani reddidit: φθέγγαι οὐ τὴν φωνὴν ἀναστήσας ἄνω. — Ver. Hist. II. 37. ἀνηγόμεθα σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος: locutio petita est e Thuc. II. c. 84. ὡς τὸ πνεῦμα κατῆει pro quo II. c. 25. dicitur ἀνέμου κατιόντος μεγάλου et VI. c. 2. κατιόντος τοῦ ἀνέμου ubi Dukerus nostri loci non est oblitus. Secuti sunt Plut. Camill. c. 34. πνεύματος μεγάλου κατιόντος ἀπὸ τῶν ὀρέων ἅμα φάει (conf. Sintenis. ad Plut. Pericl. c. 33. p. 277. sq.) et Heliodorus V. c. 27. καὶ βόμβος ἀνέμου κατιόντος ἤκούετο. — Ver. Hist. II. 38. ἐπεὶ δὲ ἀποκρῦψαμεν αὐτοὺς ἰόμεθα τοὺς τραυματίας i. e. cum ex eorum conspectu venissemus curabamus vulneratos. Sic scripsit Lucianus auctore Thucydide qui id verbum eodem intellectu usurpavit V. c. 65. ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκείνοι ἀπέκρυσσαν κ. τ. λ. ubi vide interpretes. Sed haec hactenus.

Somn. c. 15. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ ὑφηνιόχει: hunc locum quotiescunque oculis perlustro, mirari subit quid caussae fuerit, cur hanc vulgatam lectionem recentissimi editores Iacobitzius et Parisinus tam mordicus tenerent. Nam quod Fritzschius Quaest. Luc. p. 211. recte iam dudum sed frustra monuerat recipi debere ἡνιόχει, id non modo varia lectione commendatur verum etiam usu Luciano cummaxime stabilitur a quo compositum ὑφηνιόχειν prorsus abhorret.

5) Post Thucydidem femininum adiectivi ἐρημος de regione urbe et via contra Thomae praeceptum usurparunt etiam Xenophon Cyrop. IV. 4. 5; Anab. III. 4. 7. eiusque imitator Arrianus, ex quo locos adstruxit Ellendt ad VI. 6. 10. p. 262.

6) In formula ὁ χώρος τῶν ἀσεβῶν quomodo vox χώρος, non χώρα nec χωρίον quanquam utrumque vel optimi codices nonnunquam exhibent (ut de Luct. c. 8.) solennis est — cf. Iacobitz. ad Catapl. p. 30. — ita et ordo verborum fixus usuque sancitus. Vide sis Ver. Hist. II. 17. ἐκείνον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι; de Luct. c. 8. ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐπέμπουσι et quos locos Iacobitzius praecooccupavit Necyomant. c. 12; Catapl. c. 12; Ver. Hist. II. 26. Quocirca libris licet refragantibus in loco supra allato ordinandum videtur ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ atque adducor, ut locum depravatam qui est in Philopatr. c. 12. εἰς τὰ τῶν μακάρων ἴγνια παρεισθῆσαι καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσασο ita refingendum putem ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρου vel quod malim ἐκ τοῦ τῶν ἀσεβῶν χώρου: namque etiam singularis vocis numerus peculiaris est tum in hac tum in simili dictione ὁ τῶν εὐσεβῶν χώρος in eo incerto auctoris dialogo qui inscribitur Axiochus p. 371. C.; ἀφ' οὗ καὶ τὸ χωρίον προσαγορεύσαι τῶν εὐσεβῶν χώρον Lycurg. in Leocrat. p. 201. ed. Reisk. Atque hoc Lycurgi testimonium movet me ut loco subveniam qui est Cononis in Photii Bibliotheca p. 139. 35. οἱ Σκελιώται τὸν χώρον ἐκείνον εὐσεβῶν χώρον ἐκάλεσαν: ubi tametsi Immanuel Bekkerus χώρον scribendam proposuerat vocem χώραν integram reliquit. Scribas certa emendatione: τῶν εὐσεβῶν χώρον. Consuit enim Conon suam narrationem ex pannis Lycurgi. Rara sunt exempla contraria ut χώρος ἀσεβῶν Axioch. p. 371. E; εὐσεβῶν χώρος Plut. Moral. p. 1322 ed. Didot.

7) Idem fere est: διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοῶν Lucian. Gall. c. 1; γεγωνότερον βοῶν Pseudo-log. c. 6; γεγωνότερον ἐμβοῶν Heliod. V. c. 18; βοῆν γεγωνότεραν αἰρεῖν Heliod. X. c. 32.

Somn. c. 17. οὐδὲ γὰρ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ καὶ τὰ ἄλλα. Sic vulgo legitur vulgatamque Iacobitzius servavit. Hic locus cum sit in numero eorum qui deplorati plerumque dici solent varias et mutationes et emendationes provocavit. Ac primum quidem particulam καὶ post αὐτῷ quippe minus aptam Hemsterhusio auctore exterminarunt Lehmannus et qui eum secutus est Augustus Pauly, postmodum id comprobante etiam Fritzschio Quaest. Luc. p. 153. At vero ea correctione cum nihil allatum esse videretur utilitatis verbis quae facili intellectu destituta esse et contra artis leges pugnare apparet: Augustus Pauly loci corruptelam ita tueri studuit ut Luciano negligentiae in citando incusaret. Id credat Iudaeus Apella! Alii alias mendendi vias ingressi sunt. Et Schmiederus quidem scribendum coniecit: ἐδόκει αὐτῷ καιομένη ἢ πατρῴα οἰκία, sed voluit aut debuit certe καίεσθαι, quod cum a vulgatae lectionis ductibus non ita multum discederet Iacobitzi assensum tulit a Geistio optimo iure receptum est, Matthiaeus autem locum duxit refingendum interpositis verbis e Xenoph. Anab. III. 1. 11. petitis his: ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, stribliginem ea re Luciano se iniungere oblitus. Parisinus denique editor lacunam sic explendam arbitratus est: ἐδόκει αὐτῷ πυρκαϊὰ ἀνασιῆναι ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, fretus opinor eo loco qui est in Tox. c. 61: πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξάνιστᾶται καὶ πάντα περιεκλείετο καὶ περιεῖχεν ἢ πλὸξ ἀπανταχόθεν τῆν οἰκίαν. Emendatio haudquaquam contemnenda. Ego quidem etsi in facillima ac speciosa admodum coniectura a Geistio repraesentata acquiescendum existimo: his emendationibus quas fecerunt viri eruditi hanc meam qualiscunque est adiicere non dubito. Suspicio enim locum tali ratione integrandum: ἐδόκει αὐτῷ πρησιτῆρ ἐμπεσεῖν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Fontem emendationis peto ab eodem Xenophonte in cuius Hell. III. 1. 1. haec leguntur: ὁ ἐν Φωκαίᾳ νεὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐνεπρήσθη πρησιτῆρος ἐμπεσόντος⁸⁾.

Ad Prometh. I. c. 6. εἴ γε ὁ μὲν οἴκοι καθ' ἑαυτὸν καὶ νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διαιριβὰς ἐποιεῖτο. Inepte vulgo legebatur: οἴκοι καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία. Haec verba cur transponenda censuerit Lehmannus proclive est intellectu recteque hunc ordinem praetulerunt recentissimi editores. At formulam ἢ καὶ νῆ Δία — de qua breviter Fritzschi Quaest. Luc. p. 155. et Stallbaumius ad Plat. Euthyd. p. 160. monuerunt — apud Lucianum usisatissimam ac paene unicam esse qui attenderit, is mecum credo in eam sententiam adducetur, ut interiecta ἢ particula scribendum arbitretur: οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ἢ καὶ νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις quemadmodum Nigrin. c. 8. ἤδη τραγικὸς ἢ καὶ νῆ Δία κωμικὸς φαύλος ἑώρακας ὑποκριτᾶς. Vit. Auct. c. 7. δέδια . . . μὴ με ὑλακίση προσελθόντα ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε. De merc. conduct. c. 19. τὴν ψυχὴν τὴν ἑμαυτοῦ ἢ καὶ νῆ Δία τῶν παίδων . . .; Hermot. c. 30. οἱ δὲ περιστάτιες ἐρωτῶν με ἢ καὶ νῆ Δί' ἐς δικαστήριον ἀγαγόντες κ. τ. λ. quomodo locum secundum diversas librorum scripturas constitui iusserat Fritzschi I. c.; deinde c. 68. ἄκρω τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος ἢ καὶ νῆ Δία καλάμῳ τινὶ κ. τ. λ. Ibid. c. 82. οὐκ οἶμι μακρῷ χεῖρῳ ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι ἢ καὶ νῆ Δία ἕως τῷ δημίῳ παραδεδοῦσθαι; Conf. Imagg. c. 20; de Luctu c. 13. ἢ μήτηρ ἢ καὶ νῆ Δία ὁ πατῆρ ubi ἢ intermittere non dubitavit Iacobitzius praesertim cum ea particula in cod. Vindob. 123. exstet. Ibid. c. 18; Rhet. Praec. c. 20; c. 23. — Itaque suborta mihi est suspicio, auctorem quisquis est eius libelli, qui inscribitur Amores c. 29. ὡς ἐν Ἀρελίῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς ἢ καὶ νῆ Δία φαρμάκων ἀγωνιζόμενος ὑπερφυνδῆς ἐπαθήνατο scripsisse pro ἢ νῆ Δία. Nec multum ab his discrepant loci in quibus sententia disiunctiva in suas partes ita distribuitur ut particulam ἢ semel vel bis collocatam formula ἢ καὶ νῆ Δία deinceps excipiat: Tox. c. 35. εἴ τις ἀπροιον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναικα ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέ-

8) In transcurso moneo somnium simile dormienti Thyamidi visum narrari ab Heliod. I. c. 18. κατὰ τὴν Μέμφιν τὴν ἑαυτοῦ πόλιν τὸν νεὸν τῆς Ἰσίδος ἐπερχόμενος λαμπαδίῳ πυρὶ τὸν ὄλον ἐδόκει καταλαμβάνεσθαι κ. τ. λ.

δοκε γαμουμένη θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς δύο τάλαντα ἢ καὶ νῆ Δί' εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν κ. τ. λ. ubi alterum ἢ quanquam in libris deest ex Lehmanni coniectura hodie merito receptum aliisque id genus testimoniis munitum est: Pseudolog. c. 13; Somn. c. 2; de morte Peregrin, c. 28. Sic ab initio orationis Pro Imagg. c. 3. ἢ καὶ νῆ Δία, εἴ τις κ. τ. λ.

Prometh. I. c. 7. εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε κ. τ. λ. Malim εἰ μὴ τις ἄρα. Hoc ut confirmetur et manifestius declaretur: eodem verborum ordine scripsit Lucian. Tim. c. 4. εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων καὶ οὐτός. Pseudolog. c. 3. εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄσπι ἐς ἡμᾶς ἦκοι κ. τ. λ. Non aliter Plutarch. Fab. Max. c. 4. εἰ μὴ τις ἄρα βούλοιο τῆς τριάδος ὑμνεῖν τὴν δύναμιν. Aemil. Paul. c. 12. εἰ μὴ τις ἄρα τὴν Περσέως φιλαργουσίαν Αἰμιλίῳ τύχην ἀγαθὴν . . γενέσθαι φησί. Lys. c. 26. εἰ μὴ τις ἄρα γεγρονὸς ἐξ Ἀπόλλωνος ἀφίκοιτο τῷ πολλῷ χρόνῳ. — Quae continuo sequuntur verba seu obscura sive corrupta τοιοῦτους πιτυοπάμπιας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς: tam gravi morbo cubant affecta, ut ea sanari posse prope desperent viri eruditi. Mihi quidem intellectu difficilia videntur et inextricabilia. Qua de caussa medicum me peritiorum et sallertiorum expectent qui opem ferat, nisi forte hunc nuper invenerunt Fritzschiū qui iis curationem adhibuit ad Arist. Ran. 937. p. 311. Sanavit autem locum scribenda partim cum Wetstenio partim Toupio: εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε πιτυοκάμπιας, τοιοῦτους τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικῶς: sed debebat etiam verborum qualem proposui ordinem restituere.

Nigrin. c. 6. καὶ μὴν τοῦτό γε οὐ μεθύειν ἀλλὰ νίφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν· ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ἴμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. Hoc in loco vitium latere neminem fugit. Nam cum pronomen αὐτῶν apte ad antecedens τῶν λόγων referri non posset: Clericus aliquid excidisse voluit; τῶν βουλομένων ἀκούειν inserendum statuit M. Gesnerus; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι vel potius ἂν τον οἶμαι θέμις emendari iussit Hemsterhusius; λιῶν commendavit Iacobsius; Lehmannus αὐτῶν pro neutro accepit quod tolerari nequit; vocem αὐτῶν ut absurdam vi et furca eiciendam existimavit Iacobitzius, a quo non dissentit Schoenius (conf. Museum des Rheinisch - Westphälischen Schulmänner-Vereins a. 1841. I. p. 162.); Urbano denique in Actis Societat. graec. I. p. 262. φρονεῖν in locum verbi καταφρονεῖν substituendum visum est hoc sensu: „atque hoc quidem non est ebrium sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim invidere eam (sie vorzuenthalten), opinor, fas est, praesertim si, qui audire cupit, et amicus est eidemque studio deditus.“ Quam emendationem ut idoneo exemplo firmaret attulit vir doctus Luc. Neeyom. c. 2. μηδαμῶς ὃ Μένιππε πρὸς τοῦ Διός, μὴ φρονήσης τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ. Probarem equidem si a me impetrare possem ut verbum καταφρονεῖν a librariis depravatum esse crederem. Immo vero corruptela non in verbo sed in pronomine quaerenda videtur quod a scribis perperam bis positum est. Quidni enim pariter errare poterant eorum oculi et manus? Nimirum finge tibi homuncionem a philosopho quodam suae aetatis egregio eruditum excultumque et in patriam regressum per vicus quieto et placido gradu incedentem, doctrina percepta superbientem ac supercilia supra tempora attollentem, suos cives nec ad spectu neque solitis sermonibus dignantem. Hic forte fortuna obvius factus amico et sodali eiusdem disciplinae oratur ut causas tam subitae animi mutationis exponat praeceptaque in aliena urbe a magistro audita secum communicet nec alium quempiam contemnat ac despiciat cui peregrinari praeclarosque philosophos audire negatum sit praesertim si qui audire velit et amicus sit et eodem teneatur studio. Verum si hoc est quod disputavi non dubium est quin scribendum sit ex parte cum Hemsterhusio ἄλλου του pro αὐτῶν. Posset vero etiam partim cum Gesnero corrigi τῶν ἀκουσομένων nisi ea esset interpretatio non emendatio. Quae olim hariolatus sum ἀτεχνῶς i. e. omnino vel potius ἀτεχνῶς reponendum ratus ut haec verborum sententia evaderet: non sane perpetuo fastu

efferrī, credo, fas est, praesertim si qui audire cupit et amicus est et eodem tenetur studio — ea nunc minus placent quia adverbium illud iam per se raro usurpatum a dictione Luciana plane abhorret⁹⁾. Poteris etiam cum Rudolpho Skrzeczka amico meo non minus eleganter τῶν ἀστῶν pro αὐτῶν reponere.

Nigrin. c. 10. ὡς εἶπε ἢ τὸν Ἑρμῆν καὶ κατὰ τὸν τῶν ἠτόρων νόμον πεπροομίασται σοι. Malim ὑπέρευγε quomodo Paris. c. 9. ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην.

Nigrin. c. 11. καὶ ταῦτα μὲν ἂν οὐ διήλθετε βουλόμην ἂν εἰρησθῆναι μοι, κάκεινα δέ, ὅτι οὐχ ἐξῆς οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ἠϊσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. Ante Iacobitizium ὅτι γε οὐχ etc. legebatur. Quae emendatio quanquam codicum Vindobon. 123. et Augustani tertii suffragiis nititur, particulam γε tamen non abiecerim omnino sed alterum enunciati membrum quod quodammodo priori oppositum est, ut cum maiore vi offeratur lectorisque animus ad id fortius intendatur, id quod sententia efflagitat, transpositione scribendum censuerim: κάκεινα δέ γε ὅτι etc. Exemplis in re nota non opus est cupidosque amando ad meas Observationes in Xenoph. Hell. a. 1839. p. 12.

Nigrin. c. 14. καὶ τοῦ κήρυκος ἀειπόντος οὐ παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε τοιαύτη ἐσοθῆτι θείωμενος etc. Demiror Iacobitizium in vitiosa hae scriptura acquiescere quam certissimam Hemsterhusii emendationem ἐποίησεν ἐν τοιαύτη amplecti maluisse. Nam praepositio ἐν quam facile intercidere potuerit res posita in oculis¹⁰⁾. Conf. Iacobs. Additam. Animadv. in Athen. p. 58. Itaque non temerarie ut Iacobitizius iudicavit editor Parisinus sed considerate egit, quod emendationem necessariam illam quae vix dubitari potest quin a Luciani manu sit profecta, praeeunte Lehmanno recepit meritoque nuper id quod exspectaram assensu suo comprobavit etiam Fritzschius ad Arist. Ran. 941. p. 365.

Nigrin. c. 35. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθρηπῶς μὴ σιωπήσῃ καὶ πεφοβημένος: ordinem verborum perturbatum hoc modo restituas: τεθρηπῶς καὶ μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος vel quod praestat: τεθρηπῶς καὶ πεφοβημένος μὴ σιωπήσῃ.

Nigrin. c. 37. τὸ δὲ ἐνεχθῆν ἐν μάλα ἐντόνως καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν μένει τε καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκων ἀφήσιν. Vocabulum ἐντόνως magnam suspicionem movet quod nisi hoc uno loco apud Lucianum non legitur idque receptum demum auctoritate cod. Vindob. 123. pro εὐτόνως. At si attenderis ad usum Lucianum longe probabilius videbitur reponendum εὐστόχως quod facile in εὐτόνως librariorum errore corrumpi potuit. Namque utuntur cum antiquiores scriptores tum potissimum Lucianus hac voce verbis iaculandi et loquendi ita consociata ut de telo perite contorto pariter dicatur ac de sermone gravi animumque feriente. Conf. Bast. Epist. Crit. p. 234. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 574. Atque priorem formulae si-

9) Ceterum in absoluto usu verbi καταφρονεῖν pro φρονηματῶν εἶναι i. e. fastu efferrī, turgere, si quis offendant tollitur omnis scrupulus et dubitatio inspectis iis quae edisseruit Schaeferus ad Demosth. I. p. 472.

10) Ad eum locum, quem ut labe quadam inquinatum mihi notavi ex Arrian II. II. 6. καὶ ἔστε μὲν ὀμαλοῖς χωροῖς ἐν τῇ φυγῇ ἐτύγγανεν ἐπὶ τοῦ ἄρματος διεσώζετο nihil monuit Ellendtius. Sed ad Arrian. III. 21. 14. ubi de varia lectione verborum ἐντυγγάνειν, προστυγγάνειν et ἐπιτυγγάνειν eorumque apud Nicomediensem usu agitur, ego vix satis capio, quomodo amicus meus nonnullorum codd. et edd. vet. scripturam τυγγάνειν probare et dicere potuerit non absque omni ratiōne id scriptum esse loco de quo sermo est respecto. At loquendi consuetudinem tamen huic rationi adversari nemo infitias ibit. Quisnam amabo simplex verbum τυγγάνειν notione compositi ἐντυγγάνειν usurpavit unquam? quid? ad suam rationem stabiliendam quis unquam locum attulit de cuius integritate fuerit qui dubitarent. Dubitavit autem et recte quidem Schneiderus qui ἐν-ετύγγανεν pervoluit cuiusque emendationem praefendam duxit Carolus Guilielmus Krügerus Pflugkii coniecturae: ἔστε μὲν ἐν ὀμαλοῖς χωροῖς ἢ φυγῇ ἐτύγγανεν. Conf. Krüg. Praef. p. VIII. Locum cum aliquando in numero eorum referrem, in quibus praepositio ἐν facile a praecedenti syllaba absorberi potuit nulla fere verborum mutatione facta teutabam: ἔστε μὲν ἐν ὀμαλοῖς χωροῖς ἐν τῇ φυγῇ ἐτύγγανεν. Quippe quamvis mihi haud diffitear melius videri si Arrianus scripsisset: ἔστε μὲν ἐν ὀμαλοῖς χωροῖς φεύγων ἐτύγγανεν, tamen nemo opior hodie desiderabit participium verbi substantivi omissum. Consulē Lobeckium ad Phryn. p. 277.

gnificationem testantur Xen. Cyrop. I. 4. 8. καὶ διατεινόμενος εὐστόχως βάλλει εἰς τὸ μέ-
 τωπον. Lucian. Prom. I. c. 2. καὶ εἴ γε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς πάνν εὐστό-
 χως ἀποτετόξευται. Dial. Meretr. XII. 1. προκόψας πως εὐστόχως προσηκόντισας ἐς
 τὸν κόλπον αὐτῆς quibus adde quae leguntur Amorr. c. 45. ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ ἄ-
 κοντας ἀριεῖς καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. Alterius generis ecce haec: Plat.
 de Legg. VII. p. 792. D. ἦν δὴ διάθεσιν καὶ θεοῦ κατὰ τινα (Astius male scripsit κατὰ τινὰ)
 μαντείας φῆμιν εὐστόχως πάντες προσαγορεύομεν. Plut. Phoc. c. 17. καὶ πολλὰ καὶ πρὸς
 τὴν Ἀλεξάνδρου φῆσιν καὶ βούλησιν εὐστόχως εἰπὼν οὕτω μετέβαλε. Herodi. IV. c. 9. εὐ-
 στόχως λέγειν. Diod. XX. c. 2. εὐστόχως ἀν εἰρημένον εἶη. Lucian. adv. Indoct. c. 15. τοῦτο
 μὲν γε πρὸς σὲ μάλα εὐστόχως ἀν εἰρημένον εἶη. Demon. c. 12. βούλομαι ἔνια παραθέ-
 σθαι τῶν εὐστόχως τε καὶ ἀστείως ἰπ' αὐτοῦ λεγομένων et simili modo c. 39. καὶ μὴν καὶ
 πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνν εὐστόχως παρεσκεύαστο. Nigrin. c. 36. τοξόται δὲ
 πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον καὶ μιστοὶ τὰς φαρείρας ποικίλων καὶ πατιοδαπῶν λόγων οὐ μὴν πάν-
 τες εὐστοχοι τοξέουσι. (v. Jacobs. l. c.) Luculentissimum vero omnium testimoniorum
 habes in Nigrin. c. 35. καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν εἰ οἶόν τε εἰπεῖν διέ-
 κοψε τὴν ψυχὴν, quae verba vix dici potest quantopere cum nostro litigioso loco congruat.
 Pari ratione λόγοι εὐστοχοι καὶ τεθηγμένοι vocantur a Luciano Tox. c. 11. et secundum
 haud raram illam sermonis cum telo comparationem Hercul. c. 6. καὶ τὰ γε βέλη οἱ λόγοι
 εἰσὶν οἶμαι καὶ εὐστοχοι καὶ ταχεῖς καὶ τὰς ψυχὰς τιρώσονται.

Nigrin. c. 38. ποῖον αὐ λέγεις; de adulterina particula αὐ quippe quae idoneo intellectu
 careat duas communicavit Fritzschius Quaest. Luc. p. 51. coniecturas: tertia accedat mea:
 ποῖον τοῦτο λέγεις;

Indicium Vocal. c. 4. ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἀρξαμέ-
 νων παρανομεῖν etc. Fritzschius qui aliud respiciens haec verba tractavit in transcurso lo-
 cum qui est in Amorr. c. 25. ubi ὡς εἶθε duae membranae et editiones habent, inserta γε
 particula emendavit codicis Oxoniensis auctoritate fretus. Probo. At nostro loco manum emen-
 datricem admovere neglexit ubi etiamsi libri non addicant, id quod Luciani dictio postulat,
 itidem γε infarciendum scribendumque videtur: ὡς εἶθε γε. Exempla eius formulae e Luciano
 petita etsi aegre ferebam quod vir graecae eruditissimus et in Quaest. Luc. p. 57. et ad Arist.
 Thesm. 934. p. 361. praecoccupasset, mox tamen bona fide in gratiam cum eo redii cum sa-
 gacitatem eius diligentiamque fugisse viderem Heliodori verba quae sunt in lib. X. c. 9. ὡς
 εἶθε γε ἦν καὶ τὰς διὰ τῶν ἄλλων ζώων θυσίας κεκωλύσθαι (Coraius perperam κεκωλύσθαι)
 κ. τ. λ. Similiter copulantur καὶ εἶθε γε Lucian. mer. cond. c. 26. et Tox. c. 18; atque He-
 liodorus non aliter nisi particula καὶ aut ἀλλὰ praemissa haec formulam usurpavit: καὶ εἶ-
 θε γε II. c. 16; VIII. c. 12; ἀλλ' εἶθε γε II. c. 23; X. c. 7.

Iudic. Vocal. c. 9. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Scribo ordine inverso: ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; Cha-
 rid. c. 25. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; Arist. Lys. 744. τί ταῦτα ληροῖς; His sunt consimilia quae sup-
 peditat Dem. de Coron. p. 234. S. ed. Dind. p. 323. R.: ἀλλὰ τί ταῦτ' ἐπιτιμῶ; et Or. Phil.
 II. p. 57. 24. ed. Dind. p. 73. Reisk.: τί δὴ ταῦτα νῦν λέγω; Alia huius perpetui et constan-
 tis apud Lucianum ordinis exempla composuit Fritzschius Epist. Crit. p. XXI.

Timon. c. 4. ἢ πότε κολάσεις τὴν τοιαύτην ἀδικίαν; ita Lehmannus Iacobitzius Gei-
 stius; sed proba est scriptura κολάση quam codex Parisinus primus pro varia lectione submi-
 nistrat meritoque editorem Parisinum fautorem patronumque nacta est. Verbi enim κολάζειν
 futurum formae mediae rariore usu esse quo iure docuerit Krügerus Gr. gr. p. 169. expiscari
 non queo. Minime vero. Id potius de futuro activi generis valere quod nonnunquam in du-
 biuni vocatum paucis tantummodo locis sine ulla lectionis diversitate invenitur exempla a me
 collecta eviderent evincunt, quae ad sententiam meam tuendam adscribere non piget. Atque
 primum quidem futuri activae formae qui patrociniū suscipiant non indigni loci sunt hi:

κολάσομεν Xenoph. Cyrop. VII. 5. 83; κολάσετε Dem. orat. in Androt. p. 68. 16 Dind. p. 605. ed. Reisk.; κολάσουσι Xenoph. de rep. Athen. c. 1. 9. quem locum iam Lexicographi attulerunt. Sed κολάσετε quod apud Lys. orat. in Philonem §. 29. 4. libri mss. praebent et ubi scripturae κολάσετε, κολάσπτε, κολάζετε huc illuc fluctuant, sedem concessit lectioni vulgatae κολάζοιτε quam cum Stephano et Bremio promulgavit Carolus Föritschius. Medii autem futuro κολάσομαι usi sunt Theopompus Comicus apud Meinekium Fragg. Com. Graec. II. p. 801; κολάσεται Lucian. in Iov. Conf. c. 18; κολάσοθε Xenoph. Hell. I. 7. 19. (20); Anab. II. 5. 13, ubi dele *ἄν*, quoniam ego quidem a ratione eorum dissideo, qui particulam *ἄν* cum indicativo futuri conglutinari posse autumant. Ex iis quae pertractavi suapte sponte emergit, activam futuri formam mediae aut postponendam aut certe aequae honam esse. Per digressionem nonnulla verborum futura activi generis afferre iuvat quae ab usu politiorum Atticorum aliena in legendis scriptoribus praecipue sequioribus reperi. *ἄισει* Xenoph. Ephes. III. c. 5; Eumath. VII. p. 310. ed. Teuch. et VI. p. 240. ubi cod. Monac. 113. *ἀγεί* (f. *ἀγει*) exhibet quomodo retulit Iacobs. ad Achill. Tat. p. 795. — *ἄγνοήσεις* Lucian. Dial. Deor. I. 2; *ἀγνοήσει* de saltat. c. 57. et c. 61; *ἀγνοήσομεν* Pseudosoph. c. 4; *ἀγνοήσουσι* Pseudolog. c. 21; *ἀγνοήσεν* Somn. c. 14; — *ἄνιάσεις* Aleiph. Epist. I. 36; Aristae. Ep. I. 21; — *βιώσεις* ut Fritzschius et Iacobitzius edi iusserunt Navig. c. 26. obliteravit editor Parisinus et suo arbitratu dedit *βιώσει*¹¹⁾; Menand. v. 270. apud Meinek. Fragg. Comic. Graec. IV. p. 347. — *Γαμήσεις* Lucian. Rhet. Praec. c. 8. et c. 9; Tim. 2. 52; *γαμήσει* de domo c. 22; *γαμήσειν* Dial. Meretr. VII. 1; aoristi formae inde derivatae reperiuntur *γαμήσας* Lucian. de Luctu c. 13; *γαμήσειας* Rhet. Praec. c. 6; Dial. Deor. V. 4. — *Ἐπαινέειν* verbi forma futuri mediae apud Lucianum praeponderat¹²⁾; activa ter tantum usus est: *ἐπαινέσουσι* Harmonid. c. 2; *ἐπαινέσειν* Parasit. c. 1; et qui libellus Luciani nomen fert Charidem. c. 15. *τῶν ἐπαινέσόντων*. Conf. Krüger. ad Xenoph. Anab. I. 4. 16. Singularem passivi futuri formam *ἐπαινηθόσμενος* habet Long. Past. IV. c. 4. — *Ἐπομόσεις* Aristae. Epist. I. 6. — *Θαυμάσεις* Heliod. II. c. 8. Quem locum e Xenoph. Hellen. V. 1. 14. *θαυμάσεις* adscripseram unicum ni fallor Xenophon-teum, mutavit Schneiderus *θαυμάσατε μὲν ἂν ἴσως* et Dindorfius merito secutus est. Quippe in Victor. exstat: *θαυμάσετε μὲν ἂν ἴσως*. Poppo ad Cyrop. I. 4. 16. p. 44. voluit *θαυμάσοθε*. Aliter iudicavit Lobeck. ad Buttm. Gr. II. p. 85. Sed in Xen. Cyr. V. 2. 12. dolet Bornemannum in editione maiore contra suffragia codd. Vatic. et Paris. B. *θαυμάσουσι* divulgasse pro *θαυμάζουσι*. — *Κερδήσει* Heliod. VIII. c. 8. *τεθνήξεται καὶ κερδήσει τὸ ἐναγέει τῆς πράξεως*, ubi haud scio an *κερδήσεται* respondendum sit cum terminatio *ται* propter articuli

11) Hanc correctionem non magis probo quam *λήψει* Dial. Mort. XXIII. 2. ex uno cod. Oxon. receptum pro *λήψη* et *μορμολύττει* Dial. Meretr. IX. 5. de sententia Valckenarit illatum pro *μορμολύττεις*, expe s librorum fide. Atque cum Fritzschius Quaest. Luc. p. 207. in eam opinionem incidisset ut Conviv. c. 4. *ἔξει* scriptum conficeret pro absurde *ἔξεις* tum editor Parisinus id cupide arripiens promulgavit et *δέση* quod continuo sequitur cum cod. 1041. pari modo in *δέήσει* immutavit. Verum tamen haec exemplorum quae ne firmo quidem fundamento nituntur paucitas movet me ut terminationem *ει* antiquam illam quam Atticam dicunt, in secunda persona passivi ac medii generis in praesenti et futuro indicativi ab usu Luciano penitus alienam esse existimem. Ubique enim si quidem tria illa *βούλει οἶει ὄψει* exemeris scripturam in *η* expressam invenies. Rem ut paucis duntaxat absolvam, praesentis testimonia haec sunt: *ἀναδίη* Navig. c. 27; *ἀπέρχη* Dial. Meretr. XII. 2; *διηγῆ* Conviv. c. 10; *ἡγῆ* Cynic. c. 7; *θρόπη* Dial. Meretr. XII. 1; Conviv. c. 4; *πρή* Dial. Meretr. XII. 2; *προθυμῆ* Conviv. c. 4; *φέση* Deor. Conc. c. 6; futuri autem: *αἰτιάση* Saturn. c. 4; *ἀκούση* Dial. Mort. X. 13; Vit. Auct. c. 26; *γνώση* Catapl. c. 25; *εἶση* Dem. Encom. c. 25; Gall. c. 15; Rhet. Praec. c. 13; Dial. Deor. XIII. 2; Dial. Meretr. IX. 5. alia; *ἔση* Somn. c. 9; Dial. Mort. XXII. 1; XXIII. 3; Contempl. c. 22; Saturn. c. 5; *εὔση* Navig. c. 46; *λύση* Navig. c. 47; *λυπήση* Dial. Meretr. XII. 2; *παύση* Dial. Deor. XIII. 2; Saturn. c. 8; *τερώση* Navig. c. 36. al.

12) Lucianea haec sunt: *ἐπαινέσομαι* Dial. Deor. XVII. 2; *ἐπαινέση* Anach. c. 14; *ἐπαινέσεται* Prom. II. c. 15; Hermot. c. 27; Gall. c. 10; Fugit. c. 22; *ἐπαινέσομεθα* Dem. Encom. c. 21; *ἐπαινέσοθε* Asin. c. 25; *ἐπαινέσουσι* Somn. c. 7; c. 9; Harmonid. c. 2; Quom. hist. consecr. sit. c. 11; c. 61; Phalar. I. c. 6; Anach. c. 10; de domo c. 5; *ἐπαινέσοθαι* Dial. Deor. XVIII. 2.

vicinitatem facile perire potuerit¹³). Atque aoristus inde profectus praeter locos quos ex Heliodoro iam Lobeck. ad Phryn. p. 740. attulit, reperitur ibidem V. c. 6. *κερδήσωμεν*; V. c. 29. *κερδήσαντες*. Adde Achill. Tat. V. c. 6. *ἐκερδήσαμεν*. Charit. VI. c. 2. *κερδήσας*. — *Οὐμώξει καὶ κλαύσεται* Long. Past. III. c. 19. quanquam qui *οὐμώζεται* scribi velit me quidem omnino non adversantem habebit. Sed activam huius futuri formam satis communiunt duo qui in promptu sunt ex Heliodoro loci IV. c. 6; VIII. c. 13. Adi Monkium ad Eur. Alc. 645. — *Πήσεται* Heliod. VIII. c. 15; X. c. 16. In verbis quae sunt apud Ctesiam in Persic. c. 5. ed. Lion. *Οἰβαράς* (Bekk. *Οἰβάρας*) *δεδιώς μὴ τὰ ὅμοια πείσεται* scripturae *πήσεται* vestigia monstravit codex Bessarioneus apud Bekkerum in Photii Bibl. LXXII. p. 36. b. 30. — *Πέτομαι* verbi futurum inter *πειήσομαι* et *πιήσομαι* vacillat apud Lucianum qui breviori hac et legitima forma sine ulla lectionis discrepantia utitur Prom. II. c. 2. *καταπιήσεται*; Tim. c. 40. *ἀναπιήσομαι*; reiectanea illa Prom. II. c. 20. *ἐπιπειήσεσθαι* quam iniuria ut equidem arbitror e cod. Vindob. 123. edidit Iacobitzius et Epist. Saturn. c. 35. *ἐκπειήσοιται*. At vero Lucianum ita scripsisse vix mihi satis liquet et utroque loco futurum Athidi usitatum restituendum iudico. — *Πλεύσω* futuri optativus *πλεύσοι* est apud Charit. III. c. 8; indicativus compositi *συνεκπλεῖν* apud Eumath. XI. p. 392. *συνεκπλεύσω*; VI. p. 268. *συνεκπλεύσεις*; VII. p. 278. *συνεκπλεύσει*; *πλεύσω* habet Philemo Comicus apud Meinek. Fragg. Comic. Graec. IV. p. 45. — *Πνεύσω* futuri optativo usus est Eumath. VII. p. 284. *μὴ . . . ἀντιπνεύσοις*. — *Τρέχει* format fuitrum *ἀποτρέξομαι* Luc. Lexiph. c. 3.

Tam bona occasione aliquot aoristos primos verborum authypotactorum a consuetudine Atticorum alienos cum a Lobeckio dilectissimo praeceptore in commentatione egregia illa ad Phryn. p. 713. deposita inobservatos invenirem coronidis loco subiungere placuit: *ἵνα ἐξάξης ἡμᾶς ἀπὸ ζάλης* Eumath. VII. p. 296. *Ἀναλήψας* Charit. III. c. 1. occupat editionem Lipsiensem. Dorvillii coniectura *ἀνανήψας* omnium fere plausum feret. Aoristi scripturae *ἀπελεύσασθαι* quam Charitoni I. c. 3. auferendam merito contendit Lob. I. c. p. 721. in cassum patrocinatus est Dorvillius; nam vix usquam alterum reperias exemplum. Tale quid hodie ne tirones quidem corrigere dubitabunt, quippe pariter inauditum et contra omnem rationem formatum ac Panvii *ἐτεθνηξάμην* apud Boissonad. ad Aristaeon. Epist. II. 17. p. 171., Iacobsii *ἡκουσάμην* nescio nunc quo loco apprime commendatum et hic illic apud Demosthenem varia lectione sustentatum¹⁴), Iacobitzii denique *οὐμώξωμαι*, quae aoristi forma in violata mansit Lucian. Catapl. c. 20. *οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτι ἂν οὐμώξωμαι εὐπλοῶν*. Longe verius editor Parisinus: *οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτι οὐμώξαιμι εὐπλοῶν*, verissime autem iam pridem Struvius scripsit ut oportuit: *ἐφ' ὅτι ἂν οὐμώξαιμι*. — *Ἐπέργενσεν* Eumath. III. p. 102. et *οἶος ἂν εἰσρέσῃ* Heliod. III. c. 7. omisit Lob. I. c. p. 739. — Aoristi *ὀλισθήσασαν* exempla a Lobeckio I. c. p. 742, allata augere liceat his: *κατολισθήσας* Alciph. Ep. III. 64; *ὀλισθήσασαν* Heliod. V. c. 34; *διολισθήσαι* Heliod. III. c. 4. et *ἀλλ' ὅπως μὴ . . . κατολισθήσῃς* apud eundem VII. c. 21. nisi *κατολισθήσεις* scribendum est¹⁵). — Aoristum *κατέχρυσε* ha-

13) Similem labem contraxerunt verba quae leguntur apud Achill. Tat. VI. c. 2. *διαν ἐν καλῷ θῆ τὰ πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ γένηται τὰ τῆς δογῆς ἐν γαλήνῃ τότε μετέναι*. Scripserat enim Achilles *θῆται*. Ita hunc locum restituendum docent alia exempla quae in formula *εὐ* et *ἐν καλῷ τίθεσθαι* mediam verbi formam testificantur Thuc. VIII. c. 84. *ἕως ἐν τὸν πόλεμον ἐν θῶνται*. Polyb. II. c. 22. 10. *ἐν καλῷ θέσθαι σκουδάροντες τὰ κατὰ τοὺς Κέλτους*. Plut. Pericl. c. 33. *θέμενος εὐ πάντα καὶ κατατείνας τὰ ὅπλα χροῖται τῇ τέχνῃ*. Nicol. Damasc. Hist. p. 277. ed. Tauchn. *ἕως ἂν εὐ θῆται τὰ παρόντα*. Alia id genus suppeditabit Krüger. ad Thuc. I. 75. 2. p. 88.

14) Conf. Schaef. App. Crit. I. p. 516. et p. 630; V. p. 172.

15) Ut nihil dicam de terminationum *σῆς* et *σεις* similitudine quae in quos errores librarios induxerit constat: structura particulae *ὅπως* et *ὅπως μὴ* cum futuro si bene memini apud Heliodorum praevalet. Vide mihi si tantum interest haec: II. c. 30. *ὅπως μὴ μικρολόγος ἔσῃ περὶ τὴν ἀγοράν*; I. c. 11. *ἀλλ' ὅπως ἀνήρ ἔσῃ*; IV. c. 8. *ἀλλ' ὃ γλυκεῖα καὶ μέχρις ὄρας θυγάτερ, ὅπως εἰ περιγέναιο μεμνήσῃ τῆς εὐγενείας*. De hoc in loquendo usu qui consulantur digni sunt Iacobsius ad Achill. Tat. p. 923. et Sintents. ad Plut. Them. p. 110.

bet Eumath. IV. p. 126; ἐξέχυσσε idem IV. p. 144. — Sed haec extra caussam dicta sunt: iam redeo unde profectus sum.

Timon. c. 5. οὐδὲ προσβλέπονσιν οἱ τέως ὑποπιήσοντες καὶ προσκυνούντες κακ τοῦ ἐμοῦ κείματος ἀπηρητημένοι etc. Quod ἀπηρητημένοι cum Luciano dicendi usu convenienter hic dedit et c. 36. Lennepii coniecturae ἀναρτήσασα vulgatam et cod. Gorl. ex parte munitanam lectionem ἀπαρτήσασα praetulit Iacobitzius, laudo et probo. At vitupero eius incuriam qua in fraudem aut se aut alios deduxit, cum postquam in singulari Timonis editione ἀπηρητημένοι codd. Augustanum primum et Gortitiensem exhibere narravit, in secundis Luciani curis ἀπηρητημένοι in Augustano primo, ἀνηρητημένοι in cod. Gorlit. legi referret; vitupero etiam eius mutabilitatem levitatemque quod alios quodammodo ludificans in Lexico suo cum Scilero in publicum misso ut ἀναρτᾶσθαι ἐκ τινος recte dici demonsraret hoc Luciani loco usus est. Atque cum locutionem ἀναρτᾶσθαι τὰς ἐλπίδας εἰς τινα afferret; noli dubitare quin locum respexerit qui est in Timon. c. 36, ubi legitur: ἐπαίδειν ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου etc. Alia quae in hanc caussam cadunt, sciens praetermitto cum recentiora docuerit in Lexic. Luc. p. 390.

Timon. c. 8. ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ μισθοῦ γεωργεῖ. Utar immo abutar hoc loco ut errorem quendam Meinekii tollam qui in Fragg. Com. Graec. II. p. 752. et p. 761. ad Metagenis aut Aristagorae verba: ἀληθειῶν ἀ' τε τάχιστα φρονηγῶν ὑπὸ γόνατα μισθοῦ ἔλυσαν ubi praepositionem ὑπὸ cum ἔλυσαν consociandam recte docuit, pro μισθοῦ fortasse μισθῶ scribendum affirmavit. Non credo. Μισθοῦ optime se habet et quin in talibus tantummodo μισθοῦ vel ἐπὶ μισθῶ usurpatum sit dubitare non sinit loquendi usus. Collibitum est id quod dixi locis aliquamultis stabilire: Thuc. V. c. 6. ἄξοντα μισθοῦ Θωρακας ὡς πλείστους. Xen. Cyrop. III. 2. 7. μισθοῦ στρατεύονται. Ibid. III. 3. 3. ἡμεῖς ἐμὲ οὐ ποιήσετε μισθοῦ περιόνια εὐεργετεῖν. VI. 2. 37. μισθοῦ ὑπηρετεῖν. Dem. de Coron. p. 178. 35. ed. Dind. p. 242. ed. Reisk.: ἄλλο τι μισθοῦ πράττειν. Dem. in Neaer. p. 236. 11. ed. Dind. p. 1359. ed. Reisk.: γράφεισθαι μισθοῦ. Lucianea haec sunt: Necyom. c. 17. ἐδείχθη μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκόιμενος τὰ σαπρὰ τῶν ὑποδημάτων. Asin. c. 50. μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. Dial. Meretr. XIV. 3. ὅσα καύτης ἀνθρώπος ἐδυνάμην μισθοῦ ἐπιπλέων. Iam accipe alterius formulae ἐπὶ μισθῶ exempla quae a Iacobitzio in Lex. Luc. p. 600. commemorata non sunt; de merc. cond. c. 1; Quom. hist. conscr. sit c. 38; Fox. c. 58; Demon. c. 37; Conviv. c. 36.

Timon. c. 15. τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην καὶ πιμελής καὶ ὑπέρογκος ἐπιμελουμένους etc. Locus si quis alius hominum doctorum ingenia exercuit et posthac fortasse exercebit. Namque eius sententia si totam spectes quae sit plana et perspicua est; sin verba respicias nec carent omnio difficultate et diversis modis tentata sunt a viris eruditis. Accedit quod membranae editionesque veteres nihil sani praebent, in quibus scriptura inter θύραισι et θίβαις fluctuat. Ac primum quidem θίβαις quod est in Aldina altera aliisque aliquot edd. recipi iussit Solanus; in correctionem θύλαξι incidit T. Fabernus; Brodaci coniectura θήκαις praestare visa est Iacobsio in dissertatione quam de hoc loco scriptam Zimmermanni Annalibus a. 1839. p. 786. inserendam curavit. Tum qui his verbis coniectando suppetias ivit Augustus Guilielmus Winckelmannus in iisdem Annal. a. 1840. p. 1281. Lucianum scripsisse existimat κατάκλειστον ἐν κλήθροισι καὶ σκότῳ φυλάττοντας allato loco qui est in Eur. Androm. 950. πρὸς τὰδ' εὐφυλάσσειτε κλήθροισι καὶ μοχλοῖσι δομάτων πύλας. Novissime autem quod sciam locum in menda cubantem sanare studuit Carolus Keilins in Bergkii et Caesaris Annal. Antiq. a. 1843. p. 831. qui κατάκλειστον ἐν θησαυροῖς καὶ σκότῳ φυλάττοντας a manu Luciani esse duxit eiusque emendationi ut fidem conciliaret ad verba Herodoti II. c. 150. provocavit: χορήματα φυλασσόμενα ἐν θησαυροῖσι καταγαίοισι. At videas quaeso num quid ego tot aliis alia exper-

tis quod magis blandiatur proferam. Quantumvis enim libri et scripti et editi in propaganda praepositione ἐν concordent, vix tamen me movebunt ut eam pro vera Luciani sobole agnoscam. Quamobrem mutatione lenissima scribendum censeo: *κατάκλειστόν με τύρσει καὶ σκότῳ φυλάττοντας* ita ut ipse se Lucianus interpretari videatur. Dicit enim Nesyom. c. 2. *ἔδοξε δὴ τοῖς πλουσίους τοῖτους καὶ πολυζημάτους καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον ὡςπερ τὴν Λανάην φυλάττοντας*. Aut si forte probabilius videatur esse Lucianum cogitasse de robustis illis foribus quibus inclusae Danaae turrim aeneam munitam fuisse canit Horatius Od. III. 16. 2, locum ita expleas *κατάκλειστόν με θύραις θαλάμου σκοτίου φυλάττοντας*. Iam vero de hoc loco quae in mentem venit suspicio prodeat tertia. Nimirum credibile est Lucianum poetae cuiusdam locutionem perstringere voluisse quae quidem cum proprie in Danaen a patre in aenea turri inclusam anxieque custoditam caderet, proverbii iam loco de avaro et cupiditate lucri fervente homine qui opes suas in intimum cubiculi angulum abditas sub signoque et clastro positas dies noctesque custodit, perapte usurpari posset. Haec si vera sunt ut videntur profecto equis dubitare potest, quin scribendum sit: *κατάκλειστόν με σφραγῖσι καὶ σκότῳ φυλάττοντας* quomodo est in Eurip. Danae 58. *πατὴρ δέ μιν κλήσας ἐν παρθένῳ σφραγῖσι δέμας φυλάσσει*. Similiter apud Arist. Thesm. 413. mulier quaedam more peculiari illo observatoque antiquo tempore feminas virginesque asservandi respecto hunc in modum loquens introducit: *εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν σφραγίδας ἐπιβάλλονσιν ἤδη καὶ μογλοὺς τηροῦντες ἡμᾶς*.

Timon. c. 32. *οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ἡμῖν ἢ Πενία δοκῶ καὶ εὐαδίκητος* etc. Eandem sententiam Comicus anonymus ille apud Meinek. Frag. Comic. Graec. IV. p. 608. expresserat: *εὐκαταφρόνητός ἐστι πενία, Λερκύλε, ὅτι εὐκαταφρόνητος iniuria suspectum erat Meinekio εὐκαταφρόνητον proponenti*. Graece ita dici posse nemo negabit. Sed si eam emendationem nostri loci suffragio adiuvit, erravit. Hanc enim lectionem unde sumserit de sua coniectura mutatam an ab alio quopiam correctam equidem ignoro, cum scripturam discrepantem nec a Lehmanno neque a Iacobitzio notatam videam.

Timon. c. 41. *ἄγε, ὦ δίκηλλα, νῦν μοι ἐπίρρῳσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάρους τὸν Θεσαυρὸν εἰς τοῦμφανές προκαλουμένην*. Hanc quam probam esse scripturam tantum non omnes interpretes intellexerunt sua solius auctoritate correxit editor Parisinus: *μὴ καὶ κάμης* idque aliquam praesidii speciem habere videtur a verbis quae sunt in Tox. c. 56. *πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθειοῦντι καὶ διὰ βραχέων λεκτέον μὴ καὶ κάμης ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοσίων¹⁶*). At loci conditio alia est et mutatione supersederi potest. Immo recte haec dicta esse intelliges si comparaveris Phalar. I. c. 14. *λάβετε ὅν αὐτὸς τὸν ταυρὸν καὶ ἀνάθετε καὶ εὗξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγατος καὶ ὑπὲρ τοῦ Φαλαρίδος καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος*: cui adicias velim Xenoph. Ephes. II. c. 4. *σὺ ὅν ὅπως σοι δοκεῖ βουλευσάμενος, σώσον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ μὴ περιίδης ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας*. Sed in verbis quae sunt apud Charit. III. c. 1. *μηδὲν ἀφέλης μηδὲ πρόσθεος ἀλλ' ἀκριβῶς ἐρημήνευσ* aliquid turbatum videtur esse. Rectius scribas: *μηδὲ ἀφέλης μηδὲ πρόσθεος* quomodo Plato Phaed. p. 95. E. copulat: *ἵνα μὴ τι διαφύγη ἡμᾶς εἴτε τι βοῖλει προςθεῖς ἢ ἀφέλης*.

Timon. c. 43. *καὶ θεοῖς θνέτω καὶ εὐχαίτω μόνος ἐναντῶ γείτων καὶ ὄμορος, ἐκσειῶν τῶν ἄλλων*. Postrema verba ut depravata esse apparet ita certatim sanare studuerunt viri

16) Intempestivae huius traiectionis causa fuit opinor quod Lucianus particularum *μὴ καὶ* in negativis, finalibus enunciatis conglutinationem in deliciis habet: Tox. c. 50. *μὴ σὺ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καὶ τις ὑπὶδῃται τῶν ὁρώντων* ἔφ' ὅτω δροκωμοῦμεν ubi vide Iacobitz. p. 93; ad exempla ab illo congesta addo Ion. Trag. c. 24; Hermot. c. 11; Abdicat. c. 5; Pro Imagg. c. 10; Bis. Accus. c. 15; Musc. Encom. c. 12. Parique modo verba timendi sive posita sive omissa sequitur *μὴ καὶ*: Icarom. c. 3; Pro Imagg. c. 18; Rhet. Praec. c. 12.

docti: T. Faber *ἐκας ὢν τῶν ἄλλων coniectura assecutus est, quod recepit editor Parisinus; Hemsterhusius in Faberi emendatione Luciani manum se agnoscere confessus ipse ἐκσειῶν τοὺς ἄλλους proposuit; Iacobitzius ἐκσειῶν τὰ τῶν ἄλλων, iure Lehmannum castigans vulgata absoluto verbi ἐκσειῶν usu defendere frustra conantem. Ego quidem aliquando hoc margini adscripseram ludens ἐκτός ὢν τῶν ἄλλων eodem intellectu quo Plato Protag. p. 322. D. dixit: καὶ ἐάν τις ἐκτός ὢν τῶν ἄλλων συμβουλευῆ, οὐκ ἀνέχονται. Hodie non dubito emendare ἐκτός οἰκῶν τῶν ἄλλων.*

Timon. c. 48. *πλὴν ἀλλὰ πρόσθι.* Expungam *πλὴν* ut formula similis evadat alteri ἀλλ' ἄπιθι Tim. c. 18; Dial. Deor. XX. 11. ubi vulgo legebatur *πλὴν ἀλλ' ἄπιθι*; Dial. Marin. III. 2; Catapl. c. 24; Alciphr. Epist. II. 4. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη Tim. c. 19; Bis Accus. c. 7.

Haleyon. c. 1. *Φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλον τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα κορυθίδιον ἄνδρα τὸν αὐτῆς τεθνεῶτα θρηῆν πόθῳ φιλίας, Κήνκα τὸν Τραχίνιον τὸν Ἐωσφόρον τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν διόν.* Haec si per se spectantur bonum intellectum prae se ferunt atque similis est dicendi color apud Plat. Symp. p. 214. B. ὃ *Ἐνρυξίμαχε βέλτιστε βελτίστον πατρὸς καὶ σωφρονεστάτου, χαῖρε.* At verborum tenor quoniam quandam gradationem postulare videtur vix adducor ut ea sana esse censeam: quae rectius procederent, si pro *καλὸν* reponeretur *καλλίονα* s. *καλλίω.* Quo facto quis est cui non redeat in mentem Horatianum illud Od. I. 16. l. o matre pulchra filia pulchrior.

Haleyon. c. 6. *τί νομίζομεν τὸν σήμπαντα οὖσανδὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνομένοις.* Vulgatum *νομίζομεν* quod Iacobitzius servavit editor Parisinus non male in *νομιζόμεν* mutavit; equidem ex Luciani mente *νομιζόμεν* emendaverim. Legitima enim est apud Lucianum ista futuri forma verborum in *ἴσῳ* exeuntium quae quia a consilio seiunctum non est hoc loco libet componere: *ἀγωνιεῖται* Bis. Acc. c. 12; *ἀγωνιεῖσθαι* pro Lapsu inter salut. c. 8; Charidem. c. 10; *ἀγωνιούμενος* Amorr. c. 18; *ἀγωνιούμενος* Anach. c. 36. (Iacobitzius falso *ἀγωνισμένους*); *ἀκοντιοῦσιν* Anach. c. 31; *βαδιδιοῦμαι* Pro Imagg. c. 18; Dial. Deor. VII. 4; XX. 2; *βαδιῆ* Navig. c. 45; *βαδιεῖσθε* Navig. c. 29; *διαβαδιῶν* Dem. Laud. c. 1; *γνωριεῖς* Peregrin. c. 3; *γνωριῖ* Rhet. Praec. c. 16; *ἐμφανιεῖ* Imagg. c. 19; *ἐμφανιούντα* de merc. cond. c. 28; *ἐπιστομιεῖ* de Calumn. c. 12; Philops. c. 29; *εὐαγγελιούμενος* Icarom. c. 34; *καταλογιῆ* Piscat. c. 5; *λογιεῖσθε* Ion. Trag. c. 18 ubi Iacobitzius attulit Fritzsche. Comment. II. de Atticismo et Orthogr. Luciani p. 10. sq. quo libello non utor; *λογιούμενον* Tyrannic. c. 18; *προσλογιεῖσθαι* Alex. c. 1; *κομιζόντα* Amorr. c. 47; *μετασχηματιεῖν* ubi Iacobitzius *μετασχηματίσειν* dedit Pro Imagg. c. 9; *μετεωριῶ* Dial. Deor. XXI. 1; *νομιεῖς* Amorr. c. 3; *νομιεῖ* (Iacobitz. *νομίσει*) ibid. c. 39; *οἰκιῶ* Navig. c. 38. et *ἀποιεῖν* Amorr. c. 54; *ὄνειδιεῖ* Dial. Meret. II. 1; *ὄνειδιεῖν* Prom. II. c. 5; *ποριῆ* Somn. c. 9; *ὄνθμιεῖς* Navig. c. 21. et *μεταρρῳθμιεῖς* Pro Imagg. c. 14; *σορακιεῖ* Rhet. Praec. c. 16; *τειχιεῖ* Catapl. c. 9; *φροντιεῖ* Hercul. c. 8; *φροντιοῦμεν* Lexiph. c. 19; *φροντιεῖν* de Lapsu inter salut. c. 2; *χαριζόντα* de merc. cond. c. 7; *χαριεῖσθαι* Quom. hist. conscr. sit. c. 12; Gall. c. 1; Tox. c. 29; Phalar. I. c. 11. In Demosth. Encom. c. 1. *διαβαδιῶν* recte editum hodie est et gaudeo quod etiam Iacobitzius qui aliis locis ea omnia quae a codice Gorlit. proficiscuntur libenter arripere solet huic futuri formae patrocinator est posthabita altera *διαβαδιῶν* quam tres codd. in iis Gorlitiensis editionesque habent. Phalar. II. c. 10. *λογίσαισθε* pro *λογίσεσθε* libris licet refragantibus bene subrogarunt Iacobitzius et editor Parisinus. Sed Dial. Deor. XXII. 4. *οἶσθ' ὄν ὦ τέκνον ὃ, τι χαρίσῃ τὸ πρῶτον αἰτοῦντί μοι*; futurum retinuerunt, ubi ὃ, τι ἂν *χαρίσαιο* Belinus voluit lenique ac paene nulla emendatione *χαριῆ* Porpo commendavit, quod amplector atque Dial. Marin. IX. ἀλλὰ *κἀκεῖνην* σῶσαι δεῖσει *χαρισσόμενος* τῷ *Μονόσῳ* in diversa abierunt; vulgarem et membranarum et aliquot editionibus munitam scripturam quam non sollicitaverim equidem servavit editor Parisinus, exterminavit Iacobitzius et ex aliis codd. *χαρισσόμενος* cooptavit. At quia futurum loci ratio repudiat; verisimile est Lucianum *χαριζο-*

μένους scripsisse quod perapte quadrat: aber auch diese werden wir dem Dionysos zu Gefallen retten müssen. Sic Herod. VI. c. 87. οἱ Αἰγυπτῆται... Ὀθηβαίοισι χαριζόμενοι ἐποίησαν τοιόνδε. Plat. Protag. p. 362. ἀλλὰ Καλλιὰ τῷ καλῷ χαριζόμενος παρέμεινα al.

Halcyon. c. 8. κλέος δὲ μύθων οἷον παρέδωσαν πατέρες τοιοῦτον καὶ παισὶν ἐμοῖς... παραδώσω. Periiit procul dubio articulus. Scripserat enim Lucianus; παρέδωσαν οἱ πατέρες quemadmodum Thuc. I. c. 71. τὴν Πελοπόννησον πειρᾶσθε μὴ ἐλάσω ἐξηγησθαι ἢ οἱ πατέρες ἡμῖν παρέδωσαν. Id. I. c. 85. ταύτας οὖν ἄς οἱ πατέρες ἡμῖν παρέδωσαν μελέτας etc.

Prometh. II. c. 3. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀπέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστὰ γε τὰς γυναικας. Eiecit καὶ in hac vulgata lectione Iacobitzius quia codex. Vindob. 123. id omisit. Male, puto. Infra c. 17. μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ μάλιστὰ γε τὰς γυναικας. Vit. Auct. c. 19. τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ τὰ μελιτώδη καὶ μάλιστὰ γε τὰς ἰσχάδας. Phalar. I. c. 4. τοῦ μὲν μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον οἱ θεοὶ αἴτιοι φωρᾶσαντες τὴν ἐπιβουλήν καὶ μάλιστὰ γε ὁ Πύθιος. Imagg. c. 3. οὐ κατὰ λόγων δύναμιν καὶ μάλιστὰ γε τῶν ἐμῶν. Atque etiam aliis locis apud Lucianum saepenumero καὶ μάλιστα in media oratione ita ponitur ut intendat augetque aut aliquam vocem aut totum enunciatum quod vel a pronomine relativo vel a particula et conditionis et temporis incipit. Pro Lapsu inter salut. c. 12. ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας καὶ νύκτωρ αἰεὶ ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχοισι. De merc. cond. c. 30. καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. Tox. c. 13. ἐπαγαγώτατον τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις. Tox. c. 6. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἄν. Ibid. c. 32. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἔδειξε τὴν εὐνοίαν. Hermot. c. 38. εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο ὡς φιάλη ἀπόλοιο χρυσῆ. Dial. Mort. X. 1. θέδια μὴ ὑστερον μετανοήσῃτε καὶ μάλιστα ὁπόσοι εἶναι οὐκ ἐπίστασθε. Dial. Deor. XXVI. 1. ἂ (τραύματα) ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πικτεῖων καὶ μάλιστα ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρονκος Ἀμύκου ἐτιρώθη. Sic καὶ μάλιστα εἰ Dial. Deor. XVIII. 1; Dial. Mort. VI. 3; Quom. hist. conser. sit c. 56; Dial. Meretr. II. 2. — καὶ μάλιστα ἦν Apolog. c. 3; Quom. hist. conser. sit c. 7; c. 11. et 12; Anach. c. 25; c. 37. et 38; Rhet. Praec. c. 23. — καὶ μάλιστα ἐπεὶ Gall. c. 11; Convin. c. 42; — καὶ μάλιστα ὅτε Ion. Trag. c. 14; Rhet. Praec. c. 1. — καὶ μάλιστα ὅταν Dial. Deor. XI. 2; XV. 1; Nigrin. c. 7; Timon. c. 1; Piscat. c. 25; de merc. cond. c. 27. et c. 30; Ion. Trag. c. 20. et c. 27. — καὶ μάλιστα ὁπόταν Dial. Deor. XVI. 2; Quom. hist. conser. sit c. 45; Dial. Meretr. XIV. 1. et 4; Peregrin. c. 45. Contempl. c. 15. αἱ ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι ὁπόταν μάλιστα οἴηται τις etc. aut καὶ μάλιστα ὁπόταν rescribendum aut μάλιστα quod cod. Gorlit. omisit, delendum est. — καὶ μάλιστα ἐπειδὴν Dial. Mort. I. 2; Tox. c. 35. οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο (fortasse τοῦτό γε) καὶ μάλιστα ἐπειδὴν etc. Philops. c. 21.

Inconstantiae autem arguo Iacobitzius qui Luc. Dips. c. 9. καὶ τὸ δίψος ἄσχετον ὑπεκαίεται μοι καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλησθῆσεσθαι ποιε τοῦ τοιοῦτου ποιῶν. καὶ μάλα εἰκότως. in hanc quae est confirmantis formulam tam duobus codicibus testatae fidei Guelferhytano primo et Augustano primo quam Luciani in loquendo consuetudine firmatam grassatus est et praepostera codicis Gorlitiensis verecundia ductus particulam καὶ exstirpavit immemor semet ipsi in Hermot. c. 22. ubi μάλ' εἰκότως male vulgatur, recte proposuisse καὶ μάλ' εἰκότως. Conferas si volupe est de merc. cond. c. 40. τοιοῦτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται καὶ μάλα εἰκότως. Ibid. c. 41. ἀποσιεσάμενοι δὲ αὐτοὺς μισοῦσι καὶ μάλα εἰκότως. De Lapsu inter salut. c. 13. τοῦτο πρῶτον ἡμῖν ἔστι παράγγελμα τῆς ὑγείας τῆς ἡμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλ' εἰκότως. Alex. c. 25. ὅλως δὲ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ἀντὶ ὃ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν καὶ μάλα εἰκότως ¹⁷).

17) Etiam nude εἰκότως consimili significato in extremo enunciato ita collocatur ut quae subsequitur enunciatio particula γὰρ iliata causam confirmationis exponat. Exempla eius usus Platoni (cf. Stallb. ad Lach.

Dial. Deor. II. 1. *τί δαί σε μέγα ἡδίκησα ὁ γέρον ὡς φῆς ἐγώ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῆ;* Vellem Iacobitzius sine ulla haesitatione recepisset *ἡδίκηκα* quod in tribus membranis exstat et ab editore Parisino prudenter adoptatum est. Perfectum enim colloqui quod inter Amorem Iovemque instituitur natura et indoles requirere videtur et scribarum manus quoties in hac re erraverint, non ignorabit, qui varias lectiones inter viam inspexerit. Sic Prometh. II. c. 12. *εἴ τι ἡδίκηκα ἐγὼ μετακοσμήσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους* perfectum e cod. Vind. 123. pro *ἡδίκησα* recte ascitum est ut commode legitur ibid. c. 13. *ταῦτά ἐστιν ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδίκηκα* et Fugit. c. 5. *ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδικήκασί σε;* ubi *ἡδίκησαν* est in cod. Paris. altero. Similiter utrumque tempus verbi *ὑβρίζειν* confusum est ut Piscat. c. 1. *ὑβρικε* pro vulgato *ὑβρισε* propter quattuor codicum auctoritatem nunc agnitum est; quomodo c. 6. *ὑβρικά* et c. 25. *ὑβρικε* optime se habent. Qua de caussa Dial. Deor. VI. 1. *τί δαί ὑβρισε;* facile est ad intelligendum cur *ὑβρισε* proscribam. Verum in contrariam partem editores nonnunquam peccarunt; Dial. Deor. XIX. 1. *καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν καὶ νενίκηκας* perfectum quod in sententiae perpetuitatem optime convenit omnesque codd. tuerentur iniuria abolevit editor Parisinus et ob *ἀφώπλισας* quod antecedit, puto, aoristum *ἐνίκησας* de suo substituit.

Dial. Deor. II. 2. *ὑπ' ἀλλῷ καὶ τυμπάνοις εὐνοῦμα βαῖνε* et ibid. XVIII. 1. *ὑπὸ τυμπάνοις καὶ ἀλλῷ καὶ κνυβάλοις χορεύων.* In tractando utroque loco non caute satis versati esse videntur editores qui alterum locum cum libri aliquot fide digni *ἀλλῷ* largirentur correxerunt vulgato *ἀλλοῖς* sublato. Et accipit sane ea ratio a priore subsidii aliquantum ubi discrepans scriptura non enotatur. At ego quidem contrariam potius viam ingrediens *ἀλλοῖς* illic rependum hic retinendum autumo. Videlicet plurativum vocis numerum qui ita apprime quadrat in tali verborum iunctura usus stabilivit. Lucianea de saltat. c. 72. *διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' ἀλλοῖς καὶ κνυβάλοις καὶ μελιῶν εὐνοῦμα* et Saturn. c. 12. *σὺν ἀλλοῖς καὶ τυμπάνοις* iam Fritzschius l. c. p. 39. occupavit; adde Herodian. V. c. 5. *προῆει ὑπὸ ἀλλοῖς καὶ τυμπάνοις.* Ibid. IV. c. 11. *πρὸς ἀλλοὺς καὶ σύριγγας τυμπάνων τε ἤχους ἐσκήρτων εὐφρόνως.* Ibid. V. c. 3. *χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων ὑπὸ τε ἀλλοῖς καὶ σύριγγι παντοδαπῶν τε ὄργάνων ἤχῳ.*

Dial. Deor. III. *τὴν Ἰὼν διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀγαγὼν Ἴσιν ποίησον.* Haec scriptura ex pluribus codicibus recepta recentiores editiones occupavit. At perinvitus exauctoraverim vulgatum *ἀπαγαγὼν* quod etiam Fritzschius recte de meo quidem iudicio servavit. *Ἀπάγειν* a simplici *ἄγειν* differre manifestum est. Discrimen autem quod inter utrumque verbum intercedit ita constituo ut qui composito utitur locum unde quis abducatur terminumque quem quis petat sive additum sive omissum simul respiciat. Proinde id verbum in re forensi antiquo usu pervulgatum erat de iis qui in ipso delicto deprehensi (*ἐπ' αὐτοφώρῳ ληφθέντες*) abducebantur ut iudicio facto aut in vincula conicerentur aut iusto supplicio afficerentur. Conf. Weber. ad Demosth. Aristocr. p. 291. Contra simplex *ἄγειν* nihil omnino aliud denotare contendo nisi ducere et comitari aliquem usque ad itineris terminum. Itaque id in eadem re optime usurpavit Lucianus Dial. Mar. VII. 1. *τὴν δάμαλιν ἦν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἐριμῆς ἄγει* de Mercurio qui Inachi filiam in Aegyptum ducit itineris quasi comes. In Sacrif. c. 6. *τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Κανκάσου* scripserim *ἀπαγαγὼν*, cum praesertim cod. Guelf. prim. *ἀναγαγὼν* exhibeat. Hunc verbi

p. 29.) aequae ac Demostheni (cf. Frid. Aug. Wolf. ap. Schaef. App. Crit. III. p. 114) accepti Lucianus crebra suppediat. Hermot. c. 5. *ἡλικούς ἡμᾶς ἀπογαίνεις οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους ἀλλὰ χαμαιπειεῖς παντάπασιν ἐν χαρῇ τῆς γῆς· εἰκότως· ὑψηλὰ γὰρ* etc. Conf. de domo c. 20; Conviv. c. 26; ibid. c. 23; Pseudol. c. 29. Frequentius etiam in responsione: Dial. Deor. II. 2; Dial. Marin. IX. 2; Dial. Mort. XI. 4; XIX. 1; Contempl. c. 4; c. 16; Vit. Auct. c. 18; c. 21; c. 27; Hermot. c. 45.

ἀπάγειν usum luculentis aliquot Luciani exemplis illustrabo. Dial. Mort. XIII. 3. ὑπισχνεῖται Πτολεμαῖος ἦν ποτε ἀγάγη σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσίν, ἐς Ἀλγυτιον ἀπαγαγὼν θάψειν ἐκεῖ. Dial. Marin. XIV. 3. καὶ νῦν γαμῆ ἐν τοῦ Κηφέως καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος. Ibid. XV. 4. ἐπιλαβόμενος τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Ἐνρώπην ἐς τὸ Δικταῖον ἄντρον ubi in duobus codd. ἀνῆγεν perperam exstat. Compara si tanti est similia Tox. c. 12; Dial. Deor. IV. 2; XVIII. 1; Contempl. c. 17; c. 20; Timon. c. 16; c. 24; c. 32; c. 37. alia.

Dial. Deor. V. 2. οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογεινόμενος μόνον ἔδωκας ἐκείνῳ. In his cur Iacobitzius quidquam mutaverit nulla profecto fuit causa; propagavit enim ὅτε δὲ καὶ trium membranarum scripturam: secutus est editor Parisinus. Improbò. Vulgatae duobus aliis bonae fidei codicibus defensae ipse patronus est Lucianus qui receptam vocis formam non novit. De merc. cond. c. 16. ἐνίοτε δὲ κάκεῖνο εἰσέροχεται σε. Apolog. c. 5. ἐνίοτε δὲ καὶ μαστιγοῦμενοὶ τινες αὐτῶν. Nigrin. c. 8. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διασφείρων. Praeterea Dial. Deor. XI. 1; Hermot. c. 81; Dial. Mort. II. 1; Catapl. c. 4; Saturnal. c. 2; Rhet. Praec. c. 17; Gall. c. 11; de saltat. c. 26. Duo loci restant qui ab allatis declinant aliquantulum: Contempl. c. 15. ἐνίοτε καὶ ὑποπιτήσσειν ποιεῖ et de saltat. c. 27. ἐνίοτε καὶ περιμάθων τὰ ἰαμβεῖα. Videlicet abest particula δέ, quam cum socordia librorum facile excidere potuerit intermitteri iubeo.

Dial. Deor. VI. 4. ἀλλ' εἰδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῆ τὸ συμπόσιον etc. fuisse suspicor διαλυθῆ quia διὰ praepositio a praecedente syllaba facillime absorberi potuit et quia verbum διαλύειν non minus de convivio soluto quam de conventu dimisso cum maxime usurpavit Lucianus. Conviv. c. 47. ἐπὶ τοῖτοις διελύθη τὸ συμπόσιον. De merc. conduct. c. 18. ἴνα ποτὲ καὶ διαλυθῆ τὸ συμπόσιον et ut alium scriptorem in auxilium vocem etiam Heliodorus non dixit nisi διαλύειν τὸ συμπόσιον et is quidem pariter ac Lucianus hac verborum positura semper observata. Vide III. c. 33. ὦρα γὰρ διαλύειν τὸ συμπόσιον. Ibid. c. 34. περιήγοντο μὲν αἱ σπονδαί, διελύετο δὲ τὸ συμπόσιον ubi ante Coraem perperam ἐλύετο legebatur. Causa depravationis in aperto est. VII. c. 27. ἤδη διαλυομένου τοῦ συμποσίου. Tum aequè de concione dimissa ac de disputatione soluta: Icarom. c. 34. ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν διέλυσε τὸν σύλλογον. Peregrin. c. 7. διαλυθῆναι τὸ πλῆθος. Pseudosoph. c. 12. νῦν διαλύσωμεν τὸν διάλογον. Conviv. c. 1. διαλυθῆναι τὴν συνοσίαν. In Ion. Trag. c. 17. vulgatae διαῦσαι τὴν συνοσίαν ceteroqui cod. Guelferb. prim. adminiculatae lectionis ordinem Luciano ut videre licet acceptam — nam aliorum scriptorum usum nunc nolim respicere — Iacobitzius non debuit turbare in gratiamque codicis Gorlitiensis adoptare τὴν συνοσίαν διαῦσαι in qua re eum temere secutus est editor Parisinus.

Dial. Deor. VI. 4. ἄπαγε, μὴ ὦρασιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθνημῶν. Circumspecte egit Iacobitzius quod formulam illam Comicozum unde deprompta est hic et duobus aliis locis Dial. Meretr. X. 3. et de saltat. c. 5. etiam Luciano reddidit pro absurdo μὴ ὦραισιν ἴκοιτο quod Fritzschius retinuit. His adiungo Alexidis versum qui est in Meinek. Fragg. Comic. Graec. III. p. 507. μὴ ὦρασιν μετὰ τῶν κακῶν ἴκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαρῶν etc. cuius integritatem cum verba μετὰ τῶν κακῶν in suspicionem vocasset Casaubonus, hunc in modum restituit Th. Bergkiius: ἴκοιτο μὴ ὦρασιν ὁ τοὺς θέρμους φαρῶν. Et habet certe ea mutatio quod mulceat. At vero quoniam in hac formula ordo verborum firmus videtur fuisse: nescio an scribendum sit: μὴ δῆθ' ὦρασ' ἴκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαρῶν¹⁸⁾.

18) Haec scripseram cum ab amicissimo meo Rud. Skrzeczka comperirem, Meinekium in editane Fragg. Com. Graec. minore p. 75S nunc Hermanni emendationem recepisse hanc: μὴ ὦρασι μὲν | τὰ τῶν κακῶν ἴκοιθ' ὁ τοὺς θέρμους φαρῶν.

Dial. Deor. VII, 1. *ἑώρακας*, ὃ Ἄπολλον τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρι τεχθέν; Mirari sane licet futilem editoris Parisini rationem qui hic et alibi usquequaque Luciano formam *ἑώρακα* inculcavit meritoque idcirco a Iacobitzio in Praef. IV. p. VII. castigatus est. Videtur autem vir doctus cum iis stare, qui *ἑώρακα* extra Graeciae pomeria proficere gestiunt quorumque gravissimus propugnator Dindorfius est, si quidem nuper in Stephani Thes. ling. gr. s. v. *ἑώραω* p. 2139. D. edictum eiusmodi proposuit, ut apud Atticos semper *ἑώρακα* scribendum contenderet. Iam vero Atticorum Comicis duntaxat perfectum ita figuratum ob metricae causas concessum et adoptatum hodie est: qua in re recentiores interpretes sic sibi indulserunt ut iusto crebrius eo uterentur. Atque de locis quidem ex Aristophane allatis ut taceam quia hoc argumentum Fritzschi ad Thesm. 32, p. 14. docte ut assolet et considerate tractavit: in Comicorum fragmentis *ἑώρακα* a Meinekio vindicatum video Alexidi III. p. 504. et Batoni IV. p. 502; *ἑώρακεν* Posidippo IV. p. 520; *ἑώρακέναι* Eupolidi II. p. 500. et Alexidi III. p. 503. Non assentior. Quattuor enim loci ita comparati sunt ut leges metricae non impediant quominus *ἑώρακα* per synecphonesin commode trisyllabum legatur. cf. Butt. Gr. I. p. 110. et II. p. 416. Eiusmodi est etiam Plutarchi versus: Ἄπολλον, ἀνθρώπων τὴν ἀθλιώτερον | *ἑώρακας* quo pacto pro *ἑώρακας* Porsono auctore Meinekio l. c. IV. p. 170. dedit. Quintum denique locum qui est Alexidis (III. p. 504.) cum mancus sit in medio relinquo. At vero a prosaicis dialecti Atticae scriptoribus Thucyde Xenophonte Platone oratoribusque ea perfecti forma prorsus aliena est apud quos ne in varia quidem lectione eam vidi. Demostheni soli accidit ut scio *ἑώρακα* hic illic supponeret veluti de male gest. leg. p. 246. I. ed. Dind. p. 341. ed. Reisk.: *ἑώρακότης* et p. 287. 23. ed. Dind. p. 401. ed. Reisk.: *ἑωρακῶς* Bekkeri codices praebere a Schaefero didici. Quae cum ita sint, imprudenter profecto agere videtur is, qui scriptoris dictionem quam ad optimos Atticos excultam perpolitamque esse constat formis quibusdam contaminare cupit, quibus illi omnino abstinuerunt. Locus autem, in quibus sola editoris auctoritate usitatae perfecti et plusquamperfecti formae mutatae sunt, animi causa coacervavi, exceptis quos Iacobitzius l. c. congressit: *ἑώρακα* Hermot. c. 2; Philosp. c. 24; Dial. Meretr. IV. 1; IX. 1; X. 1; *ἑώρακας* Nigrin. c. 8; Haleyon. c. 3; Dial. Deor. XX. 1; de merc. cond. c. 19; Imagg. c. 14; Dial. Meretr. II. 1; V. 3; *ἑώρακεν* Hermot. c. 45; Adv. Indoet. c. 27; de domo c. 25; *ἑώρακατε* Tyrann. c. 22; *ἑώρακέναι* Nesyom. c. 16; Hermot. c. 39; Tox. c. 19; Quom. hist. conscr. sit c. 10; Gall. c. 15; c. 17; c. 24; Icarom. c. 19; Fugit. c. 1; *ἑώρακῶς* Hermot. c. 55; Conviv. c. 11; *ἑώρακῶτι* de domo c. 3; *καθεωρακῶτι* Alex. c. 25; *ἑώρακότες* Ver. Hist. II. c. 34; *καθεωρακότης* Adv. Indoet. c. 4; *ἑώρακεν* Philops. c. 31; *ἑώρακει* Hermot. c. 15; Quom. hist. conscr. sit c. 29. (bis); de calumn. c. 2; Dial. Meretr. I. 2. His expositis exputare ego quidem non possum cur vir doctus duas illas passivi generis formas inviolatas reliquerit *ἑωραμένα* Hermot. c. 64. et *ἑώρατο* Icarom. c. 19. Videlicet leges analogiae postularunt ut *ἑωραμένα* et *ἑώρατο* scriberetur¹⁹⁾.

19) Iusulsi aliquid atque inconditi, scio, apposuisse videbor generi cuidam hominum doctorum qui de ratione philologicae disciplinas in scholis tractandi hodie bilem suam effundere coeperunt. Alii enim eorum qua sunt facundia et loquacitate de qualibet utilitate in vitam forensem redundante clara et circumforanea voce effutunt et qui id praeceptum sequi nolunt, eos cum intolerabili insolentia despiciunt et contemnunt totumque antiquitatis studium prorsus expelli cupiunt; alii qui veram politoris humanitatis salutem sitam esse arbitrantur tam in scriptoribus pereleganter in vernaculum sermonem convertendis quam in notulis ad mentem sensumque acuendum idoneis tradendis de scriptoribus quos tractant pulchritudine ac venustate multa garriunt et iuvenum animos aut longis latisque enarrationibus defatigant ac consopiant aut voluptate perfundunt omnique dulcedine quasi titillant. Utrique quoniam nihil paene ad grammaticam scientiam adaugendam conferre valent, maximi et acerrimi grammaticis studiis sunt adversarii. At horum quidem hominum qui boletorum instar recentiore tempore progerniunt quam plurimi nec reprehensionem pertimesco nec plausum quaero: videant ne qua excreverunt ea celeritate pereant!

Dial. Deor. VII. 2. *Νὴ Δία τὴν πυράραον οὐχ ὄρω*. Ita Iacobitzius et quod mireris etiam editor Parisinus. Omnino probo quod Fritzschius dudum edidit μὰ Δία fretus auctoritate cod. Guelf.; quam vere id factum sit nunc non persequar post eundem Fritzscheium qui Lucianum a discrimine formulae *νὴ Δία* et μὰ Δία solemniter non defecisse docuit in Quaest. Luc. p. 58. Similem morbum contraxerunt verba Philetaeri Comici: ἀλλ' οὐ τυράννου νὴ Δία, ubi Meinekius l. c. III. p. 293. sine ulla haesitatione μὰ Δία reponere debuit²⁰).

Dial. Deor. VIII. 1. ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὀδίνων etc. Cur Iacobitzius in hac lectione haeserit atque secundum duos libros articulum τῶν sustulerit caussam non video. Quamlibet enim minimam mutationem Lucianus ipse respuit. Dial. Deor. IX. 2. καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὀδίνων ἔχει. Dial. Marin. X. 1. ἤδη γὰρ ποτὶ ὄρω ὑπὸ τῶν ὀδίνων ἔχει et μοχ μὴ παρασχεῖν τῶν ὀδίνων ὑποδοχὴν. Dial. Mort. XXVIII. 2. τὸν ἐκ τῶν ὀδίνων πόνον ὑφιστάμενας. His adde Heliod. X. c. 3. διὰ τῶν ὀδίνων et ibid. c. 16. πρὸς τὰς ὀδίνους. Contraria exempla in promptu non sunt.

Dial. Deor. VIII. 1. ὄρω ὃ Ζεῦ μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν. Hic displicet nescio quo pacto verborum ordo: si quidem Luciani in loquendo usum bene novi scribendum est: μὴ τι κακὸν ποιήσωμεν. Vide si lubet Tim. c. 34. μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. Dial. Deor. X. 2. σιώπα ὃ Ἥλιε μὴ τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων. Ibid. XXI. 2. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φληαρίας. Philops. c. 39. ἤκουσα ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσεται με ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. Philopatr. c. 2. ἐξέμεσον τοῖς ἕθλοισι μὴ τι κακὸν παθῆης. Nec aliter alii. Thuc. VIII. c. 89. ἐπεμπον μὴ τι ἄνευ τῶν πλειόνων κακὸν δράσωσι τὴν πόλιν. Xenoph. Oecon. c. 9. II. μὴ τι κακὸν λάβῃ παρ' ἑμῶν ἀμελοῦσα. Plut. Arist. c. 7. τυθουμένον μὴ τι κακὸν αὐτῷ (scr. αὐτὸν) Ἀριστειδῆς πεποίηκεν. Heliod. II. c. 3. δεδιὼς μὴ τι κακὸν ἐαυτὸν ἐργάσεται. Quapropter etiam in eo loco qui reliquus est apud Lucianum in Philopatr. c. 18. μὴ κακὸν τι παθεῖν παρ' ἐμοῦ ne dubita rectius ordinare: μὴ τι κακὸν παθεῖν.

Dial. Deor. IX. 1. μὴ ἐνόηλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ ἐστὶν ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῇ παρόντι. Ita Iacobitzio trium codicum vestigia secuto hunc locum suae integritati restituere placuit. Praeproperere ei morigeratus est editor Parisinus. Aliud mihi videtur et magis arridet quod ante legebatur: μὴ ἐνόηλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε etc. cum id magnum habeat fautorem Lucianum ipsum, modo recte distinxeris: μὴ ἐνόηλει, φημί. ἄκαιρον γὰρ ὥστε etc. Accedit quod similitudo litterarum in voce ὥστε facile efficere potuit ut varia ista lectio in libris scriptis gigneretur. Solennis enim est apud Lucianum in brevioribus id, genus enunciatis quae caussam praecedentium per particulam γὰρ invectam continent verbi substantivi omissio. Dial. Meretr. V. 4. μὴ ἀνάγκη ἀκριβῶς· αἰσχρὰ γὰρ ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν οὐκ ἂν εἰποῦμι. Dial. Deor. VI. 4. κολάζειν μηδαμῶς αὐτὸν μηδὲ ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γὰρ ἐπεὶ etc. Dial. Mort. XVII. 2. οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύνατον γὰρ καίτοι etc. Piscat. c. 39. τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσιν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ. Dial. Mort. XXVIII. 1. παρὰ πολὺ, ὃ Μένιππε, ὁ γυναικίος ἄπραγμονέστερος γὰρ. Frequentius etiam in enunciatis intermissis: Dial. Marin. I. 1. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ καὶ ὡς φῆς ἄργιον ἄμορφόν ἐστιν — ἀνδρῶδες γὰρ — ὃ τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει etc. Piscat. c. 24. τῷ λόγῳ μᾶλλον — ἀριστον γὰρ — ἤπερ τῷ ξύλῳ. Hermot. c. 13. τὴν αὐτὴν ἄγε λαβὼν κάμῃ — δίκαιον γὰρ — καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἶπέ. Quom. hist. conscr. sit c. 46 οὔτε ἄγαν ὑφιστάντα καὶ ἀπαρτίωντα — βραχὺ γὰρ — οὔτε ἕνθμῳ παρ' ὀλίγου . . συνάπτοντα.

20) Id factum esse in editione minore I. p. 641. mecum communicavit Rud. Skrzeczka.

De saltat. c. 75. οὔτε πολυσαρκος — ἀπίθανον γάρ — οὔτε λεπτὸν ἐς ὑπερβολήν. Alia addere possem complura nisi putidum esset in re tam pusilla diutius commorari²¹⁾.

Dial. Deor. XII. 1. καὶ τὸ Φρύγιον μεϊράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν etc. Fuerunt qui hunc locum vellicarent. Nainque pronomen ἐκεῖνο quia in duobus codd. deest Iacobitzius rem cautius aggressus cancellis sepsit, editor Parisinus proscripsit. Cave sequaris: quippe demonstrativum pronomen sententia exigit: quod cum prave positum sit a librariis, fac obtinere suum ordinem ac Luciani omnino agnosces manum. Scribe igitur levi transpositione: τὸ Φρύγιον ἐκεῖνο μεϊράκιον veluti Dial. Deor. XI. 1. τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μεϊράκιον. Ibid. XIV. 1. τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεϊράκιον. Navig. c. 2. τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεϊράκιον. Gall. c. 13. τῆς Ἀρογλικῆς ἐκείνης μεϊρακος. Contempl. c. 1. ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος. Fugit. c. 18. τὸν Ἰλιέα ἐκεῖνον νεανίσκον. Contempl. c. 24. τὸν ἡμιθνήτια ἐκεῖνον στρατηγόν. Quom. hist. conscr. sit c. 62. τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα. Alex. c. 15. τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιόν. Ibid. c. 26. διὰ τοῦ ὀθονίνου ἐκεῖνου Ἀσκληπιοῦ. Tox. c. 27. ὑπὸ τῷ Ροδίῳ ἐκεῖνω σοφιστῇ. Gall. c. 6. τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητήν. Ibid. c. 11. τῷ λῆρῳ ἐκεῖνω γέροντι. Philops. c. 14. τὸν Ὑπερβόρειον ἐκεῖνον μάγον. Pseudol. c. 30. τοῦ ἀροήτου ἐκεῖνου πρεσβύτου. Plane sic Dial. Deor. XI. 2; Necyom. c. 16; De merc. cond. c. 22; c. 24; Apolog. c. 8; Hermot. c. 60; Quom. hist. conscr. sit c. 2; c. 26; Tyrannic. c. 22; Ion. Trag. c. 14; Gall. c. 14; Icarom. c. 2; c. 17; c. 21; c. 29; Bis Accus. c. 21; c. 33; Philops. c. 11; Hesiod. c. 1; Dial. Meretr. XIV. 2; Peregrin. c. 36; Fugit. c. 20; Saturnal. c. 14; Philop. c. 2. Duo tantum loci restant si quidem oculorum acies me non fefellit in quibus Lucianus a se ipso descivit et ad frequentiore illam apud veteres pronominis posituram relapsus est. Fugit. c. 20. ἀπορρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον τριβῶνιον et de domo c. 3. τοῦτο ἴσως ἐκεῖνω τῷ νησιώτῃ μεϊρακίῳ ἔπρεπε quanquam Scyth. c. 9. οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μεγέλου οἰκίαν et Philopat. c. 23. ἅπαντα ἐσκοπίαζον ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος. In Pseudol. c. 21. ἀγοήσουσί σε οἱ μετὰ τοὺς ἐν Σνρία θανμαστοὺς ὄθλους ἐκεῖνους ὑποδεξάμενοι cur haud cunctanter corrigam ἐκεῖνους ὄθλους, ex iis quae disputavi facili negotio intelligitur. Quae cum ita sint, vulgatam tueor Dial. Deor. XXV. 1. τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφροηλάτην ἐκπέπομφας, quam secundum cod. Gori. Iacobitzio praeunte sic mutavit editor Parisinus: τοιοῦτον ἡμῖν ἡνίοχον τὸν καλὸν ἐκεῖνον καὶ δ. ἐ. nisi ordinare malis: τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἡνίοχον καὶ διφ. ἐκπέπομφας. Atque Rhet. Praec. c. 9. τῆς τραχείας ὁδοῦ ἐκείνης ἡγεμῶν moleste fero quod Iacobitzius non alia nisi novandi studio ductus codicem Vindob. 123. secutus est, cum vulgata τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ et firmissimo talo stet et codicis Gorlit. suffragio muniatur.

Similiter sedes pronominis οἷτος apud Lucianum stabilis est. Dial. Deor. XXIV. 1. τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον. Peregrin. c. 30. τοῖς θανμαστοῖς τοῦτοις ὀμηληταῖς. Dial. Marin. I. 1. τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα. Ibid. XIV. 3. τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν. De merc. cond. c. 41. τοῖς καλλίστοις τοῦτοις βιβλίοις. Pro Lapsu inter salut. c. 1. τὴν συνήθη ταύτην φωνήν. Pseudolog. c. 8. τὸ δυσάντητον τοῦτο θέαμα. Ibid. c. 28. τοὺς ἀλλοτρίους τοῦτους λόγους. Nec secus ubi substantivum aliquod cum duobus adiectivis iungitur: Adv. Indoct. c. 10. διὰ τὴν ἄτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφήν. Tox. c. 37. ταῖς κοιναῖς ταύταις καὶ μοιχευομέναις γυναιξί, alia. Atque ubi duo adiectiva interiecta καὶ par-

21) Hoc idem valet etiam de formula οἷόν τε quae perpetua Luciani in loquendo ratione verbum substantivum respicit: εἰ οἷόν τε Nigrin c. 6. ὡς οἷόν τε Nigrin c. 32; Contempl. c. 22; Hermot. c. 44; Imagg. c. 3; c. 5; Pro Imagg. c. 19; Icarom. c. 11; Anach. c. 21; de domo c. 2; c. 21; c. 32; Navig. c. 17; ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς Pro Imagg. c. 21; οὐ γὰρ οἷόν τε Pro Imagg. c. 16; Bis. Accus. c. 29; οὐδὲ γὰρ οἷόν τε Paras. c. 10; οὐκέτι γὰρ . . οἷόν τε Philops. c. 26.

tacula consociantur utrumque pronomem ita positum ubique redit ut mediam teneat sedem. Piscat. c. 22. τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ. Dial. Deor. X, I. καινὰ ταῦτα ὡς Ἐρμῆ καὶ ἀλλάκοσα. Ibid. XIII. 1. ἀπρεπῆ ταῦτα καὶ ἀλλότρια. Ibid. XVIII. 1. ἀνδρεία ταῦτα καὶ οὐκ ἀνάξια. Abdic. c. 1. οὐ καινὰ ταῦτα ὡς ἄ. δ. οὐδὲ παράδοξα. Gall. c. 4. οὐ πιθανὰ ταῦτα οὐδὲ πᾶν πιστεῦσαι ἡγάδια. Ibid. 2. 6. μελιχρὸς οὖτος καὶ ἐνασγῆς φαινόμενος. Dial. Meretr. XIII. 4. μιὰρὰ ταῦτα καὶ φοβερά. Piscat. c. 11. ἀμείνω ταῦτα καὶ νομιμώτερα. Ibid. c. 31. τὰ πρόχειρα ταῦτα καὶ δημόσια. In Timon. c. 37. τὰ ὀργίλα ταῦτα καὶ μεираκιώδη ad Lucianeum usum accommodata editum est quamvis ὀργίλα καὶ μεираκιώδη ταῦτα in cod. August. prim. compareat. Quamobrem in Zeux. c. 3. τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν legitimum verborum ordinem restituere non dubito scribendo aut τὰ δημώδη ταῦτα καὶ τὰ κοινὰ aut quod malim τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ δημώδη quo pacto Pseudol. c. 2. τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγροῦν. Saturn. c. 1. τὰ κοινὰ ταυτὶ καὶ πρόχειρα. Atque in illa formula quae est in Iov. Trag. c. 13. τὰ κοινὰ καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα transpositione correxerim: τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ καθ' ἡμέραν quemadmodum ea bis praeterea apud Lucianum legitur infra c. 50. et Tox. c. 49. τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ τὰ καθ' ἡμέραν.

Dial. Deor. VIII. 1. ἢ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. In hac quae novissimas editiones occupat lectione Fritzschius cum καὶ — γὰρ i. e. nam — etiam ferri non posse bene intellexisset transposuit: καὶ γὰρ ἀμείνων εἰμί, codice Gueif. primo adiutus. Equidem quia mutatione opus est sic potius scripserim: ἀμείνων γὰρ εἰμι, particula καὶ expulsa. Hoc suadet Lucianus ipse Dial. Mort. XII. 1. ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαι σου ὡς Αἴβν' ἀμείνων γὰρ εἰμι.

Dial. Deor. XIV. 2. ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα ἡδίστων ὡς Ἐρμῆ καὶ εὐανθέσιαιον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον ἐπαϊάζοντα τῇ νεκρῷ. Boissonad. ad Philostr. Epist. 41. p. 116. monet in codice 1310 a se collato exstare ἔτι τε καὶ cui scripturae ipse album calculum adiecit. At praestare iudico: ἔτι δὲ καί.

Dial. Deor. XVII. 1. ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν ἰκέτετε. Hic locus quo Struvium praeceptorem quondam dilectissimum virumque graecae doctissimum vexatum fuisse vix credibile est, largam de hac verborum syntaxi materiam praebuit Fritzschio Quaest. Luc. p. 101. sq. qui eum post Schaeferum ad Bos. Ellipsis. p. 224. tutatus est rectissime. Itaque nihil opus est ut de ea re copiosius disputem: confecero autem rem si unum duntaxat locum adiecero similem prorsus ac geminum unde lux nostro affunditur. Is exstat apud Heliod. VII. c. 7. ὅτε συνεῖς ὁ πρεσβύτης ὑπὸ τῆς εὐτελείας τοῦ σχήματος ἑαυτὸν οὐ γνωρίζόμενον ἐγγυμνώθη τῶν ἐπιβεβλημένων ἡακῶν etc.

Dial. Deor. XIX. 1. ἐπισείουσα (Ἀθηνᾶ) τὸν λόφον ἐκπλήττει με καὶ ὑπὸ τρομος γίνομαι καὶ ἀπορρεῖ μὲν τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Vide annon ad sententiam aptius sit ὑπορρεῖ. Finge enim tibi Cupidinem flammigerum illum et arcitenentem puerum qui omnium Deorum hominumque potens solius Minervae vultu torve intuentis atque Aegida horrificam concutientis quasi attonitus adeo contremiscit ut impotenti iam prae timore tela de manibus paullatim defluant et id ipsum verbo ὑπορρεῖν elegantius et significantius adumbrari confiteberis. Ita certe de dormiente Endymione dixit Lucianus Dial. Deor. XI. 2. διὰν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια ἴδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρεῖ οὐτα etc.

Dial. Deor. XIX. 2. θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν αἰρεῖν τε διώκονσα καὶ κατατοξεύειν καὶ ὄλως πρὸς τῷ τοιοῦτῳ ἐστίν. Postrema verba quae cum in libris et scriptis et editis omnibus obtineant nemo in suspitionem vel levissimam vocavit vererit ut recto talo stare possint licet prima fronte sana videantur esse. Formulae enim καὶ ὄλως apud Lucianum usum etsi bene perspectum habeo (conf. Iacobitz. ad Catapl. p. 27.) significatio tamen cum

cum ipsa sententia minus mea quidem opinione congruit, si quidem convertas, ut oportet: et tota huic rei dedita est. Itaque ego adhuc in eo ambigo culpa libreriorum quos formula illa frequentius celebrata decepit, hic quidquam peccatum sit et rectius scribatur: καὶ ὅλη πρὸς τῷ τοιαύτῳ ἐστίν. De domo c. 18. ὅλος πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστί, quomodo secundum meliores codices Iacobitzio auctore dedit editor Parisinus, quamquam vulgatae ὅλως patrocinated est Fritzschius. Demost. in orat. quae est de male gest. leg. p. 273. 1. ed. Dind. p. 380. ed. Reisk.: ἐκφρων ἦν καὶ ὅλος πρὸς τῷ λήμματι καὶ τῷ δωροδοκίματι. Heliod. II. c. 3. ὅλον ὄντα πρὸς τῷ πάθει καταμαθῶν καὶ συμφορᾷ βεβαπτισμένον. Eodem intellectu Luc. Hermot. c. 2. δοκεῖ μοι ἄλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνέναι σεαυτὸν οὕτως ὅλος εἶ ἐν τῷ πράγματι quo loco consimilis in lectione discrepante inter ὅλος et ὅλως obtinet vacillatio. Dial. Deor. XII. 2. πότε ἂν ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ ὅλη οὐσα ἐν τῷ Ἄτιη; Pariter locutionem ὅλον εἶναι vel γίνεσθαι τινος usurpavit ut Alciphbr. I. 13. ὅλος εἰμι τοῦ πάθους ita Heliod. I. c. 12. et II. c. 21. quos locos doleo quod Berglerus l. c. p. 81. ed. Wagn. praeoccupavit. Alia apud Dorvillium ad Charit. p. 427. qui formulam ὅλον εἶναι ἐπὶ τινος vel ἐπὶ τινι exemplis illustravit.

Dial. Deor. XXIII. 2. κατ' αὐτίκας πον μέσας νύκτας etc. Quid causae fuisse dicam cur Iacobitzius et editor Parisinus hanc vulgatam lectionem quam iam pridem Fritzschius optimo iure impugnaverit tam pertinaciter retinerent? Idoneam equidem video nullam. Nimirum duo codices non malae notae, Guelferbytanus primus et Parisinus 2934, cum praepositionem περὶ pro κατὰ subministrent, hanc scripturam quia Luciano usu confirmatur utique recipiendam esse aio affirmoque, adulterina illa proscripita. Quater enim praeter hunc locum formula περὶ μέσας νύκτας usus est Lucianus: tres locos attulit Fritzschius quibus quartum illum qui est in Tox. c. 19. adiciam velim et εἰς μέσας νύκτας Hermot. c. 11. In his igitur quae disputavi cum Fritzschio plane consentio emendationem quam et ipse fecerat libenter ei resigno. At quod in hanc dicendi formulam articulum infarsit, in eo vir doctissimus erravit maximopere. Sunt enim quaedam in utraque lingua locutiones quae se paulatim in usum ita insinuarunt ut ubi aberrationis aliquid appareat id manifesto ex scribarum adnotatione natum omnino tollendum videatur; cuius generis est nostra qua de agitur formula, in qua articulus constanter omittitur, quamvis pro varia lectione emergat nonnunquam. Atque e Xenophonte quidem locos videas collectos a Krügero ad Anab. VII. 8. 13. quibus addas Cyrop. IV. 5. 13. ἀμφὶ μέσας πῶς νύκτας ubi ἀμφὶ μέσας πον νύκτας ni fallor scribendum est ut ἀμφὶ μέσας πον νύκτας apud Arrianum I. 23. 4. qui ἀμφὶ μέσας νύκτας habet I. 20. 6; II. 8. 2; IV. 28. 1; ἐπὶ μέσας νύκτας III. 15. 5; ἀπὸ μέσων νυκτῶν et μέσων νυκτῶν III. 4. 2; sed quod ibidem ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας legebatur id a Krügero recte emendatum est articulo expulso. Eidemque legi etiam Diodorum paruisse docent loci in quibus est περὶ μέσας νύκτας XI. c. 9; XIII. c. 2; c. 111; c. 113; XIV. c. 15; c. 100; c. 116; XVII. c. 37; XIX. c. 16; c. 85; c. 95; XX. c. 74. μέχρι μέσων νυκτῶν XVII. c. 50²²). At mendi

22) Consule Lobek, ad Phryn. p. 53. Adde μέσαι νύκτες Lucian. Gall. c. 1; Dial. Mort. IV. 2; XII. 3. Pari modo εἰς μέσων ἡμέρων Tox. c. 31; περὶ μέσων ἡμέρων Herodi. VIII. c. 5; εἰς μέσων ἡμέρων Bis Accus. c. 16. Conf. Lob. ad Phryn. p. 465. Valet idem de formula περὶ πρῶτον ἕπνον Thuc. II. c. 2; Luc. Tox. c. 17; Philops. c. 31; περὶ πρῶτους ἕπνου Eubulum Comicum dixisse memoriae prodidit Antiaticista in Bekkeri Anecd. I. v. 111. 21; ἀπὸ πρῶτου ἕπνου Thuc. VI. c. 43. et ἀμφὶ πρῶτον ἕπνον καὶ μέσας νύκτας consociavit Philostr. Vit. Apollon. Tyan. II. 37. Denique voce φυλακῆ in re militari de vigiliis dicta Diodorum et Arrianum usquequaque sine articulo usum esse observavi, apposito quippe numero ordinali: περὶ πρώτην φυλακῆν Diod. XIII. c. 47; c. 111; περὶ δευτέραν φυλακῆν Diod. XIV. c. 24; XVIII. c. 40; XIX. c. 26; XX. c. 96; ἀμφὶ δευτέραν φυλακῆν Arrian. I. 23. 2; V. 23. 5; περὶ τρίτην φυλακῆν Diod. XIX. c. 95; ἀμφὶ τεταύτην φυλακῆν Arrian. V. 24. 2. Ubi vero aliud adiectivum tempus indicans accedit articulus praefigitur. Diod. XVII. c. 56. ὑπὸ τὴν ἑωθινήν φυλακῆν.

aperti suspicionem movet locus qui restat XIII. c. 67. ubi quod *περὶ μέσας τὰς νύκτας* scribitur, id librariorum culpa assignandum puto atque Dindorfii inconstantiam demirari licet quod articulum hic integrum reliquit quem cum nonnulli cōdices suggerant XIX. c. 95. merito reiecit. Itaque quem locum e Lucian. de merc. cond. c. 26. *περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον* ad suam sententiam comprobendam attulit Fritzschi, nullius sane validi argumenti esse nemo non videt. Quippe ratio loci alia verbaque ipsa ita comparata sunt ut ex incerto quodam poeta fluxisse contendam quae particula $\bar{\gamma}\epsilon$ interposita sua sponte in numeros trimetri iambici transeunt:

περὶ (δ') αὐτό που σχεδὸν γε τὸ μεσονύκτιον.

Errata.

p. 2. v. 17. lege monumentis. — p. 3. v. 2. scr. *νομίζειν*. — p. 5. v. 5. γὰρ pro γαρ. — ibid. v. 13. ὑποστελλόμενον. — ibid. v. 36. κλέπιοντες — ibid. not. 1. v. 2. leg. usurpata. — p. 6. v. 25. μετὰ. — p. 7. v. 32. ἡδύως. — p. 8. not. 6. v. 9. incerti pro incerto. — p. 10. v. 29. καταγορεύειν. — p. 11. not. 10. v. 7. ἐντυγχάνειν. — p. 12. v. 33. post Lucian. excidit dē. — p. 13. not. 11. v. 2. leg. expers librorum fidei. — p. 16. v. 6. scr. Δανάην. — ibid. v. 34. ὑπὲρ τε et mox ὑπὲρ. — ibid. v. 39. μηδὲν ἀγέλης. — ibid. not. 16. v. 3. ἐφ'. — p. 22. v. 33. dele comma post id. — p. 23. v. 1. scr. πολύσαρκος et tum λεπτός. — p. 24 v. 2. Ἐρμῆ. —

Quae alia id genus reperiuntur vitia periti lectores ipsi corrigant. —

22. Perry
1924

Bericht

über das

Kneiphöfische Stadt-Gymnasium

zu Königsberg in Pr.

während des Schuljahres 1866/67

womit zu der

am 8. und 9. April 1867

stattfindenden öffentlichen Prüfung

ergebenst einladet

Dr. Rud. Ferd. Leop. Skrzeczka,

Direktor.

Vorausgeschickt ist eine Abhandlung des Herrn Professor Dr. C. Schwidop:
Observationum Lucianearum Specimen IV. ~~_____~~

Königsberg 1867.

Druck der Universitäts-Buch- und Steindruckerei von E. J. Dalkowski.

Uebersicht der Prüfung.

Montag, den 8. April, Vormittags 8 Uhr.

Sexta.	Religion. Deubler. Latein. Cholevius II.
Quinta.	Naturkunde. Knobbe. Französisch. Darnmann.
Quarta.	Latein. Weyl. Geschichte. Diestel.
Zweite Vorklasse (c. 11 U.)	Rechnen. Bildat. Deutsch. Deubler.
Erste Vorklasse.	Rechnen. } Bildat. Deutsch. }

Montag, Nachmittags 2 $\frac{1}{2}$ Uhr.

Tertia B.	Griechisch. Cholevius II. Latein. Lentz.
Tertia A.	Mathematik. Müttrich. Homer. Darnmann.

Dienstag, den 9. April, Vormittags 8 Uhr.

Secunda B.	Latein. Viertel. Deutsch. Cholevius I.
Secunda A.	Griechisch. Schwidop. Geschichte. Diestel.
Prima.	Mathematik. Müttrich. Griechisch. Der Direktor.

Gesang der ersten Singklasse. Lateinische Rede des Abiturienten Ottmann. Entlassung der Abiturienten durch den Direktor. Choral.

Das neue Schuljahr beginnt Donnerstag, den 25sten April, 7 Uhr. (Für die Vorschule um 8 Uhr.) Zur Prüfung und Aufnahme neuer Schüler für die Vorklassen und das Gymnasium wird der Unterzeichnete am 15ten bis 17ten, für Auswärtige auch am 23sten und 24sten April in den Vormittagsstunden von 10—1 Uhr bereit sind.

Skrzeczka.

Francisco Fritzhio Rostochiensi

Carolus Schwidop Regimontanus.

s. -d.

Ante hos fere sex annos cum nuntius ad me afferretur Te, Francisce Fritzschi, novam Luciani Samosatensis editionem parare, constitui minuta mea qualiacunque opuscula ad Te mittere nec dubitavi Te orare ut quae in iis apta Tibi viderentur in Tuum commodum converteres. Literis ad me datis quae conscripseram et diiudicasti summa humanitatè et probasti et ita probasti ut alia respiceres alia in contextum verborum reciperes. Quod dialogos quosdam Luciani in usum scholarum edere me iubebas, hoc Tuo quod de Lucianeis meis observationibus feceras iudicio facile impulsus cum iam id agerem ut quod Tu mihi dederas consilium sequerer libellosque qui ad animos adolescentium oblectandos maxime accommodati essent eligerem atque digererem: accidit nuperrime ut summum illud nostri regni collegium quod res et sacras et scholasticas curat omnes scholarum nostrae provinciae rectores convocaret qui scholasticas quasdam quaestiones ad disceptationem propositas solverent. In iis autem quaestionibus quae octo erant non infimum locum tenebat illa, qua postulatum erat ut qui potissimum scriptores in gymnasiis legendi essent accurate ac religiose pensaretur. Atque de aliis quidem scriptoribus quid iudicatum sit a viris eruditissimis noli audire: at de Luciano? quaeres fortasse. Lucianus assiduus ille veterum scriptorum sectator si ab inferis exstitisset suamque ipse causam apud severissimos illos gravissimosque iudices dixisset, vix mihi crede variis criminibus absolutus a iudicio discedere potuit. Quid plura? Dia multumque consultantibus periculosum ne dicam perniciosum esse videbatur Luciani scripta legere cuius quamvis dicendi genus non improbaretur tractatio tamen rerum acerbè vituperabatur ut nequiquam idonea qua iuvenes sinceras illas atque integras de antiquitate opiniones animis imbibere possent praesertim cum alii sat multi exstarent scriptores qui utraque re praestarent maioresque utilitates parerent. Unde factum est ut Lucianus omnibus sententiis damnaretur scilicet contemtor antiquitatis corruptor iuventutis scriptor denique puerorum atque adolescentium animis nullo modo accommodatus et in perpetuum e scholis exterminaretur. Atque equidem omnino percussus iniquo inopinatoque tot virorum doctissimorum iudicio a quo et ego plane dissideo et mecum procul dubio etiam alii consilium

totum abieci. Adde quod non ignoro in quot quantasque difficultates incurrat is, qui primum nullius commendatione adiutus vel scriptor vel editor existat libellumque in publicum mittere velit praesertim cum bibliopola sive lege sive praeiudicata quadam hominum opinione prohibitum esse sciat quominus liber quanquam summa diligentia atque industria conscriptus in scholis legeretur. Redii igitur in eam viam qua praeceptoribus moderatis nec magnae gloriae cupidis ita uti licet, ut quae pro sua quisque ingenii facultate excogitavit quoties velint pronulgare possint. Iam quod adhortaberis ut quae ad Lucianum pertinerent correcta a me atque emendata ea ne quis mihi anteverteret Philologo aut Iahnii annalibus aut Museo Rhenano inserenda tradere maturarem quod Lucianus tanquam Phyllis esset cuius gratiam amoremque multi admodum hodie aucuparentur id quod Tu animo benevolo suadebas facerem si nimium doctrinae laude inclarescendi studium me agitare. At ego unam et veram gloriam quaero in excolenda quae mihi commissa est iuventute, cui omnes meas animi corporisque vires toto pectore dedo et consecro nec multum mea interest melius egone an alius quispiam invenerit dummodo inventum sit idque si quacunque ratione in notitiam meam venit, etiam alios idem de eadem re mecum sensisse et cogitasse quanto gaudio afficiar vix dicere possum. Nec profecto infitior multa in adversariis meis me deposita habere quae et Tu occupasti et Cobetus et Guilelmus Dindorfius. Ut unum exemplum afferam veniam mihi des, Francisce Fritzschi, ut Tecum communicem quae iam abhinc annos decem et quod supra est ad Necyom. 7. ἐκάθαρσέ τῆ με καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγγισε δαδίοις καὶ σίλλη κιλ. ut vulgatam lectionem tutarer literis mandaram. Errare scripseram hoc loco editores recentissimos qui e tribus codicibus Parisinis δαδίοις pro vulgato δαδι recepissent. Dubitari enim nullo modo posse quin Lucianus imitando expresserit Diphili Comici locum qui est apud Meinek. Fragg. Com. Gr. IV. 416. *Ηροτίδας ἀγνίζων κούρας . . δαδι μιᾷ σίλλη τε μιᾷ.* Hanc opinionem confirmari tum a Luciano ipso Alex. 47. *καθαῖρον . . τὰς γνώμας οὐχ ὑπὸ δαδι καὶ σίλλη;* Philops. 12. *θεῖω καὶ δαδι καθαγνίσας τὸν τόπον,* tum a Dione Chrysost. Or. XLVIII. 17. ubi cum *περικαθάρωντας τὴν πόλιν μὴ σίλλη μὴδ' ἴδαι* legatur ex Bagueti coniectura δαδι reponendum putabam. Haec scripseram ut dixi iam ante multos annos. Nunc Te quoque apud Lucianum vulgatam lectionem servasse video nec iisdem modo locis sed etiam duobus quibus Tu usus es codicibus munisse. Quae cum in Tua editione legerem tantum aberat ut id graviter ferrem ut idem Tecum me vidisse gauderem vehementissime. Quare qua humanitate superiores eadem has qualescunque suut observationes accipias quaeso studiis que meis faveas. Vale.

Observationum Lucianearum Specimen IV.

Somn. c. 1 ὁ δὲ παῖρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν γίλων ὃ, τι καὶ διδάξαιτό με. Non puto me rem ab instituto meo atque iis ingratam facturum esse, qui libenter in scriptis Luciani pervolutandis versantur, si cum iis communicavero haec verba a Grammatico in Crameri Anecd. Gr. IV. 256. 5. allata esse, sed ita ut *παρεσκοπεῖτο* pro *ἐσκοπεῖτο* legatur. Illud autem utique damnandum est, quod nec Luciani proprium est et sententiae prorsus repugnat. Verum etiam qui *περισκοπεῖτο* in eius locum substituere vellet, eadem chorda oberraret. Cum enim et *περισκοπεῖν* et *περισκέπτεσθαι* dicat Lucianus, utrumque tamen verbum ita usurpat, ut nunquam si bene memini translata significatione ponat. Ceterum quod Ver. Hist. I. 32 *ἐβάδιζον ἐς τὴν ἕλην περισκοπήσασθαι τὰ πάντα βουλόμενος* divulgavit duumviri auctoritate trium codicum adiuti pro vulgato *περισκέψασθαι* festinantius egisse videntur, cum medium huius verbi apud Lucianum aliis locis quantum equidem observari non occurrat, de quibus utriusque generis vicibus quanquam infra dedi pauca, plura tamen exponam alio tempore.

Somn. c. 2. *δίδασκε παραλαβὼν λίθων ζογάτην ἀγαθὸν εἶναι καὶ συναρμοστὴν καὶ ἐρμογλυφέα*. Priores editores, in iis Dindorfius in editione Parisina in his vitium non viderunt, sed hodie in editione Lipsiensi idem Dindorfius correxit: *ἐρμογλυφεῖν*, quod Lucianum incredibile esse ait in Adnotat. crit. p. XII. a recta et usitata nominis forma *ἐρμογλύφος* qua modo ipse usus esset, ad inauditam illam *ἐρμογλυφένος* ab errasse. Si corrigere voluit propter convenientiam *ἐρμογλύφον* reponere debuit. Sed mutationis iusta causa non est, nec intelligo quo iure *ἐρμογλυφένος* forma nominis inaudita aut id quod etiam Fritzschius concedit barbara dicatur: quod quomodo demonstrare voluit? cum utramque formam et *ἐρμογλύφος* et *ἐρμογλυφένος* Lexicographi ex hoc solo Luciani loco afferant, alaque exempla desint. At Lobeckius ad Phryn. 315 sq. praecipit nomina verbalia in *ος* et in *εν* exeuntia ubi iuxta exstant pari auctoritate uti. Qua de causa recte fecit Fritzschius quosd *ἐρμογλυφέα*, quam lectionem Thomas Magister l. c. et omnes libri exhibent, servavit omnemque emendandi rationem acerrime reiecit. Quae sequuntur verba Grammaticus in Crameri Anecd. Gr. 256. 16. hunc in modum citat: *ὅποτε ἀγεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἀνέπλιτον ἵππος βόας νῆ Δία γε καὶ ἀνθρώπους*, ea a contextu qui hodie exstat mirum quantum recedunt.

Somn. c. 3 post verba *οἷς προηροῦμένην* nonnulla interisse putat Fritzschius lacunamque ita explendam iudicat: *μικροῦ δ' ἕστερον ἀφόρητον τὸ πρᾶγμα φαίνεται καὶ τό γε πρῶτον κ. τ. λ.* Haec displicent: quae quomodo in sententiae rationem apte convenient aut ut prioribus opposita sint meliorem ad ea quae sequuntur faciant transitum, minus intelligere me confiteor. Praeterquam enim quod difficile admodum est ac lubricum sine ullo adminiculo quae quis cogitaverit, explere ac redintegrare, sententia huius loci integra ac perfecta videtur. Rem mihi ita propono. Lucianus enim cum avunculo committeretur ¹⁾ verba illa *οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος κ. τ. λ.* paterna domo relicta cum ad avunculum se conferret, in cogitationibus defixus dixisse atque secum reputasse existimandus est, quemadmodum ut prioribus discipulis amicisque gaudium necopinatum pararet et parvis gratisque donis oblectaret, tempus in exiguis

1) Lego: *παρεδιδόμην* quod correxit Hemsterhusius quem Fritzschius secutus est, ceteri e codicibus *παρεδεδόμην*. Illud praestat.

quibusdam simulacris concinnandis positurus esset; simul autem atque domum intravit, avunculus benigne exceptum ante omnia primum (*καὶ τό γε προῶτον*) praemissa proverbiali sententia edocet, quae qui artem discere coeperunt, potissimum observare debeant. In his quid quaeso obscurum aut mutilum laceratumque est? Afferam alium locum, in quo explicando qui accurate consideraverit, nec plus quam scriptor ipse dicere voluit quaesierit, is nullo negotio intelligere poterit, cur a novissimis Luciani editoribus discedendum ducam. Leguntur enim c. 4. haec: *ἐπεὶ γὰρ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδοξος καὶ τὴν νύχθ' ὄλην ἐννοῶν . . .* In his primus quod sciam Bekkerus offendit qui mancam sententiam esse ratus lacunam ita explendam coniecit: *τὰ συμβῆντα ἐστρεφόμεν.* Vehementer probarunt Dindorfius et Fritzschius, qui ut coniecturae illi maiorem fidem faceret, praeter Arist. Nubb. 36. apte comparavit Hom. Il. XXIV. 5. . . *οὐδέ μιν ἔπιτος ἦρει παρδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφει' ἔνθα καὶ ἔνθα Παιρόζλον ποθέων ἀδροιτήτι τε καὶ μένος ἦν.* Etiam si nullo modo dubitem, quin Lucianus eadem prorsus vel simili insomniae imagine turbulentam suam animi tempestatem depingere potuerit, perquam tamen mirum videtur, omnes quotquot collati sunt codices in hac lectione concordare et ne in uno quidem ullum lacunae vestigium inveniri. Sed ne haec quidem verba quidquam habent difficultatis. Nihil enim impedit quominus verbum *καταδαρθάνειν* latiore significatione ita accipiatur, ut *καταδαρθάνειν* is dicatur, qui cum interdum aliquid molesti et adversi expertus sit aut cura pavore metu aliisque animi perturbationibus afficiatur, noctu dormire nequeat sed quia non per omnia corporis membra quietem sopor emittit, semisomnus in lecto huc illuc volvatur nec tamen animi curas aliasque quibus vexatur imagines ex pectore eicere possit. Quis enim est, qui non ipse iam saepe hunc dormiendi simul et expergiscendi statum senserit? Verum si est quod disputavi nihil excidisse affirmo. Obiectum enim enunciati quod propter participium *ἐννοῶν* vehementi studio expetit²⁾ Dindorfius, equidem non tantum requiro, cum ex iis quae antecedunt, facile intelligatur. Vertas: nachdem die Nacht gekommen war, schlief ich mich wälzend noch unter Thränen und Nachdenken während der ganzen Nacht. Paulo antea leguntur haec: *ἀγανακτισαμένης δὲ τῆς μητρὸς καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης . . .* formam Aoristi *ἀγανακτισαμένης* quam omnes libri et Thomas Mag. 416. habent, hodie iam non poterit ex hoc loco moveri, quamquam iam pridem fuerunt qui barbaram eam esse et potius *ἀγανακτισάσης* restituendum censerent. Et ego quoque apud Lucianum eam formam malletm. Sed neque Dindorfius neque Fritzschius proscribere voluerunt, et recte quidem, quia videtur tamen aliquid habere, quo defendi possit. Defensionem autem suscipere conabor. Quemadmodum enim paene quodque verbum transitivae significationis intransitivae naturam induere potest ita vicissim quodque fere intransitivum verbum colorem transitivae notionis duxisse credibile est, quare factum est, ut Graeci ipsi, cum formas passivi aut mediī generis plus minusve admitterent, vim generis frequenti usu hebetatam sensim everterent. Rem ut paucis exemplis administrem³⁾: verbum *ἀπορεῖν* quod ipsum maximam partem intransitivo intellectu uti constat, passim apud bonos, frequentius apud senioris aevi scriptores, imprimis apud Plutarchum in genus passivum ita transit, ut significatio nihil aut paulum a significatione activi generis discrepet. Ita iam Plat. Alcib. II. 148. D. legatos ad oraculum Iovis Ammonii haec dicentes facit: *τοὺς Ἀθηναίους ἀγανακτοῦντας τῷ πράγματι καὶ ἀπορομένους τίνι χορῇ μηχανῇ τῶν παρόντων κακῶν ἀποτροπὴν εἶναι κ. τ. λ.* Id. Hippi. Mai. 286. D. *καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν γανλόητια ἠπορομένην τε καὶ ὄχι εἶχον αὐτῷ κατὰ τρόπον ἀποκρίνασθαι.* Xenoph. An. VI. 1. 21 . . *ἠπορεῖτο ἀπορομένῳ δὲ (alii: διαπορομένῳ)*

2) De somno facili atque intermisso verbum *καταδαρθάνειν* usurpat Lucianus de merc. cond. 30 *ἀπελθὼν τοῦ δειπνοῦ μικρὸν τι κατέδαρθε;* nec secus in Icarom. c. 28. ubi dum deos hominesque per totam noctem incunanda quietes mulcet, Menippum ipsum insomnem ac de multis rebus meditantem, tum paulum obdormissentem facit (*τότε μὲν οὖν μικρὸν τι κατέδαρθον*).

3) Indicem verborum ad id collatorum cum ita depositum habeam, ut in praesentia invenire nequeam magnopere doleo, quod rem pluribus persequi non possum.

αὐτῷ διακονῆναι ἔδοξε κρείτιστον εἶναι τοῖς θεοῖς ἀνακρινῶσαι. Alia dabunt Stallb. ad Plat. Soph. 264. C. et Schoem. ad Isae. p. 192. sq. et ad Plut. Ag. c. 17. p. 151. Perfecti forma ἡπορήσθω ex Themist. Paraphr. Aristot. T. II. 140. Speng. Lexicis addenda est. Verbi *δυσχεραίνειν* passivam formam novit non modo Plut. Public. c. l. 24. *δυσχεραίνομενον δὲ τοῦ τῆς μοναρχίας δνόματος* x. τ. λ. Id. Cic. c. 24. *ἰσθ' ἐπαινῆν αἰεὶ καὶ μεγαλύνειν αὐτὸς ἐαυτὸν ὑπὸ πολλῶν δυσχεραίνόμενος*. quos locos debeo Henrico Stephano in Thesaur. Gr. ling. s. v. sed etiam Dio Chrysost. Or. XIV. 14. *καὶ γὰρ περὶ τοιούτων ἐπίκειται ζημία τὸ μισῆσθαι ἢ δυσχεραίνεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων*. Verbum *διακονεῖν* autem in universum est: ministrum (ministram) esse, ministrare; sed cum quis et alii et sibimetipsi ministrare possit, quid mirum est quod eo intellectu praeditum facile in genus medium transit, quomodo usurpavit Soph. Philoct. 287. *κἀδεῦ βασιλῆϊ ἠδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον διακονεῖσθαι*, ubi Scholiasta recte explicavit per *ὑπηρεῖσθαι ἐμαυτῷ* et Ellendtius in Lex. Soph. s. v. comparavit Arist. Acham. 1017. *ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς κομφῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὐτῷ διακονεῖται*; Atque quemadmodum in scribendi genere sua quisque scriptor propria habet, quibus maxime delectatur, ita Lucianum iuxta alia videmus formas mediæ tum in hoc tum in aliis verbis nimio studio fixisse; ita tamen, ut id genus verbi non plane suam naturam deposuisse videatur. Amorr. 14. *παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ διακονομένην ποτὶν ἐδεξάμην*. Veritas: nam ab Hebe quanquam (adhuc) ministram se praestabat, equidem potum non accepissem. Eodem pacto de merc. cond. 16. *καὶ πον καὶ μειράκια ὠραία διακονούμενα καὶ ἡρέμα προσμειδῶντα* sunt adolescentuli formosi qui ministros se praestant et leviter arident. Conf. Asin. 53. Charid. 2. Tyrannic. 22. Ver. Hist. III. 14. Hi loci desunt in Indice Lucianeo s. v. Nec Lucianus solus mediæ formæ activæ praetulit sed in illum modum etiam Dio Chrysostomus locutus est, qui munus activi generis quo semel tantum usus est in Or. X. 10. quattuor locis in medium transtulit. Leguntur enim in Orat. VII. 65. *θνγάτηρ δὲ ὠραία γάμον διηκονεῖτο* et paullo post in eadem oratione §. 67. *ἡ μὲν οὖν παῖς ἐπαισίου διακονομένην* et ibidem: *τὸ δὲ μειράκιον ἀντ' ἐκείνης διηκονεῖτο* et Or. LXXI. 4. *ἂ γρησι τοὺς χείρονας τοῖς ἀγαθοῖς διακονεῖσθαι*. Nec passivæ formæ huic verbo desunt. Namque cum notione actionis etiam obiectum eius actionis admittit, quocirca ubi de rebus publicis sermo est, suppresso fortasse ministri significatione apte dicere potuit Dem. Or. L. 2. *δέομαι ὑμῶν μὴ με ἡγήσασθε ἀδολεσχῆν ἐὰν διὰ μακροτέρων διηγῶμαι τὰ τε ἀναλώματα καὶ τὰς πράξεις, ὡς ἐν καιρῷ τε ἐκασταὶ καὶ χρήσιμοι τῇ πόλει ἐδιακονήθησαν* et Id. Or. LI. 7. *ἰὼν δὲ καλῶς δεδιακονημένων τῶν αὐτοῖς κελείων χάριν ὑμᾶς ἔχειν*. Neque nimiam sane difficultatem movet verbum *ἀπαντιᾶν* quod propter insitam significationem Atticos activo tantummodo genere dixisse constat. Verum tamen si futuro mediæ *ἀπαντήσομαι* nititur ut magno consensu tradunt grammatici nec alio modo in libris Atticorum reperitur cum apud recentiores scriptores futurum *ἀπαντήσω* ita pervaleat, ut altera forma propemodum exoleverit: dubitari nullo modo potest, quin caussa aliqua fuerit, qua Graeci in usum futuri ex medio assumpti ducerentur. Hanc autem causam fuisse existimo, quod alia quoque quam vulgo creditur significatio in hoc verbo aut delituit aut saltem cogitari potuit. Quapropter non satis erit nec utique convenire videtur quod Grammaticus in Bekk. Anecd. Gr. I. 416. 9. dixit: *ἀπαντιᾶν τὸ παραγίνεσθαι εἰς ἕνα τόπον*. Conf. Bachm. Anecd. Gr. I. 111. 17. Immo cum usitata vi atque potestate etiam transitivam coniunctam fuisse probabile videtur, quam qualicumque ratione moti futuro attribuerunt Attici, in aliis temporibus repudiarunt. Itaque *ἀπαντήσομαι* valet: conferam me in locum aliquem ut alicui occurram, id sive amico sive infesto animo fit. Similiter *βήσομαι* futurum explicandum est, quod nihil aliud esse liquet quam: ducam me in locum aliquem. Quam ob rem

4) In locutione *βαίνειν πόδα* quam Eur. Electr. 94. usurpavit (ibique Seidler. p. 17.) non tam liberio rem poetæ dictionem, ut censet Buttmanus Gr. Gr. s. v. quam transitivum verbi intellectum inesse reperio, qui dilucidius in compositis emergit. Significat enim: pedem eundo movere. Conf. Lob. ad Soph. Ai. 40. p. 86. sq. Maetzn. ad Dinarch. p. 138.

Lucianus Lexiph. 25 ἀπαντιώμενος et alia recte reicere potuit, quod in attico sermone nunquam civitatem acceperunt. At scriptores senioris aetatis hanc activam significationem in alia mediū tempora transtulerunt nec soli Polyaeus Polybiusque tali modo dixerunt ut Lob. ad Phryn. p. 288. docuit sed etiam Charit. VII. 5. ὁ μὲν Αἰγύπτιος ἔχων τὴν περὶ στρατιῶν ἀπηνιᾶτο τοῖς πολεμίοις i. e. cum pedestri exercitu conferebat se in eum locum ut hostibus occurreret, quod brevius dictum idem valet, quod obviam ibat hostibus. Itaque ubi de rebus, quae cui in aliquo loco occurrunt, aut acciderunt, sermo est, perfectum ἀπηνιῆσθαι recte usurpari potuit, qui verbi usus apud Dionysium Halicarnassensem increbuit Antiq. Rom. V. 5. παρὰδοξα μὲν ἔστιν ἀπηνιῆται τὰ πρῶτα, quo intellectu idem Dionysius IV. 33. dixit παρὰ γνώμην ἅπαντα ἀπηνιῆκέ μοι. Forma ἀπηνιῆται recurrit VI. 88; VII. 57; VIII. 33; 47. Infinitivi ἀπηνιῆσθαι usum testatur Dionys. l. c. VI. 7. τὸ μὴ τοιαῦτα ἡμῖν ἀπηνιῆσθαι παρὰ τῶν πολεμίων. Sed ut iam in portum unde exiī recipere me maturem: etiam verbum ἀγανακτεῖν non activi solum generis finibus circumscriptum erat, sed quantumquam raro, transiit tamen lascive in mediū formas, ita ut nostro loco veritas: Die Mutter zeugte sich über das Benehmen des Bruders höchst gereizt (entrüstet) und machte ihm bittere Vorwürfe. Atque me quoque ἀγανακτισάσης apud Lucianum malle si supra dixi sed mediū formam, quae quod gravibus codicum et Thomae Magistri testimoniis nitatur nullo modo amoveri possit, retinendam esse, iam alteram causam addicere lubet. Quid enim? Medium a Luciano, qui verbi ἀγανακτεῖν usum haud ignoravit nonne de industria quaesitum credibile est, ut lusui verborum cuidam indulgeret, quod ex collocatione participiorum ἀγανακτισαμένης et λοιδορησαμένης cognosci potest? Ceterum censeo nullam formam oportere addubitari, dum vel unum exstet exemplum quo defendi possit. Exstat autem aliud huius usus, quod Schaeterus in Lexico Graeco ab Henrico Stephano condito attulit e Palaephato 41. 7: ὀδυρομένου δὲ Ἀδμήτου τὴν συμφορὰν τῆς Ἀλκίτιδος, ἀγανακτισαμένος Ἡρακλῆς ἐπιτίθειαι τῷ Ἀκάσιῳ καὶ τὴν στρατιῶν αὐτοῦ διαφθεῖραι, ubi medium eodem intellectu accipiendum est. Sed quod adhuc quantum scio nemo produxit, simili modo dixit Hyperides apud Anonymum ad Hermog. T. IV. 445. sq. Walz: οἱ δὲ Πηγεῖς ἡγαράκινηται τε τῷ πρᾶγματι καὶ προκαλοῦνται Ἀγίλιος τὴν αὐτὴν δίζην. Conf. Herm. Saupprii fragm. Orator. Attic. p. 287. 74. 18. Hinc iam posse in alia progredi, nisi duo tresve loci in promptu essent quibus quod cum iis quae disputavi minus congruere videntur alio modo opem ferendam arbitror. Ac primus quidem locus est qui legitur in Luciani Iov. Trag. 40. μετὰ μικρὸν δὲ αὐτοῖς ξημπερόντες οἱ θεοὶ ἐμονομαχοῦντι οὐκ ἀναγίζ οἱ ἄρρενές τε καὶ αἱ θήλειαι. Ita Iacobitzius dedit et in singulari huius dialogi et in maiore editione codicum Gorlic. et Oxon. auctoritate ductus; secutus est Geistius. Sed fateor me aegerrime tulisse cum eam lectionem antepositam legerem nullam ob aliam causam quam quod Lucianus formarum mediū esset amantissimus. Ineptā sane ac frigida est ea mutandi ratio. Debebat enim meminisse viri doctissimus, quod de singulis verbis quae formas mediū praeferunt valeat, idem non de omnibus valere nec temere quidquid in ea re vel optimi libri exhibent in textu emendando prehendere, praesertim cum scriptoris usus adversetur. Adversatur autem Lucianus, qui modo verbum μονομαχεῖν novit, ex quo cum Index Lucianus s. v. non omnes locos habet, hos addicere iuvat: μονομαχῶν Vot. 39; 46; μονομαχοῦντες de Calumn. 10; μονομαχεῖν Asin. 49; ἐμονομάχησαν Dial. Meretr. XIII. 2; ἐμονομάχησε Paras. 45; μονομαχῆσαι Tox. 11; 59; Dialog. Meretr. XIII. 2. Adversantur vero etiam alii scriptores: μονομαχεῖς Syrian. in Hermog. T. IV. 187. (bis) Walz., Tom. V. 340. 21; μονομαχεῖ (ἐπὶ τοῦ βήματος) Themist. Or. II. p. 37 A; μονομαχοῦσι Athen. IV. 154 a; Plut. Quaest. Graec. 13. p. 294. A; Apollod. III. 6. 8; μονομαχῶν Herodi. I. 15; Heliod. V. 32. 219; μονομαχοῦσαν (ὄφιν) Plut. Gryll. 4. 8. p. 987. F; μονομαχοῦντων Athen. IV. 154. D; Posidippus Comicus apud Athen. IV. 155. a. (conf. Meinek. Fragm. Com. Graec. IV. 520); Herodi. I. 15. s. f.; Dio Cass. LIX. 14; Themist. Or. VII. p. 86. C; μονομαχοῦντας Heliod. VII. 8. 266; Dio Cass. LV. 26; μονομαχεῖν Plut. Marc. 2; de superstit. 8. p. 169. B; Diod. V. 28; Polyb. III. 62. (bis); Appian.

T. I. 194. 6. Bekk., Dio Cass. LXVIII. 32; Procop. de bell. Vand. II. 3. 464; Cinnam. Hist. IX. 20. 160.; *ἐμονομάχει* Herodi. I. 15; Dio Cass. LXXII. 17; LXXV. 8; LXXVII. 17; Liban. T. IV. 970. 6; coll. T. III. 370. 14; *ἐμονομάχον* Athen. IV. 155. a., *ἐμονομάχησε* Plut. Nic. 18; Dio Cass. LIX. 5; *ἐμονομάχησαν* Dio Cass. XLIII. 23; LXI. 9; LXVI. 25; *μονομαχίας* Dio V. 28; *μονομαχίσαντα* Diod. V. 39; *ιοῖς μονομαχίᾳσι* Plut. Symp. IX. 1. 1. p. 76. C.; *μονομαχῆσαι* Plut. Anton. 75; Diod. XVII. 6. 83. 100; Dionys. Halic. Antiq. Rom. X. 37; Dio Cass. LVIII. 15; LIX. 10; 13; LXXII. 21; *μονομαχῆσων* Procop. de bello Goth. IV. 31. 620; *μονομαχῆσοντος* Dionys. Halic. Antiq. Rom. III. 12; *μονομαχῆσοντες* Athen. IV. 154. b.; *μονομαχῆσοντας* Heliod. VII. 4. 259; *μονομαχῆσειν* Herodi. I. 15; Heliod. VI. 15. 252; Dio Cass. LIX. 8. Ex his quae attuli exemplis, quibus Lexica nostra citari possunt, evidentissime apparet, verbum *μονομαχεῖν* active tantum usurpatum fuisse et *μονομαχεῖσθαι* vix cuiquam Graecorum in mentem venisse. Quocirca vulgatam lectionem *ἐμονομάχον* genuinam esse contendo atque recte fecit Dindorfius quod nihil in utraque editione mutavit. Alter locus qui quotiescumque in eum incidi suspicionem movit, legitur apud Arrian. V. 10. 3. *νῦντιωρ παραγωγῶν (Ἀλέξανδρος) ἄλλη καὶ ἄλλη τῆς ὄχθης τοὺς πολλοὺς τῶν ἰππέων βοήν τε ἐποίει καὶ ἠλαλάξειο τῷ Ἐνναλίω*. De insolenti huius mediū usu, qui sit in *ἠλαλάξειο* vix est, quod dicam. Sed mirum videtur, quod beatus Ellendtius, vir quondam amicissimus, postquam h. l. eam formam silentio praetermisit, ad Arrian V. 20. 2. p. 203. demum in transcurso quodammodo defendit; magis mirum quod haec mediū forma in Lexica transire potuit. Vix alio loco simile quid invenietur et nisi forte statuere vis mutationem quandam subiecti in altero enunciati inembro factam esse, id quod admodum displicet, defendere illam formam nullo modo poteris. Namque ego sine ulla dubitatione confirmo si usquam hic librariorum culpa peccatum esse, qui simili qui sequitur articuli τῷ sono in errorem ducti, *ἠλαλάξειο* scripserunt pro *ἠλάλαξε τῷ Ἐνναλίω*. Sed his missis iam me converto ad locum, qui saepius legenti mihi et iterum atque iterum insipienti iustam dubitationem iniicit num recte librorum fidem secuti sint editores novissimi et me eorumvet, ut sermonis graeci et auctoritati et rationi plus tribuendum esse existimem. Lucianus Vit. Auct. 1 scripsit: *εἰ δέ τις οὐκ ἔχοι τὸ παρανίκα τὰργύριον. καταβαλέσθαι ἐς νέωια ἐπίσει καταστήσας ἐγγνητήν*. Offendit enim me usus mediū in verbis *τὰργύριον καταβαλέσθαι*, quia illa dicendi formula in qua verbum *καταβάλλειν* de pecunia pendenda ac solvenda usurpatum cum variis eiusdem vel similis significationis nominibus consociatur, quamvis quasi Empusa mutabilior existat, semper tamen eandem in usu activi servat naturam. Perlustra mihi, quaeso, testimonia et ex Luciano omissis, ut par est, quae iam Index comprehendit et ex aliis diversorum temporum scriptoribus satis multa ad id collecta: *τὰργύριον (ἀργύριον) καταβάλλειν* dixerunt: Lucian. Vit. Auct. 27; Icarom. 5; Thuc. I. 27; Demosth. Or. XXIV. 87; Alciphr. I. 1. 4; III. 38. 2. (*ἀργυροῖδιον*); Diphilus apud Athen. VI. 225. a. (conf. Meinek. Fragg. Comic. Graec. IV. 407. v. 11); Dio Chrysost. Or. XV. 22. 29; Iulian. Or. VI. 195. D.; Themist. Or. VIII. 109. D.; Isidor. Pelus. Ep. IV. 177; Theodoret. Ep. 78. *δραχμὰς καταβάλλειν* Alciphr. III. 59. 1; Dio Chrysost. Or. XXXIV. 23.; *ζημίαν καταβάλλειν* i. e. multam persolvere Plut. Symp. I. 3. 8. p. 621. F.; *κατάστασιν καταβάλλειν* Lys. Or. XVI. 7. quod ex Bakii coniectura in editione Rauchensteinii legitur. *λοιπάδας καταβάλλειν* Theophil. Inst. Tit. de legat. §. 10.; *λύτρα καταβάλλειν* Dionys. Halic. Antiq. Rom. II. 10.; *τὸ μετόικιον καταβάλλειν* Lucian. Deor. Conc. 3.; *μνᾶς καταβάλλειν* Plut. Cleom. 23.; *νόμισμα ξενικὸν καταβάλλειν* Plat. Legg. V. p. 742. B; *ὄβολοὺς καταβάλλειν* Alciphr. I. 23. 3.; Long. Past. II. 12.; *συμβολὰς καταβάλλειν* Diodorus Comiens apud Athen. VI. p. 239. b. (conf. Meinek. l. c. III. 544. v. 13.) *ἀπέρχετ' οἶκαδ' οὐ καταβαλὼν συμβολὰς. τάλαντα καταβάλλειν* Plut. Them. 21. *τέλη καταβάλλειν* Plut. Sertor. 6.; *τιμὴν (τὴν τιμὴν) καταβάλλειν* Plat. Legg. XI. 932. D.; Lucian. Asin. 48.; Arrian. Peripl. 22; Dio Chrysost. Or. VII. 40.; Liban. T. II. 545. 26.; *τριώβολον καταβάλλειν* Amipsias Comicus apud

Meinek. l. c. II. 706: ἤλας καβαλῶν ισιώβολον). χιλίας καταβάλλειν Liban. T. IV. 207. 5.; χιλίας λίτρας χρυσίου καταβάλλειν Zonar. Ann. VII. 23.; conf. Plut. Camill. 28.; τὸ χρέος καταβάλλειν translate dixit Constant. Manass. Breviar. Histor. metr. v. 1927. ἐγ' ὅλοις δὲ πενήχοντα σὺν ἑξ̄ χραίσις χρόνοις τὴν ἀφελὴν ἀπέδοτο, κατέβαλε τὸ χρέος; τὰ χρήματα καταβάλλειν Demosth. Or. XXIV. 122, 169; Aristid. Or. XXXIII. 620. 10. Dind. In congerendis id genus formulis fieri non potuit quin incidere in locum, qui est Alciphronis l. 12. 6: ἐπεὶ δὲ τὸν μισθὸν κατεβάλετο τὰργύριον με διέχει, quo loco cum ab initio pari modo depravationis vestigia deprehendisse mihi viderer, suspicabar olim fuisse: κατέβαλε, terminationem τὸ ratus ob similem syllabarum τὸ et τὰ sonum librariorum incuria a literis initialibus vocis τὰργύριον quae proxime sequitur facile originem ducere potuisse praesertim cum ut ex iis quae attuli exemplis videre licet, etiam Alciphro activi usum non ignoret. De ea re cum in variis lectionibus neque a Berglero neque a Seilero quidquam certi comperirem et ex Henrici Stephani Lexico s. v. nihil aliud discerem quam Boissonadum quoque ad Philostr. Her. p. 297. — is liber mihi nunc non est ad manum — nonnulla habere exempla inter quae unum formae mediae esset ex Alciphronis l. 12., tum in vulgato eo libentius aequiescendum putabam quod invenissem quo locus Lucianus apte defendi posset. At vero cum Alciphronis editionem ab Augusto Meinekio curatam compararem eadem qua ego volui emendatione verbum κατέβαλε restitutum vidi. Quae cum ita sint iam audacius postulo, ut etiam apud Lucianum quem nemo sapiens contendere volet, ipsum scientem a sua dicendi consuetudine defecisse validiore medicamine admoto καταβαλεῖν reponatur. Verum tamen errat Meinekius, si l. c. p. 95 ait: „neque Alciphronem neque alium graecae dictionis gnarum scriptorem καταβάλλεσθαι μισθὸν dixisse pro καταβάλλειν. Namque ne καταβάλλειν μισθὸν quidem a quoquam quantum scio dictum est, sed μέρος μισθοῦ καταβάλλειν dixit Lucian. Tox. 31. μέρος τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμογύλακι καταβαλῶν. At λίτρα καταβάλλεσθαι habet Iulian. Or. II. p. 98 D. λίτρα καταβαλλόμενοι. pro quo Dionysius Halic. l. c. λίτρα καταβάλλειν usurpavit, quamquam et ille ipse dixit l. c. ἀργύριον καταβεβλήκαμεν. Constant. Manass. l. c. v. 3094 ἔπερ̄ ἐκάστον δὲ κινῶς, ἔπερ̄ τῶν ἀναρίων ἑξ̄ γόλλεις κατεβάλλετο τοῦ κτήνος ὁ δεσπόζων. Sed apud Nicet. Choniati. Hist. p. 149. 22. ubi haec vulgantur: βασιλεὺς . . ὀνόμας εἰανθεῖς καὶ χρυσίου μνᾶς ἱκανὰς ξινθεῖο οἱ καταβαλέσθαι δοῶνι ὡς ἐγγεν ἢ μὴν ταῦτὰ τοιοῦτὸν καταθεῖσθαι μὴ περαιοῦντα τὰ ξηγαίμενα non permultum interesse puto καταβαλέσθαι legas an quod codex Monac. suppeditat καταθεῖσθαι⁵⁾ restitutas. Talia enim apud scriptores huius generis et aetatis facile tolerari possunt, quorum scribendi rationem quis est qui cum Luciano vel Alciphronis comparare velit? Iam vero quoniam id ago ut qui loci auxilium a codicibus hic illic latitantibus exspectant ad eos violentius interdum manum medicam adhibendam esse ostendam, placet huc trahere locum quendam Dionysii Halicarnassensis ubi lectionem quae scriptoris dictioni adversetur merito in suspicionem vocandam esse censeo. Est ille in Antiq. Rom. II. 38. καὶ πρὶν ἀναεῖλαι τὸν ἥλιον μεταξὺ τοῦ τε Κρωτίου καὶ τοῦ Καπιτωλίου τίθησι ἐν τῷ πεδίῳ τὸν χάρακα, quo loco quia Dionysius quoties formula χάρακα τίθεσθαι utitur verbum semper medio nunquam activo genere effert pro τίθησι substitutum volo τίθεται. Videsis haec τίθεται τὸν χάρακα III. 39; 52; 63; IV. 51., V. 3; VI. 20.; XI. 3. τίθενται τὸν χάρακα II. 54; V. 26.; τίθενται τοὺς χάρακας ἀμφότεροι V. 45; ἔθεντο τὸν χάρακα IX. 16; θεμένος τὸν χάρακα III. 42; VII. 6; θεμένη (ἢ συμμαχική) τὸν χάρακα III. 57; IV. 51; θεμένης (σιρα-

5) Antiquos Graecos in hac re activum καταθεῖναι usurpasse demonstrant Plat. Protag. p. 328. C. ὅσον ἂν γῆ ἄξια εἶναι τὰ μαθήματα τοσοῦτον κατέθηκε; Demosth. Or. XXI. 49. τιμὴν καταθένης; Id. ibid. 99. ὄλημα καταθένηα. Id. ibid. 152. ὅσον καταθεῖς οὕτως παύσεται τῆς ἕβρωος. Demosth. Or. LIII. 13. τὰ λίτρα καταθεῖναι. Antiphanes v. 14. apud Meinek. l. c. III. 67. οἱ τὰργύριον μὴ καταθεῖντες. Aliud est καταθεῖσθαι ἀργύριον de quo dicendi usu egit Weber ad Demosth. Or. Aristocr. p. 158 quamquam καταθεῖσθαι ζημίαν dixit Phalaris Ep. 69. p. 212. Lennep. καταθεμένη τὴν ὄπερ τοῦ παιδὸς ζημίαν.

ιας) χάρακα Ill. 41. ubi haud scio an scribendum sit τὸν χάρακα. Accedat formula similis ἔθεντο τὰς παρεμβολὰς VI. 45. Θέμενον τὴν παρεμβολήν IX. 71. Θέμενοι τὴν παρεμβολήν XI. 23.

Somn. c. 7. ἐγὼ μὲν ὦ φίλε παῖ ἔμοιγληγική τέχνη εἰμι ἢν χθὲς ἤρξω μανθάνειν οἰκία τέ σοι καὶ συγγενῆς μητρόθεν. Ita hodie Fritzscheius edidit. Vulgo legitur: ἐγὼ φίλε παῖ... συγγενῆς οἴκοθεν ut est in editionibus Iacobitzii et Dindorfii. Ex Mehleri emendatione μὲν ὦ receptum est, quod probo: μητρόθεν scribendum esse pro οἴκοθεν vidit Fritzscheius, qui ob similitudinem loci qui est apud Lucian. Tox. 51. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι καὶ τῇ παιδι ταύτῃ συγγενῆς μητρόθεν ita etiam in nostro loco scripsit postquam adverbium οἴκοθεν ut alienum ex contextu verborum exterminavit. Elegantein esse hanc coniecturam ac speciosam haudquaquam negaverim. Sed de eo loco ut dicam quid sentiam, mihi quoque semper fateor visum esse in voce οἴκοθεν aliquid inesse quod offenderet. Nolo vituperare quod vertunt „cognata genere“ quasi non prorsus graecis verbis id respondeat neque quae est Fritschii sententia orationem vicinitate verborum οἰκία ... οἴκοθεν deformari censeo cum de industria fortasse Lucianus similibus verbis ludere voluerit, ut summam ea re familiaritatem denotaret. Nomina enim οἶκος et οἰκία de familia recte dici nemo infitiabitur quae dicendi ratio apud Plutarchum maxime frequentatur. Conf. Held. ad. Plutarch. Timol. 5. p. 334. Nos quoque pari modo loquimur: er ist ein Freund, ein Bekannter vom Hause. Hanc significationem etiam in adverbium οἴκοθεν transire posse facile concedo. At vero num οἴκοθεν id quod sententiae ratio efflagitat de eo qui a superioribus inde temporibus, a maioribus inde alicui amicus est, apte dicatur (nos dicere solemus: er ist mir von Hause aus befreundet, bekannt) ita ut in tempus transferatur id merito in dubitationem vocari potest, nisi huc trahere velis quod Lucian. Pseudol. 2. habet: οἴκοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότε. Qua de caussa fuit cum alucinaret scribendum esse: συγγενῆς ἀνωθεν aut συγγενῆς ἀνέκαθεν ut Lucian. Iud. Voc. 7. Βοιώτιος τὸ γένος ἀνέκαθεν.

Somn. c. 10. καὶ τὴν ψυχὴν ὅπερ σου κυριώτατόν ἐστι κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι. Vulgatam quam libri antiqui exhibent ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι Hemsterhusius ita emendavit ut ὅπερ σου κυριώτατόν ἐστι tentaret, quod Iacobitzius Dindorfius Geistius Menkius receperunt in qua emendatione quoniam pronomen locum minus aptum tenere videbatur mihi in mentem venit fortasse scripsisse Lucianum: τὴν ψυχὴν σου ὅπερ κυριώτατόν ἐστι. Eandem fere medicinam fecit Fritzscheius qui et ipse pronomen transposuit sed dativum σοι servari iussit, quod verborum concinnitas quae est inter superius πρῶτον μὲν σοι et τὴν ψυχὴν σοι convenientius significaretur. Atque hanc medendi viam, quam Fritzscheius iam in Quaest. Lucian. p. 75. ingressus erat, secutus est Iulius Sommerbrodtius. Verum tamen dubitari non potest quin Lucianus hoc quoque loco ut solet Platonicam quandam loquendi formulam in animo habuerit quam respiceret, quod praeter Hemsterhusium etiam alii fortasse non immerito putaverunt. Quippe Plato in Alcib. I. p. 130. D. Soeratem hoc dicentem facit: οὐ γὰρ πον κυριώτερόν γε οὐδὲν ἂν ἡμῶν ἀντιῶν γήσιμαμεν ἢ τὴν ψυχὴν. Qua re ductus Villoisonus in commentatione quam de Theologia physica Stoicorum conscripsit quaeque in Friderici Osanni editione Annaei Cornuti de natura deorum adiecta invenitur p. 425. nostri Lucianei loci non immemor „forte (?) legendum esse ἐν σοι (leg: ἐν σοὶ) adnotavit.

Somn. c. 14. ἡ δὲ ἀπολειψθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκει καὶ τὸ χθὲς συνεκρότει καὶ τοὺς ὀδόντας ἔπριε. Lectionem vulgatam ἐνέπριε primus Iacobitzius auctoritate codicis potissimum Gori. ductus et Schaeferum apud Erfurti ad Soph. Ant. v. 831. secutus mutavit in συνέπριε quae correctio a Dindorfio in editioe Parisina Geistio Menkio recepta diu editiones occupavit. Conf. Fritsch. Quaest. Lucian. p. 13. Sed verbum compositum συμπριεῖν in tota Graecitate omnino non inveniri animadvertit eorum nemo. Recentiore demum tempore Cobetus l. c. aut ante eum Mehlerus l. c. viderunt reponendum esse τοὺς ὀδόντας ἔπριε quam locutionem Lucianum ex Aristoph. Ran. v. 927. μὴ πρῆτε τοὺς ὀδόντας in rem suam convertisse certum

habeo. Dindorfius igitur monitus Luciano non dubitavit quin in editione Lipsiensi suum redderet scribendo: *ἔπριε* quod cum etiam in codice Marciano n. 434. invenerint Sommerbrodtius et Fritzschius facile intelligi potest, quid caussae sit cur priores lectiones *ἐνέπριε* et *συνέπριε* quanquam compluribus bonae fidei codicibus commendantur oblivioni prorsus datae sint. His expositis iam animos lectorum, si qui erunt, in alium Luciano locum convertere licet, quem cum pari labe inquinatum equidem inveniam, in eandem remedii societatem vocare placet. Est autem ille libelli qui est de calumn. 24. *μισεῖ δὲ καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει καὶ ὡς ὁ ποιητής* ⁶⁾ *ἤρησι βυσοδομεῖει τὴν ὀργήν.* Hoc quoque loco etsi nulla lectionis varietas est neutiquam dubito quin compositum *διαπρίει* tollendum scribendumque sit aut *πρίει* quod praestare iudico aut *διαπρίεται*, quia terminatio *παι* a particula *καὶ* quae subsequitur facile absorberi potuit. Etenim vera si est apud Hesychium glossa *διαπρίοντο· ἐθροῦντο, ἔτριζον τοὺς ὀδόντας* medium verbi in usu fuisse videtur de iis qui dentibus frendentes indignationem quandam aut iram manifestant. Sed quoniam incorrupta generis medii integritas tum demum extra dubitationem poni poterit cum exempla certis argumentis innixa reperta erunt, persto in ea sententia ut *πρίει* hoc loco unice verum esse censeam. Quapropter probro quod Dindorfius sua ipsius auctoritate fretus in Dial. Meretr. XII. 2. *τί με ὑποβλέπεις καὶ πρίεις τοὺς ὀδόντας* in novissima editione vulgari iussit pro *πρίη* quod iam in suspicionem vocatum erat a viro quodam docto qui in Stephani Thes. ling. gr. s. v. activam formam recte postulavit ⁷⁾.

6) Respicitur aut Hom. Od. XVII. 66. *κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοδομεῖον* aut Hesiod. Scut. Herc. v. 30. . . *δύλον φρεσὶ βυσοδομεῖον.*

7) Caussam si quaeris quemadmodum *συνέπριε* in textum venerit in eo positam esse puta, quod cum librarius aliquis ob antecedens *συνεχρόται* margini adscripsisset *συνεπριε*, in quem errorem etiam Schaeferus l. c. inductus erat, non reputans verbum compositum graeca civitate non donatum esse, postea in perpetuitatem verborum inde immigravit et latius ita atque latius serpsit. Atque is quidem error eo facilius librariis condonari potest, quod scriptores re vera verba cum eadem praepositione composita iuxta collocare consueverunt. Sed etiam in contrariam partem saepe peccatum est, de qua re vide quae exposui in Observatt. quibusd. in Xenoph. Hellen. p. 11. Quae huc pertinent exempla sunt. Iunguntur Quom. hist. conser. sit. 49. *συνδιωκέτω καὶ συμμενεγέτω*, ubi Iacobitzius solus id quod exspectari poterat ex codd. Gorlic. et Vindob. 114. cui hodie cod. Florent. a Fritzschio collatus accedit, simplex *διωκέτω* dedit, quod quo iure poeticum esse dixerit Fritzschius, equidem expiscari nequeo. Vulgatum *συνδιωκέτω*, quod confirmatur codice Marciano n. 434. recte tuerunt Dindorfius et Fritzschius. De sacrif. 9. *πάλα μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο καὶ συνέπρινον αὐτοῖς*, quo loco varia lectio est in codice Gorlic. qui *εἰσπιῶντο* praebet, quod non recepisse se dolet Iacobitzius ad locum, quem ante tractavi. At vero non est, cur illum pigeat facti. Quod inscius sui que oblitus fecit vir religiosus, id probum est et utrumque ita consociatum ut Parasit. 22. dictum est: *ὡς δὴλον ὅτι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἴδιον ἡγομένον* aut simili ratione ibid. 59. *ἵς γὰρ ἂν τομηῆσειεν ἐπιβουλεύσαι τινὶ τοῦτον προεσθίοντος καὶ προπίνοντος*; Eundem in modum locuti sunt alii: Plut. Consol. ad Apollon. I. p. 101. F. *συνῆλγησαι καὶ συνηγείσθην*; Dionys. Halic. Antiq. Rom. IV. 25. *συνέθρονον τε καὶ συνεπανηγυρίζον*, quibuscum compara Herod. IV. 9. *συμπανηγοῦσας αὐτοῖς καὶ συνεορτίαςας*. Dionys. l. c. IV. 25. *τὰς πόλεις τοῦ Λατίνων γένους σπείσσει καὶ συναγαγεῖν*. Id. VII. 35. *συνήγορον αὐτοῖς, καὶ συνέλεμβανον οἱ δημιουργοί*. Id. X. 10. *συντρέχει τε καὶ συνάδει τοῖς ἔξωθεν ἐπιστελλομένοις τὰ ἐνθὲν ἐμνημόνευα*. Id. X. 16. *συνεκινδύνεον οἷτοι τῷ Οὐαλειῷ μόνον καὶ συνεξείλον τὰ προῖα*. Arrian. Anab. V. 19. 7. *ἔννευον τε καὶ ἐννεύοντες Ἀλεξάνδρῳ*, ubi scribendum erat *ἐννεύοντες*, quo pacto est apud eundem V. 27. 9. *οἱ ἐννεύοντες τε καὶ ἐννεύοντες* et ibid. §. 16. *τοὺς πρότερον ἐννεύοντες τε καὶ ἐννεύοντες*. Dio Cbrystost. Or. XII. 26. *συνεξάνειν καὶ συνεκινδύνειν*. Eiusdem generis sunt Luciano. Hermot. 84. *μεταμαθήσει καὶ μεταχωρήσεις*. Quom. hist. conser. sit. 34. *μεταπλάσαι καὶ μετακοσμήσαι*. Dionys. Halic. l. c. III. 69. *οὔτε τοὺς ὄρους μετακινήσει καὶ οὔτε τὴν ἐκμὴν μεταβαλεῖ*. Luciano. Abdicat. 9. *ἐπὶ τοῖτον ἀνάγκη μὲνιν καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν μηδὲ μεταβουλεύεσθαι μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν*, ubi attendas velim triplicem illam verborum cum eadem praepositione compositorum seriem. Huc praeterea traho Hermot. 18. *τὸ τοῖνον διακρίνει τοὺς εἰδόντας καὶ διαγνώσκει*. Pseudolog. 11. *ἐξέκλεισας τὸτο εἶδος καὶ ἐξέκλεισας τοῦ Ἑλληνικοῦ* quibus infinita copia similium exemplorum adici posset. Sed non primus observavi factum esse ut culpa librariorum cum in scribendo minus attentum essent, nonnunquam verba ex vicinis aliquid contagii contraherent. Vide Fritzschi in Quaest. Luciano. p. 13. Quod valet de loco qui ut banc digressionem facerem me movit, idem valet etiam de loco qui est in Alex. 57. *οὗτω οὖν ἀνεκόπη τῆς ὀργῆς καὶ ἐπανόμην*; ubi verbum simplex *ἐπανόμην* pro quo in duobus codicibus *ἀνεπανόμην*, in pluribus *ἀνεπανόμην* sine dubio pro-

Somn. c. 17. ἡ τάχα που τριέσπερον ὡς περ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. De cognomento τριέσπερος, quod Herculi iudicatum erat iis quae et Hemsterhusius l. c. indicat et ego in Observatt. Luc. II. p. 27. haec adiciere liceat. Et fabulam quidem notam illam respiciunt Eust. ad Hom. Od. ψ. 243. p. 1946. 50. ὡς περ ἐπὶ τῆς τοῦ Ἡρακλέος (sic!) γενέσεως καὶ αὐτὸς πάλιν ἐπὶ τῆς τῶν Μουσῶν παρεκκίνηει ὁ μῦθος τὴν νύκτα εἰς τριέσπερον μῆκος καὶ εἰς ἐννεάνηκτον⁸⁾ οὕτω κ. τ. λ. Aristid. Or. V. 53. Dind. τοσαύτην δὲ ἔσχε (πατήρ) τὴν σπονδῆν εἰς τὴν γένεσιν αὐτοῦ ὥστε τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἐξῆς ὡς γαστρίᾳ συνῆν αὐτῆ βολόμενος τῆς αὐτοῦ φύσεως ὅτι πλείστον καὶ ἀριβέστατον (lege: ἀκριβέστατον) εἰς τὰς γονὰς καταθέσθαι quo etiam spectat quod habet Achill. Tat. II 37. Ἀλκμήνῃ τοῦτο μόνον δῶρον ἀρκεῖ ὅτι δι' αὐτὴν ἔκλεψεν ὁ Ζεὺς τρεῖς ὅλους ἡλίους. Diod. IV. 9. τὸν γὰρ Δία μισοῦμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι ubi v. Wessel. p. 319 Conf. Zonar. 1740., Villois. Anecd. Gr. 210. 35. sq. Cognomen ipsum commemorant Ioann. Lydus de mensib. IV. 46. p. 81. 18. ταύτην καὶ τριέσπερος λέγεται κατὰ Ἀνθόλογον φησὶ γὰρ (v. 33) τριέσπερον λέοντος ὃν ποιε γνάθος τρίωνος ἡμίλειψε κόρχαρος κών⁹⁾ τὸ γὰρ τριὸ νύξιν ἐσπάρθαι τὸν Ἡρακλῆα μυθικὸν ἐστίν. Nicet Choniat de signis Constant. 5. p. 859. 5. κατήρειπτο τοῖνυν Ἡρακλῆς ὁ τριέσπερος μέγας μεγαλωστί κορίνθω ἐνδιουμένος κ. τ. λ. Greg. Nazianz. Or. III. 105. B. ταῖς πενήκοντα Θεσίου θρηγαυράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ νυκτί ὁ τριέσπερος κ. τ. λ. Iustin. Martyr. II. p. 39. A. τὸν γὰρ τριέσπερον Ἀλκίδην τῶν ἀγόνων ἡγήτορα κ. τ. λ. Sed Latini quoque poetae fabulam illam non prorsus neglexerunt. Conf. Senec.

pter vicinum ἀνεκόπην scriptum et diu de manu in manum traditum erat, ex aliis libris editores, quos recens aetas tulit, in contextum receperunt. Et recte quidem id fecerunt. In qua re minime mirum, si veteres librarii quos in scribendo negligenter saepe numero atque inconsiderate egisse constat, multifariam a recta via aberrarunt: magis mirum, si viros doctissimos temporis vel recentioris in diiudicanda utriusque verbi significatione atque in eligendo utrum praestet dissidentes inter se ac fluctuantes video. Leguntur enim apud Xenoph. Anab. IV. 2. 4. haec. οἱ μὲντοι πολέμιοι φοβούμενοι δῆλον ὅτι οὐδὲν ἐπαύσαντο δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κλινοῦντες (alii: κλινοῦντες) τοὺς λίθους. Sic locum dederunt Bornemannus Poppo Hertlinus Kuehnerus Vollbrechtius Rehdantzins Sed Kruegerus in editione maiore varia lectione, quae vacillat inter οὐδ' ἐπαύσαντο et οὐδὲν ἐπαύσαντο reiecta solus dedit οὐδ' ἐπαύσαντο signo interpunctionis post verbum collocato hoc sensu: ne somnum quidem ceperunt per totam noctem lapides devolventes. Sunt fortasse quibus interpunctio illa et loci interpretatio arideat: mihi quidem utrumque displicet. Accedit quod οὐδ' ante verbum positum omni vi ac potestate caret. Debebat saltem scribi: οὐδὲν ἐπαύσαντο. At vero ne id quidem mihi probatur. Quidni? quaerat quispiam. Dicam. Cum enim hostes quemadmodum in iis quae antecedunt interdiu nullo temporis spatio intermisso de rupe saxa lapidesque ingentes devolvisse dicuntur et ita quidem ut Graeci adire non possent, sic etiam ne noctu quidem labore destitisse cogitandi sint, facile intelliges quid sit causae, cur id quod sententiarum ratio exigit vehementissime, graecis quoque verbis expressum velim. Id autem nullo negotio efficere poteris, si negatione transposita mecum scripseris: οἱ μὲντοι πολέμιοι ἐπαύσαντο οὐδὲ δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κλινοῦντες τοὺς λίθους. Quid? quod idem Kruegerus apud Xenoph. Anab. V. 6. 31. vulgavit: καὶ αὐτὸς τε ἀναπαύομαι ἐκείνης τῆς διανοίας καὶ ὁπόσοι πρὸς με προσήσαν λέγοντες χρῆ ταῦτα πράττειν ἀναπαύσασθαι ἡμῖ χρῆναι, toto coelo erravit. Nam si quidem verbum ἀναπαύσασθαι quod de iis potissimum dicitur, qui a laboribus requiescunt et quieti se dant, vel de militibus qui in itinere subsistunt nunquam pro simpliciter quantum observari, usurpatum esse videtur, quamquam id hoc loco fretus perperam docet Benselerus in Lexico s. v. utroque loco simplex πάυομαι quod ceteri editores iam habent et παύσασθαι scribendum est, quod solus Vollbrechtius dedit, praesertim cum praepositionem tres libri omittant ut ostendit Rehdantzins in libello, qui inscribitur „kritischer Anhang zu Xenophons Anabasis“ p. 23. n. 23. His disputatis non puto dubium esse, quemadmodum accipiendus sit locus quidam qui est Thucydidis VII. 73. 2. τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἄρτι ἀσμένους ἀπὸ ναυμαχίας τε μεγάλης ἀναπεπαυμένους καὶ ἅμα ἐσθλῆς οἴσεως... οἱ δοκεῖν ἂν ἐσθλῶς ἐθελῆσαι ἵνα παύσασθαι, quo loco qui compositum addubitarunt in contrariam partem peccant si scripturam πεπαυμένους e codice Vaticano enotatam in locum eius suffici iubent, quam ego quidem ut genuinam credam nunquam adducar, cum cohaerentia verborum utique adversetur. Sensus enim est: intellexerunt homines (milites) qui post pugnam navalem quieti se libenter dedissent non facile obtemperaturos esse. Quod qui adiuvare volunt ex Eur. Med v. 46. ut simile afferunt: ἀλλ' οἷδε παῖδες ἐκ τρώων πεπαυμένοι στείχουσι cui componas Eur frag. 106. p. 311. Nauck. ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον στείχοντα θρωρῶν ἐκ τρώων πεπαυμένων sed id poetis relinquendum est, qui quam saepe a prosa dictione discedant suoque animo indulgeant in vulgus notum est. Merito igitur alteram lectionem promulgavit Kruegerus Bekkerum secutus et miror quid sit quod Popponem moverit, ut ad mutationem cupide se applicaret scribendo [ἀνα]πεπαυμένους.

8) Hoc adiectivum deest in Stephani Thes. ling. gr.

Agam. v. 805. sq. (Bothe.) Stat. Theb. XII. 901. loquitur de trinocte Herculea. Conf. Taubm. ad Plaut. Amph. I. 1. 123.

Prometh. I. c. 3. *καίτοι γαίη τις ἄν παραμυθούμενος*. . Cum *γαίη τις* vulgo legeretur primus Struvius Opusc. II. 59. viam locum depravatam sanandi patefecit scribendo: *γαίη ἄν τις*; confecit rem Iacobitzius ad Tim. 53. cum verba in eum ordinem redigeret quem editores nuper rimi secuti sunt. Eadem paene dispositione ac serie verborum Dio Chrys. Or. XXXI. 151. *καίτοι γαίη τις ἄν*. Aristid. Or. XLV. 50. Dind. *καίτοι γαίη τις ἄν*. Liban. Ep. 12. *καίτοι γαίη τις ἄν*. Cyrill. c. Julian. II. p. 55. D. 83. B. 174. A. *καίτοιγε γαίη τις ἄν*. Cantacuz. Hist. III. 18. 115 et 41. 250. *καίτοιγε γαίη τις ἄν*, sed apud Galen. *περὶ ἀριστ. αἴρ.* 19. T. I. 158. coll. c. 23. 171. reponendum esse censeo *καίτοι γαίη τις ἄν* pro *καίτοι γαίη ἄν τις*, sed pronomine iudefinito antecedente dixit Cantacuz. I. c. III. 24. 149. *καίτοιγε πᾶς τις ἄν γαίη*. Nec aliter in aoristo apud Plut. Non posse suav. viv. 8. p. 1091. F. *καίτοι γήσειέ τις ἄν* quemadmodum rescribendum recte putat Theodorus Doehnerus Misnensis in Quaest. Plut. II. p. 11. cui etiamsi in hac verba melius digerendi ratione libenter assentiar, assentiri tamen nequeo si cum Plutarchus in tertia aoristi persona constanter utatur forma quae dicitur attica *γήσαι τις ἄν* in *γήσειέ τις ἄν* immutandum esse contendit in iis locis quos ipse attulit, in quibus desidero Plut. de defect. orac. 37. p. 430. A., de tranq. anim. 9. p. 469. E., An seni sit ger. resp. 10. p. 789. B. Utraque optativi forma vel apud optimum quemque antiquioris aevi scriptorem promiscue invenitur. Sunt autem quaedam loquendi formulae quae cum apud omnes prosae orationis scriptores frequenter redeant tam certam fixamque verborum collocationem servaat ut sollemnis ac legitima vere dici possit. Id autem cum de aliis dictionibus valet de quibus alio tempore dicam tum potissimum de formula *γαίη τις ἄν*. In talibus consuetudine et ratione non casu caeco Graecos ductos esse probabile est. Apparet enim formulam *γαίη τις ἄν* numerosiore quodam gressu procedere et iucundius gratiusque sub aures cadere quam alteram formulam *γαίη ἄν τις*, in qua insuper hiatus quem vocales η et α faciunt, admodum offendit. In usu huius formulae persequendo quo facilius omnia oculis animisque perlustrari possint omnem locum in duas classes describam, quarum altera afferet exempla in quibus *γαίη τις ἄν* legitur, altera producet ea in quibus singula formulae vocabula sedem suam mutant et qua ratione. Ac primum quidem prodeant loci in quibus formula *γαίη τις ἄν* mediae orationi interposita fixa et immobilis comparet. Lucian. Prom. I. 3; Quom. hist. conser. sit. 33. *καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι, γαίη τις ἄν, ἀκριβῶς ἀνακεκάλυπται*. Dem. Or. XIII. 8; 11; Polyb. XXXIV. 6. (ex Strab. II. c. 105. 3.) Plut. Demosth. 9. Id. de adul. et amic. 3. p. 50. A., de frat. amor. 8. p. 481. F., 12. p. 484. E. sed 16. p. 486. F., ubi in parenthesi *γαίη τις ἄν γρονῶν* male legitur scribendum est *γαίη τις ἄν ἐν γρονῶν* quomodo in negativo enunciato similiter locutus est Phalar. Ep. 98. p. 288. Lennep. *οὐδέεις ἄν ἐν γρονῶν εἶποι*. Plut. de esu carn. Or. II. 6. p. 999. A., adv. Colot. 11. p. 1112. C., Arist. Or. II. 27. XXXIV. 658; XLVI. 215; 381; 391; 407. XLVII. 433; Themist. Paraphras. Aristot. T. I. 384. 10. Speng. Cyrill. c. Julian. II. 62. A., 94. D., IV. 118. A., V. 156. C; 158. D. Galen. *περὶ ἀριστ. αἴρ.* 9. T. I. 158; Philo in Flaccum. §. 9. T. II. 526. *ἀλλὰ τί τοῦτο; γαίη τις ἄν*. Pariter in aoristo *γήσειέ τις ἄν* praeter Plutarch. in locis supra citatis Dem. Or. XXI. 222. *θάσσει νῆ Δία γήσειέ τις ἄν* quod eodem modo dictum est quo dixit Dionys. Halic. Ant. Rom. VIII. 30. *ἡ προαίρεσις νῆ Δία γαίη τις ἄν* et in responsione affirmativa *νῆ Δία γαίη τις ἄν*. Id. de comp. verb. 6. p. 82. Schaeef. et Themist. I. c. T. I. 194. 21. *καὶ γαίη τις ἄν*. Eandem fere constantiam retinet formula *γαίη τις ἄν* ubi vim habet in enunciati constructionem: Lucian. Paras. 29. *ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ἠθορικῆς ταῦτα γαίη τις ἄν*. Apol. 4. *περὶ πόδα τοῖνυν καὶ σοὶ τὸν Σάλαιθρον ἐκείνον εἶναι γαίη τις ἄν*. de calumn. 8. *οὐ κατὰ τὸ δίκαιον . . γαίη τις ἄν γίνεσθαι τὰς διαβολάς*. Herod. IV. 97; Plat. de rep. IV. 436. A, 439. C., Legg. V. 743. A., VIII. 830. A.; Epist. 4. 320. B. (*ξημγαίη τις ἄν*); semel tamen *γαίη ἄν τις* de rep. III. 416. C. ubi Platonis

usus fert ut scribatur *γαίη τις ἄν*: nam quod Alcib. ll. 143. B. legitur: *ἀλλ' ἴσως, ὃ βέλλιστε γαίη ἄν τις ἀνὴρ ὅς* suspectum quidem est sed excusari fortasse potest quia asperum illud et insuave quod in pronunciando syllabam *ων* geminatam sentitur aliqua ex parte mitigatur. Succedunt Paus. VIII. 52. 3; Plut. Sol. 20; Rom. 21; Lucull. 33; de lib. educ. 14 p. 10. E., de sanit. praec. 16. p. 130. B., de Pyth. orac. 12. p. 400. D., de sera num. vind. 11. p. 555. E., Quaest. Conv. ll. 5. 1. p. 638. F., IV. 6. 2. p. 671. F., V. 3. 1. p. 676. A., Plat. Quaest. X. 1. p. 1009. E., Aristaen. Ep. 1. 3; Phalar. Ep. 20; Strab. l. 30; Dionys. Hal. de comp. verb. 18. p. 236; Aelian. N. A. ll. 14. Dio Chrys. Or. XII. 60; XXV. 4; XXXI. 65; LXXVI. 4; Apollon. Tyan. Ep. 66; Aristid. Or. XLV. 4; 109; 151; XLVI. 375; 396; L. 548; Liban. Declam. T. I. 206; II. 2; 275; 303; 568; T. IV. 327. Theo Smyrn. Mathem. l. 18. Ball.; Cantacuz. Hist. III. 31. 135; Niceph. Greg. Hist. VIII. 8. 335; X. 6. 491; XXV. 37. 65; XXXI. 25. 364; Cyrill. c. Iulian. II. 77. C., 104. B., V. 169. D., VI. 211. A., VIII. 259. A., IX. 324. D. Formula *φήσαι τις ἄν* utuntur Dem. Or. l. 16; Aristid. Or. XLIII. 773; Liban. Declam. T. III. 85; Them. Paraphr. Aristot. T. I. 350. 22; sed *φήσειεν ἄν τις* Aristid. Or. XIII. 295; Liban. T. IV. 524. Posterius non intactum reliquerim. Etenim quae contraria exempla in promptu sunt pauca, dubitari non potest quia malam librariorum manum experta sint. Quocirca verba quae sunt Luciani de salt. 27. *σολοικίαν εἰ φρονῶν εικότως γαίη ἄν τις τὸ πρῶγμα* ita corrigo ut transponendo scribam: *γαίη τις ἄν*. Pariter peccavit Procop. de bello Goth. IV. 22. 575: *γαίη ἄν τις*: repono: *γαίη τις ἄν* ut idem dixit de aedif. l. 2. 182. Eodem vitio laborant Niceph. Greg. ll. 1. 24. *ἀλλὰ γαίη ἄν τις εἰσιτόχως*. Proclus. ad Plat. Parm. T. V. 163. 8. Cous. Anonym in Walz. Rhett. Graec. T. VII. 378. 18; 584. 14.⁹⁾ Non lubricum neque magnae operae est ista corrigere, si correctione digna videntur. Atque in hanc formulae speciem tantum abest ut nimis grassari aut ex tota Graecitate furca expellere velim ut et ego aequo animo eam tolerem ac libenter agnoscam sed certe tamen sunt termini quos Graeci transiluisse non videntur. Ubi enim particulam aliquam post verbum *γαίη* incularunt variato ordine dictionem *γαίη ἄν τις* sive in continua oratione sive ab initio periodi positam sibi permiserunt usurpare: *γαίη γ' ἄν τις*: Plat. Crit. 48. A., Aristid. Or. XLIX. 518. et ab initio enunciati: *φήσειέ γ' ἄν τις* Dem. Or. XXX. 39.; *γαίη δ' ἄν τις* Liban. Declam. T. II. 581; Aristid. in Walzii Rhett. Graec. T. IX. 345; Cyrill. c. Iulian. ll. p. 66. E.; *γαίη γὰρ ἄν τις* Themist. Paraphr. Aristot. T. I. 175. 5; 192. 1; 229. 8; 414. 19. Huc pertinet etiam illud *γαίη γὰρ ἄν οἶμαί τις* apud Cyrill. c. Iul. IV. 119. D. pro quo in perpetuitate verborum bis posuit idem Cyrill. l. c. IV. 198. A., IX. 320. D. *γαίη ἄν οἶμαί τις* ubi haud scio an *γαίη τις ἄν οἶμαι* anteferiendum sit.

Venio ad alteram classem. Per genus quoddam traiectionis formulam *τις ἄν γαίη* ex illa ortam esse manifestum est, cuiusmodi exempla perquam sunt rara. Plut. Quaest. Conv. IV. 6. 2. p. 671. F. *οὐκ ἄπο τρόπου τις ἄν γαίη*. Aristid. Or. XIII. 280. *οὐδ' ἄ τις ἄν γαίη*. Similiter Aristid. Or. XIV. 322. *πᾶς τις ἄν γαίη* quo pacto locutus est Cantacuz. Hist. III. 24. 149. qui locus iam supra allatus est et in aoristo: *οἰνωσί τις ἄν φήσειεν* Dem. Or. IX. 44. Sed multo frequentius dictum est: *ἄν τις γαίη* quae formula fixam vocularum seriem obtinet tum per se ipsa mediae orationi intersita: Cantacuz. Hist. IV. 40. 297. *τί οὖν ἄν τις γαίη κελύης* ubi Schopenius ex editione Veneta scribere debebat: *κελεύεις*, tum amplificata particula *ὡς* antecedente: *ὡς ἄν τις γαίη* Aristid. Or. XLV. 103; Niceph. Greg. Hist. X. 1. 472. sed semel Dem. Or. l. 25: *ὡς δοκεῖ καὶ φήσειέ τις ἄν*. Nec aliter: *ὡς ἄν τις φήσαι* Aristid. Or. XIII. 270; LIII. 622. Apud Lucianum Hermot. 79. legitur *καὶ ὀρθῶς τις γαίη τὴν σακὸν ἡμᾶς φηρέειν...* hanc lectionem quam Iacobitzius in utraque editione Dindorfius in Parisina Geistius probarunt in Lipsiana repudiavit Dindorfius, qui cum bene vidisset recto talo eam stare non posse emen-

9) Aliis apud Rhetores locis solennis ille formulae *γαίη τις ἄν* ordo non facile negligitur, Ioan. Siceliot. ap. Walz T. VI. 97. 30; 125. 24; 126. 25; 282. 25; 410. 16; Anonym. in T. VII. 196. 11; Tiber. in T. VIII. 547. 2.

δavit quidem ὄρθως τις ἂν γαίη sed ordine minus accommodato. Vide annon quod iam pridem in schedis notaram veri sit similis sic locum a Luciano profectum esse: ὄρθως ἂν τις γαίη. Id quidem usitatior verborum positura requirit: Liban. Declam. T. IV. 640. 5. ἴσως ἂν τις γαίη. Aristid. Or. XIII. 156. κρθίως ἂν τις γαίη. Plat. Cratyl. 401. B. τί οὖν ἂν τις γαίη Legg. VIII. 820. C. μελέτην ἂν τις γαίη γεγονέναι. Aristid. Or. XIII. 243; XIV. 324; 332. Themist. Paraphr. Aristot. T. II. 170. Cantacuz. Hist. II. 36. 524; IV. 41. 305; 48. 352. Galen. T. V. 742. sed non fero Aristid. Or. XLV. 103: πῶς οὖν ἂν γαίη τις scribe: πῶς οὖν ἂν τις γαίη; Atque etiam gemina formula ἂν τις γήσειε (γήσαι) definitum suum ordinem plerumque servat: Isocrat. Or. VII. 2; Dem. Or. LX. 34; Plut. Pomp. 67; Aristid. Or. XLIII. 778. Sed quemadmodum apud Dem. Or. XXIX. 24. δι' ἔποριαν ἂν τις γήσειε quoniam syllaba $\bar{\omega}$ bis iuxta posita male sonat scripserim δι' ἔποριαν τις ἂν γήσειε ita Or. XXI. 109. πέρας ἂν γήσειε τις εἶναι κακίας non spero fore ut in immodicam reprehensionem incurram si transponendo correxero: πέρας ἂν τις γήσειε. Nec aliter dictum est in infinitivi post ὧστε particulam constructione: Aristid. Or. XIII. 229. ὧστ' εἰκότως ἂν τινα γήσαι. Atque formula illa si aliis vocabulis interpositis dirimitur eam speciem induit, ut ἂν τις . . γαίη potius dicatur: Antiph. Or. VI. 30. μαρτύρων ἂν τις τοὺς λόγους τοῦτους ἐνδεῖς γαίη εἶναι. Plut. de fato 4. p. 569. E., Arist. Or. XIII. 225. quam ἂν . . τις γαίη; Plat. Min. 314. B. εἰ γὰρ ἂν ἄλλο τις γαίη νόμον εἶναι; Dio Chrys. Or. LXXIX. 16. τίνα ἂν τοῦδε τοῦ ἀνδρός εὐδαιμονέστερόν τις γήσειεν. Sed inusitatum est quod Aristid. Or. XIII. 287. dicit: πῶς γὰρ ἂν καὶ λογίεσθαι γαίη τις ubi rescribendum esse censeo aut τις γαίη aut πῶς γὰρ ἂν τις καὶ λογίεσθαι γαίη.

Proth. l. c. 4. καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος Λαρείου τινὸς ἢ Καμβύσιον ἢ Κύρον ἀντιοῦ κειμήλιον. Malim: ἢ καὶ Κύρον. Amat. Lucianus post disiunctivum ἢ semel vel bis positum ἢ καὶ ita inferre, ut haec enunciati particula cum maiore quadam vi ac gravitate efferatur: Pisc. 23. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα Λιογένην τοῦτον ἢ Ἀντισθένην ἢ Κρατίηα ἢ καὶ σέ, ὦ Χρυσίππε; de merc. cond. 42. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος ἢ Παρρασίον ἢ Ἀσιόνοιο ἢ καὶ Εὐφράνοροιο ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. Dial. Mort. XIV. 2. . . τὸ Μανινέων πελιασιζόν ἢ Θράκας ἢ Ἰλλυρίους ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι ταῦτα μέγιστα. Quocirca Pisc. 33. ἦν τις ὑποκριτὴς Ἀθηναῶν ἢ Ποσειδῶνα ἢ τὸν Δία ὑποδεδνκῶς μὴ καλῶς ὑποκρίνηται scribendum est aut: ἢ καὶ τὸν Δία pro quo Struvius Opusc. II. p. 62. voluit: ἢ καὶ Δία. aut: ἢ αὐτὸν Δία. Utrumque enim probum est sed posterius praestare videtur. Adiunge his: Somn. 12. ἦν δέ τι σπονδῆς ἄξιον ἢ καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὄλην καιλαμβάνη εἰς σέ πάντες ἀποβλέψονται, et formula affirmandi γὴ Δία interiecta: Somn. 2. ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν ἢ βοῆς ἢ ἵππου ἢ καὶ γὴ Δεῦ ἀνθρώπου ἀνέπλειον. Nonnunquam iocosi ac faceti aliquid agnosces: Rhetor. Praec. 20. ἀπὸ τῶν Ἰλιαζῶν ἀρξάμενος ἢ καὶ γὴ Δεῦ ἀπὸ τῶν Λευκαλίονος καὶ Πύρραος γάμων. Id. ibid. 23. καὶ ταῦτα γενεήτης ἢ καὶ γὴ Δία γαλακτοδὴς ἦδη ὢν. Vit. Auct. 9. τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν ἢ τάφοιο οἰκήσεις ἢ πυργίον ἐρημον ἢ καὶ πίστον. In Tim. 22. sic scribendum: ὁ καινὸς δεσπότης ἦτοι συγγενὴς τις ἢ κόλαξ ἢ καὶ καταπύγων οἰκίτης ἐκ παιδικῶν ἴμιος ubi vulgo deest particula καὶ quae ante καταπύγων perire potuit facillime. Ubi καὶ omissum comparet pronomen αὐτὸς ad vim nominis augendam aut post ἢ particulam ponitur qualia sunt Apolog. 5. οἱ (ὑποκριτὰ) ἐπὶ μὲν σκηνῆς Ἀγαμέμνονος ἑκαστος αὐτῶν ἢ Κρότων ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσαν et quod iam Fritzsche. Quaest. Lucian. p. 158. attulit Rhetor. Praec. 11. πάν-αβρόν τίνα Σαρδανάπαλλον ἢ Κινύραν ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα¹⁰⁾ τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκεῖνον ποιητήν, aut utrumque ita coniungitur ut pronomen αὐτὸς postponatur: Nigrin. 11. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκεῖνος ὁμοῖος οἱ πολλὰς ἢ Ἀγαμέμνονος ἢ Κρότωνος ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ

¹⁰⁾ Haec verba scholio quodam de Agathone poeta adiuncto leguntur in Cramerii Anecd. Graec. Oxon. IV. p. 269. 19.

πρόσωπον ἀειληφθίως . . . μέγα κεχηρτίες μικρὸν φθέγγονται. Pisc. 31. καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγωδίας μαλθακὸς αἰτιὸς ὢν καὶ γυναικεῖος Ἀχιλλεῖα ἢ Θησεία ἢ καὶ τὸν Ἥρακλέα ἰποκρίνοιτο αὐτόν. Sin autem singula nomina pari inter se vi ac potestate utuntur nude particula disiunctiva illa pluries repetitur et bis quidem Vot. 43. ὑπὲρ τὸν Ἰάκινθον ἢ Ἰγλαν ἢ Φάωνα τὸν Χίον. Gall. 26. Κέρκωπας δῆθεν ὄντας ἢ Σισίφους ἢ Τηλέφους. Conf. Rhetor. Praec. 12. 17; Pseudol. 11. Sat. 24. aut ter: Quom. hist. conser. sit. 51. ὅλως δὲ νομισίον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα Φειδίᾳ χρῆσαι ἢ Πραξιτέλει εἰσκέσαι ἢ Ἀλκαμάει ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. Alex. 4. τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοητῶν ἀκρότατος ἀπειλέσθη ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον ἢ Φρονώνδαν¹¹⁾ ἢ Ἀριστόδημον ἢ Σώστρατον. Notabile utriusque in una periodi consociationis exemplum praebet Lucian. Alex. 17. τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου ἡνὸς ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου ἢ τινος ἄλλου ἀδαμαντίνην πρὸς τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος quomodo locum correxit Fritzschius.

Prometh. I. 6. ὁ μὲν οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ἢ καὶ νῆ Μία τὸ ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο. Hanc lectionem quam ego in Observ. Lucian. I. p. 9. coniectura assecutus eram, Fritzschio ita placuisse gaudeo ut in perpetuitatem verborum immitti iuberet. At demior quid sit quod Dindorfius cum in editione Parisina Lehmannum secutus: οἴκοι καθ' ἑαυτὸν καὶ νῆ Μία ἐν τοῖς περιπάτοις quod etiam Fritzschius ad Lucian. Philops. 17. aliquando probaverat palam fecisset in editione Lipsiensi in depravatam lectionem ex parte relapsus emendatione Bekkeri ascita scribendum esse putaverit: οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ἰδίᾳ ἐν τοῖς π. qua quod vix tolerari potest ter idem dictum esse bene animadvertit Fritzschius. Ceterum solent Graeci duas formulas idem significantes ex quodam abundantiae genere ita sine particula copulativa componere ut oratio amplior evadat atque explicatio. Ut hoc loco οἴκοι καθ' ἑαυτὸν ita οἴκοι παρ' αὐτῷ apud Lucian. Philops. 17. quemadmodum in novissima editione recte pro οἴκοι παρ' αὐτῷ legitur. Similia nec omnia tamen determinata eiusdemque generis dederunt Fritzschius l. c. p. 352. et Iacobitz. ad Lucian. Ion. Trag. 17. p. 120. Atque verborum in his formulis collocatio cum non certa sit invenitur nunc: οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται Lucian. Asin. 5. nunc: ἡράκλειον παρὰ σφίσις οἴκοι εἶναι Plat. de rep. X. p. 600. E. nunc aliis vocabulis interpositis: οἴκοι τῆς γυναικὸς οὐσίας παρ' αὐτῷ. Plut. in comparat. Lycurg. cum Num. 3. Frequentior est formula quae locale adverbium οἴκαδε cum praepositione motum denotante pari modo consociatum repraesentat. Etiam in hac connexionе ordo non constat cum utrumque adverbium vel coniungatur: Lucian. Gall. 33. ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμῶν et vicissim Timocles Comicus apud Meinek l. c. III. p. 593. γενόμενος ὠψώνει παρ' αὐτὸν οἴκαδε., vel seiungatur: Plat. Gorg. p. 447. B. ὅταν βούλησθε παρ' ἐμὲ ἵκειν οἴκαδε. Plut. Alcib. 4. οἴκαδε κομίζειν παρ'

11) De Phrynonda et Eurybato qui propter summam improbitatem in proverbium abierunt, quae exiliter ego in Observat. Lucian. p. 62., copiosius Fritzschius ad Arist. Thesm. v. 561. p. 333. editoresque Paroem Graec. T. I. 243.; T. II. 427. congesserunt, iis haec adiungantur. Aut coniuncti ambo commemorantur: Aristid. Or. XLVI. 264. πολλοὶς ἂν καὶ περνοῖς ἱεάνην αὐτοὺς τοῖς δῆμοις καὶ μετ' Εὐρύβατον καὶ Φρονώνδον καταλέγειν. Eust. ad Hom. Od. x. 552. p. 1669. 59. προσιστορεῖται δὲ καὶ Φρονώνδας παντοῦρος καὶ κακοῦτης καθὰ καὶ οἱ ἐν τοῖς ἐγξῆς θηλωθρομένοι Εὐρύβατοι. Etym. Magn. p. 726. (801) 34. Φρονώνδας . . . ἦν δὲ Ἀθηναῖος περιβόητος ἐπὶ πονηρίᾳ οὐδὲν ἥτιον Εὐρύβατον ἐκ τούτου τοῖς πονηροῖς Φρονώνδας καλοῦσι. Conf. Harpocrat. p. 181. 25. ed. Lips. Meinek. l. c. II. 439, 479., aut singillatim et Phrynondas quidem apud Isocr. Or. XIX. 57. ὁμοιον ἐργαζόμενος ὥσπερ ἂν εἴ τῳ Φρονώνδας παντοῦρον ὀνειδίσειεν. Sic Aristophanes apud Meinek. l. c. II. 958. ὠμωρὸς καὶ Φρονώνδας καὶ πονηρὸς εὖ. Conf. II. 1140. Eust. ad Hom. Od. τ. 247. p. 1864. 30. ἦν δὲ πολὺς τὴν πονηρίαν καὶ τις Φρονώνδας καὶ Καλλικλῶν δὲ (cf. Zenob. I. 3.) Eurybatus autem apud Alciphronem III. 20. 4. κλεπτίστατος ἄνθρωπος ὑπὲρ ὃν ἀνοόμεν Εὐρύβατην τὸν Οἰγαλέα ubi nunc vide Seiler. p. 329. sq. Eust. ad Hom. Od. τ. 247. p. 1864. 13. λέγεται δὲ τις καὶ Ἐφέσιος ἐν τοῖς ὑπερὸν Εὐρυβάτης ut (apud Harpocrat. p. 97. 25. ed. Lips.) πονηρὸς ἀνὴρ ὁ καὶ Εὐρύβατος ἐξ οὗ καὶ τὸ πονηρεῖσθαι εὐρυβατεῖσθαι παρομοιάζεται (Diogeni. IV. 76. p. 243. Leutsch). Respicit Aristophanes apud Meinek. l. c. II. p. 1015. εἰ δὲ ὅς τις ἐμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Μία quod fragmentum Comici apud Eust. l. c. p. 1864. 32. paullo mutatum exstare Meinekium fugisse videtur: ἤδη τις ἐμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Μία; Hac lectionis diversitate conciliata scripserim: ἤδη τις ἐμῶν εἶδεν Εὐρύβατον Μία;

αὐτόν. Sed multo stabiliorem ac constantiorem ordinem usus in formula illa sanxisse videtur in qua particula *ὡς* praepositionis vice fungitur et plerumque post locale adverbium *οἷκαδε* infertur. Lys. Or. I. 22. *ἐλθόντες οἷκαδε ὡς ἐμέ.* Liban. Epist. 585^b. *ἐλθεῖν οἷκαδε ὡς ἐμέ.* Id. ibid. 1341. *εἰσελθὼν οἷκαδε ὡς ἐμέ.* Id. Declam. I. 67. 22 *οἷκαδε ὡς αὐτόν ἀγαγόν.* Id. ibid. 835. 31. *ἀπλῶν οἷκαδε ὡς αὐτήν.* Dem. Or. XXI. 119. *εἰσελθόντων οἷκαδε ὡς ἐκείνων.* Heliod. I. 10. *ἐρχομαι οἷκαδε ὡς ἐμαυτόν;* discrepat Alciphr. III. 7. 2. *ἦγαγεν ὡς ἐαυτόν οἷκαδε* et separatim Lucian. Asin. 42. *οἷκαδε ἦλθον ὡς ἐαυτόν* et ibid. 55. *καὶ με οἷκαδε ἔγεν ὡς ἐαυτόν.* Varia nec prorsus tamen absimili ratione locutus est Arist. Lys. v. 1070. *ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς ὡςπερ οἷκαδ' εἰς ἐαυτῶν γενικῶς.* Vix opus est ut moneam non ita diversa esse quae leguntur apud Dion. Chrysost. Or. LIX. 10. *καὶ ἡμεῖς ἄγγελον ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς ἐαυτοῦ οἷκαδε τῶν σοι παρόντων κακῶν.* Qui locus facile me movet ut quae apud Dionem. Or LXVI 25. feruntur: *ἐὰν δὲ τοῖναντίον φυλάτῃ τὸ τοιοῦτον καὶ μᾶλλον ἢς κατ' οἰκίαν καὶ πρὸς τοῖς ἐαυτοῦ δειλὸς καὶ ἰδιώτης καὶ τὸ μηδὲν* haud dubitem quin antiquitas ita scripta fuerint: *κατ' οἰκίαν πρὸς τοῖς ἐαυτοῦ*, particula *καὶ* ut vides eliminata. De formula *αὐτοὶ παρ' αὐτοῖς* quam veteres scriptores pariter usurparunt pauca monet Frohberger. ad Lys. p. 44.

Nigrin. c. 10. *ὡς εὔγε ἢ τὸν Ἑρμῆν καὶ κατὰ τὸν τῶν ἡγήτορων νόμον πεπροσιμῆσθαι σοι.* Hic locus cum leviter vitiatum mihi videretur iam in Observv. Lucian. I. p. 11. conieci pro *ὡς εὔγε* reponendum esse *ὑπέρευγε*. Nec poenitet me eius emendationis quam nunc simili loquendi modo adminiculari possum. Dixit enim Aristid. Or. XXXIV. 659. Dind. *ὑπέρευγε ἢ Δία οἷτοί γε καὶ δικαιοῦσιν ἀνθρώπων, εἶποι τις ἂν . . .* Id. Or. XLVI. 228. *ὑπερευ γε (scr. ὑπερευγε) ὦ Πλάτων καίτοι καὶ ὁ κυβερνήτης ἴσως βελτίους τοὺς ναύτας τὰ γε ναυτικὰ ποιῆ.* Nicet. Choniad. Hist. p. 149. 21. *ὑπέρευγε λογοθέτια . . . ὁ θάνατος εὐανθεῖς καὶ χρυσίου μῦθς ἰκανὸς ξινέθετό οἱ καταβαλέσθαι . . .* Breuiore forma *ὑπέρευ* usus est Plut. de profect. in virt. 17. p. 86. A. *ὑπέρευ τὸν Πολύκλειον οἰόμενοι λέγειν.* Id. Consol. ad uxorem 9. p. 611. B. *τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα τῶν πεπονημένων ὑπέρευ προσηρῶντες.* Haec emendandi ratio si approbationem virorum doctorum non invenerit id certe efficiet ut lexica his vocibus per occasionem adaugeantur.

Nigrin. c. 15. *πορφύρα καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον.* Hanc dictionem post alios monueram in Observ. Lucian. II. p. 28. formatam esse ad Dem. Or. XVIII. 296. *τῆ γαστριῶ μετροῦντες καὶ τοῖς ἀσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν.* Demosthenis locum habent incertus auctor in eo libro qui inscribitur *περὶ ἔψους* 32. (T. I. 280. 10 Spengel) et Theon. Progymn. (Walz. Rhet. Gr. I. 224.) Ex imitatione Demosthenis etiam alii profecerunt. Reperi enim apud Plut. de fortuna I. p. 97 D. *τῆ γαστριῶ μετροῦντες καὶ τοῖς ἀσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν.* Theodoret. Therapeut. Disp. XI. 1000. *οἱ μὲν αὐτῶν τῆ γαστριῶ τὴν εὐδαιμονίαν ἐμέτρησαν.* Adde Dionys. Halic. Antiqq. Rom. II. 17. 272. Reisk. *τὴν εὐδαιμονίαν οὐ ταῖς ἀσχίστοις μετροῦσιν ἠδοναῖς ἀλλὰ τῷ καλῷ.* Id. ibid. V. 48. 958. *εἴ τις μὴ ταῖς ἐπιανειδίστοις ἠδοναῖς μετρεῖ τὴν εὐδαιμονίαν ἀλλὰ τῷ καλῷ.* Nicet. Choniad. Hist. p. 208. 4. Bekk. *τοῖς πῆχεσι μετρῶν τὸ εὐδαιμον.* Similiter Cic. de Orat. III. 17. 63 . . . ii qui nunc voluptate omnia metiuntur. Alii aliter imitando expresserunt Aristid. Or. XIII. 180. Dind. *τῆ τύχῃ μετροῦσα τὴν φιλανθρωπίαν.* Themist. Or. II. p. 36. B. *πῆχει καὶ μέτρω γνωματιέοντες τὴν ἀρετὴν* et qui similis est locus apud Lucian. Quom. hist. conser. sit 5. *αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει ὡςπερ καὶ νῦν μετροῦντων τὸ πρῶγμα.* Gregor. Naz. Ep. 209. p. 903. B. *ἢ τῆ περσιζῆ σκλήρῃ μετρεῖσθαι δεῖ τὴν σοφίαν ἢ παιδικοῖς πῆχεσι.* Compara Krabinger. ad Synes. de regno p. 330. sqq.

Nigrin. c. 16. *τῶν δὲ ἔργων ὁ γῆρας γενόμενος δίψης δὲ πιμπλάμενος ἀνθεῖ πολλὰς τε καὶ ἀγροῖας ἐπιθυμίας.* Sic Iacobitzius Geistius Dindorfus in utraque editione verba vulgari iusserunt. Sed nomen *δίψης* cuius significatio ad sententiae rationem neutiquam convenire

videretur quamvis offensionem quandam apud viros doctos vitare non posset, non erat tamen quod ad coniecturas confugerent quas tentarunt Geistius cum in praef. p. XI. *διψάδος* aut *διψάδος* pro *δίψης* scribendum suspicaretur atque Dindorfius cum in praef. p. XVI. *δείσης* corrigere vellet. Immo vero est nomen illud plane removendum et altera scriptura *ίλνός* adoptanda, quantumvis tenui sit membranarum auctoritate. Ac Geistius quidem imaginem pulcherrimam illam quam Lucianus hoc loco adumbravit non intellexit, cum non tam de carduis ac vepribus, quibus solum impletum est, sermo sit, quam de limo qui postquam perenne ac turbidum voluptatis flumen adulterio avaritia periurio comitantibus proruit animumque circumfluxit et tenuit, relictus radicibus verecundiae virtutis iustitiae erutis, partum animi solum ubertate sua ita saturat, ut ferae cupiditates laetius pullulent. Eadem fere ratione intellectum loci cepit iam Sommerbrodtius. Ad eam autem imaginem vere ac perfecte exprimentam multum nominis *ίλνός* significatio confert, qua nihil aptius cogitari potest. Nam *ίλνός* nomen quemadmodum de cuiusvis generis sedimentis ita de crassamento fluviorum et paludum in usu fuisse docet Lobeck. ad Phryn. p. 72. sqq. Praeivit iam Hom. II. XXI. 318. *τὰ τεύχεα καλὰ τὰ πον μάλα νεῖοθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ίλνός κεκαλυμμένα*, ex quo loco vocem Luciani animo obversatam esse satis probabile videtur¹²). Quam ob rem in sententiam pedibus eo Sommerbrodtii qui lectionem *ίλνός* pro *δίψης* in contextum introduxit. Dindorfii autem coniectura *δείσης* si spectas vir doctissimus hic invita Minerva operatus esse videtur cum id nomen apud nullum veterem scriptorem inveniatur sed sola grammaticorum auctoritate nitatur. In transcurso memoro eundem Sommerbrodtium in verbis quae paullo ante leguntur: *συνειζέροχεται γὰρ μοιχεία καὶ φιλαργυρία καὶ ἐπιουρκία καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν dedisse τῇ ἡδονῇ* pro *τῶν ἡδονῶν* quod Schmiedero praeceunte ut interpretamentum eliminavit Geistius.

Nigrin. c. 31. *τὸ δὲ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν ὡς ἐντελεῖς ὑπερηφανοῦντας· τοῦτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας ὃ καὶ μάλιστα διέσπυρην αὐτῶν ὅτι μηδὲ χοῦσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις*. Sic hodie legitur hic locus in editionibus Dindorfiana et Iacobitziana. Perperam. Namque cum verba *τοῦτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας* ad superius enunciati membrum aperte pertineant, absurda interpungendi ratio totam sententiam quodammodo pessumdat. Maius distinctionis signum sine dubio etiam post participium *πίνοντας* collocandum est, ut Geistius fecit, et levissima ac nulla paene mutatione loci integritatem restitueris, si particula *καὶ* transposita scripseris: *πίνοντας καὶ ὃ μάλιστα διέσπυρην αὐτῶν ὅτι κ. τ. λ.* quod eodem prorsus modo dictum est, quomodo c. 24. *καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ ὅτι . . Dial. Marin. II. 4. καὶ ὃ μάλιστα ἠγίασέ με ὅτι . . et omisso ὅτι Dial. Deor. II. 4. καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ γιλεῖ ἡδίων τοῦ νέκιαρος*. Atque ita quidem in sua editione locum recte construxit Sommerbrodtius qui in ea tamen re errat, quod certissimae illius emendationis vestigia ab ipso inventa esse profitetur. Immo iam pridem ante eum verum quid esset, primus vidit Fritzschi in Quaest. Lucian p. 44. Ceterum quoniam fors tulit ut in eius dictionis mentionem incidere tali enunciatorum conformatione quemadmodum Lucianus usus sit, non alienum erit paullo accuratius perscrutari. Et primum quidem ab iis locis ordiendum videtur in quibus forma enunciationis sive relativae est naturae sive demonstrativae omnibus suis numeris et partibus expleta invenitur ita ut quod explicationis causa subsequitur enunciatum aut particulis *ὅτι* vel *γὰρ* introducatur vel infinitivo efferatur aut sine ulla particula subiiciatur. Harum igitur locutionum classes existimo statui posse tres quarum prima eos locos comprehendet in quibus pronomen demonstrativum transitum ad enunciationem quam dicunt explicativam efficit. Prometh. II. 17. *ὃ δὲ μάλιστα μὲ ἀποπνίγει τοῦτ' ἐστὶν* (fort. *τοῦτό ἐστὶν*) *ὅτι μεμφομένος τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας ὁμῶς ἐρᾷτε αὐτῶν*. Tox. 5. *ὃ δὲ δὴ (dele δὴ) μάλιστα . . ἐπαινοῦμεν τοῦτό ἐστιν*,

12) Alterum vocis *ίλνός* exemplum quod Lexicographi praetermiserunt affero ex Athen. III. p. 92. a. *τα δὲ πρὸς ῥόσιν καὶ πείραις ίλνός καὶ ὕδατος ἀμιγῆ μικρὰ κ. τ. λ.*

ὅτι . . . ἔδοξαν. Piscat. 32. ὁ δὲ μάλιστα μοι δεινόν, ὡ φιλοσοφία, κατεφαίνετο τοῦτο ἦν οἱ γὰρ ἄνθρωποι . . . οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠμῶτο. Hermot. 73. ὁ δὲ δὴ (dele δὴ) μάλιστα σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο καὶ τοὺς ἄλλους δὲ . . . τοῦτο ἦν . . . τὸ τὸν λέγοντα ἐκείνον περὶ τῆς γυναικὸς . . . ἀκόλουθα ἐπάγειν. Altera classis eos locos complectitur in quibus pronominis demonstrativo et verbo substantivo omisso enunciatum, quod a particula *οἷ* incipit continuo annexum invenitur. Icarom. 5. ὁ δὲ πάντων ἐμοὶ γοῦν ἐδόκει χαλεπώτατον ὅτι μηδὲν αἰετος θαιερω λέγοντες ἀκόλουθον κ. τ. λ. Dial. Mort. V. 1. ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιώτατον ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὁμῶς θεραπεύουσιν ubi ἐστὶ quod in his formulis ubique deest, eiiciendum esse arbitror. Rhet. Praec. 9. ὁ δὲ πάντων ἀνιαρότατον ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον ἀμπολὴν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας. Tertia denique id genus classis exigua admodum unum tantum exemplum continebit in quo etiam particula *οἷ* suppressa est: Vit. Auct. 25. ὁ δὲ μέγιστον ἦν ἐθέλω τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον. Sequitur ut afferam locos, quos demonstrativae naturae esse dixi, qui quanquam multo frequentiores sunt, nusquam tamen is transitus quem interdum in relativo illo dictionis genere locum tenere supra ostendi apud Lucianum reperitur: Necyom. 4. καὶ τὸ πάντων ἀσιπώτατον ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων κ. τ. λ. Pisc. 26. καὶ τὸ πάντων δεινότερον ὅτι ταῦτα ποιῶν καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὡ φιλοσοφία, ὑποδέεται, et particula *οἷ* ommissa: Dial. Mort. XIV. 4. καὶ τὸ πάντων γελοιώτατον ἐμιμῶ τὰ τῶν νεκρημένων. Bis Acc. 2. καὶ τὸ πάντων παρὰδοξότατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τε Ὀλυμπία τῆ ἐκατόμβῃ παρεῖναι (sc. με δεῖ) κ. τ. λ. De Calum. 23. καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γεγενημένα προσέρχεται sed in Concil. Deor. 5. scribendum censeo: καὶ τὸ πάντων γελοιώτατον, ὡ θεοί, καὶ τὸν κίνα τῆς Ἡριγόνης . . . ἀνήγαγεν pro eo quod vulgo editur: καὶ ὁ πάντων γ. non quin existimem ita pariter recte dici posse sed quia ea dictionis forma ab usu Luciani abhorret atque in libello qui est de Dipsadibus 4. καὶ τὸ παραδοξότατον, ὄσπερ ἂν πίνωσι, τοσοῦτω μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποιοῦ ἡαυδ scio an ad dictionem Lucianeam accommodatius sit: καὶ τὸ πάντων παρὰδοξότατον. In Vot. 44. καὶ τὸ πάντων ἡδιστον αὐθήμερον ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια a vero leviter aut omnino non abero si scripsero: τὸ αὐθήμερον ἀγγεῖλαι ut est apud Plat. Menex. p. 244. D. καὶ τὸ γε θειώτατον πάντων τὸ καὶ βασιλέα εἰς τοῦτο ἀπορίας ἀφικέσθαι. Etenim in Saturn. 24. ὁ δὲ δὴ (dele δὴ) μάλιστα ἂν αὐτοὺς ἀνιάσειε, τὸ μὲν χρυσίον μίσηκας τινος . . . ἐκ τῶν θησαυρῶν ἐμφέρειν νίκτωρ ἐς τὸ δημόσιον cur articulus vitatus sit sua sponte in oculos incurrit. Pari ratione Dial. Deor. XXIV. 1. τὸ δὲ πάντων δεινότερον ὅτι μηδὲ νικτὸς καθείδω. Icarom 30. τὸ δὲ πάντων δεινότερον ὅτι μηδὲν αὐτοῖ . . . ἐπιτελοῦντες κ. τ. λ. Piscat. 35. τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος κ. τ. λ. et sine particula *οἷ*: Ion. Trag. 11. τὸ δὲ ἀσιπώτατον ἀπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον τῶν λόγων. Nec aliter Dial. Mort. XXIV. 1. τὸ δὲ μέγιστον ὅτι . . . ἔγω. Bis Acc. 16. τὸ δὲ μέγιστον ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῆ Μέθῃ, et suppressa ὅτι particula: Gall. 25. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ μάλιστα τοὺς φιλιότους. Vot. 16. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἐστὶ τὸ πρᾶγμα. Id. ibid. 43. τὸ δὲ μέγιστον ἄλλος τις ἐστὼ ὁ ἡδιστος. Saturn. 20. τὸ δὲ μέγιστον αὐτοὺς ἐκείνους φασὶ τοὺς ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶναι. Eiusdem generis sed diversa a Luciani dictione ratio quam modo tetigi comparet in loco qui legitur apud Pseudo-Lucian. Charidem. 8. τὸ δὲ δὴ μέγιστον καὶ οἶον ἂν τις θανατάσαι, ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς . . . πεποιήται σοβαρὸς τῷ κοινῷ τῶν Ἑλλήνων ποιητῆ. In hac loquendi ratione mirum quantum luxuriatur Isocrates. Conf. Otto Schneider. ad Or. VII. 69. p. 107. sed illud dicendi genus quo formulae τεκμήριον δὲ et σημεῖον δὲ similiter apud oratores usurpantur — vide Weber. ad Demosth. Or. Aristoc. p. 524. — Lucianus ipse omnino ignorat sed est in subditio dialogo qui inscribitur Charidemus c. 6. τεκμήριον δὲ τῶν γοῦν θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων Ἡρακλῆς τέ ἐστιν κ. τ. λ. ubi post τεκμήριον δὲ particula γοῦν infertur, id quod alibi non dictum est.

Nigrin. c. 35. ἐγὼ δὲ ἰώως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθνηπὸς μὴ σιωπήσῃ καὶ γοβοῦμενος. Vix credideris fieri potuisse ut Dindorfius etiam in altera editione hunc perversum omnibusque recte cogitandi legibus repugnantem verborum ordinem in fidem reciperet. Veri quae in perturbatis verbis latebant vestigia ego primus indagaveram in Observv. Lucian. I. p. 11. et conieceram legendum esse vel *τεθνηπὸς καὶ μὴ σιωπήσῃ πεγοβημένος* vel *τεθνηπὸς καὶ πεγοβημένος μὴ σιωπήσῃ*. Harum emendationum alteram assensu suo comprobavit et in contextum immisit Iulius Sommerbrodtius. — Similiter Dindorfio crimini verto quod etiam in altera editione pro falsa scriptura c. 38. *ποῖον αὐ λέγεις*; propugnavit. Coniecturam meam quam successu haud improspero feceram in Observv. Lucian. I. p. 12. *ποῖον τοῦτο λέγεις*; ex editione Sommerbrodtii qui vulgatae lectioni eam praetulit nullo negotio cognoscere potuit.

Iudic. Voc. c. 4. *ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα*; Ad stabilendam coniecturam meam qua cum firmam esse in hac similibusque formulis ac perpetuam paene sedem pronominis demonstrativi contendissem ordine invesso reponendum esse monui; *ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω*; pauca duntaxat exempla afferre poteram in Observv. Luc. I. p. 12. et II. p. 28. Quod illis temporibus proposui praecipuum hodie quoque defendo aliisque quae ex diversorum scriptorum usu congeffi testimoniis evidentius probare pergo. Et primum quidem agmen ducant loci Lucianei: Hermot. 21. *ἵης μητροῦς ἐρομένης τί ταῦτα ληροεῖς*; Epist. Saturn. 25. *τί ταῦτα ληροεῖς*; Oecyp. v. 22. *τί ταῦτα φλυαροῦ*; Peregr. 24. *καίτοι τί τοῦτο ἡρόμην*; ubi Fritzschius *καὶ τί τοῦτο ἡρόμην*; dedit: fortasse iniuria. Dio Cass. LXII. 3. *καίτοι τί τοῦτο εἶπον*; Dio Chrysost. Or. XXXVIII. 7. *καίτοι τί τοῦτο εἶπον*; Sequuntur alii testes: Dionys. Halic. Antiqq. Rom. IX. 47. *ἀλλὰ τί ταῦτά σοι διαλέγομαι*; Aristid. Or. XXXVII. 702. *ἀλλὰ τί ταῦτα ἀκριβολογοῦμαι*; Tum Aristid. Or. XLVI. 195. *καὶ τί ταῦτα ἀγωνίζομαι σφόδρα*; Dio Cass. XL. 28. *πρὸς οὖν τί ταῦτα λέγω*; ubi voculas *πρὸς οὖν* si quis prorsus expelli iusserit me quidem non adversarium habebit. Aristid. Or. XXIX. 564. *τί ταῦτα ληροῦμεν*. Galen. *περὶ χρείας τῶν μορίων* VIII. 3. T. III. 623. Kuehn. *τί τοῦτο λέγεις*; Philostrati tamen locum qui est in Vit. Apoll. IV. 21. non praeteribo ubi leviter haec consuetudo transcenditur: *καὶ τί λέγω ταῦτα*; At noli dubitare quin usitatio verborum ordo restituendus sit: *καὶ τί ταῦτα λέγω*;

Timon. c. 10. *ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῖς τὴν χεῖρα Περικλῆς*. Conf. Observv. Luc. II. p. 29. Locutionem Homero potissimum frequentatam *χεῖρα ὑπερέχειν* pro quo alii dixerunt *χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχειν* Anth. Pal. VI. 155. non raro prosae scriptores inferioris aetatis usurparunt: Aristid. Or. XLIII. 285. *ὅςτε δεῖν ἢ θεῶν τινα χεῖρα ὑπερέχειν ἢ ζ. τ. λ.* Or. XIV. 363; XLVI. 254; Cantacuz. Hist. III. 2. 17. *χεῖρα σώζουσαν ὑπέρχειν* Themist. Or. III. p. 48. D. et Cantacuz. I c. IV. 20. 146. *ὑπερέσχε χεῖρα*. Philo de legat. ad Caium §. 31. T. II. 578. *τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος*. Theodul. in Boiss. Anecd. Gr. II. 260. *εἰ μὴ γὰρ χεῖρα νῦν αὐτοῦ ὑπερέσχεν*. Conf. Jacobs. Animadv. ad Anthol. I. 2. 188; III. 1. 354.

Timon. c. 14. *εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμνικὴ βλέποντας*. Verba respicit Grammaticus in Boiss. Anecd. Gr. I. 406. Quae de dictione illa protuli in Observv. Luc. I. p. 2. iis adde Galen. *περὶ χρείας τῶν μορίων* X. 3. T. II. 777. Kuehn. *εἰ τις ἐθέλοι τὸν ἥλιον ἀσκαρδαμνικὴ θεάσασθαι*. Liban. in Boiss. Anecd. Gr. I. 168. *ὡς μὴδ' ἀιενίξειν ἐξείναι ἀσκαρδαμνικί*. Ceterum quanquam de aliis id genus quae in *εἰ* et *τὶ* exeunt adverbii inter viros doctos lis adhuc est, tanta tamen est conspiratio atque concordia omnium apud Dindorf. ad Arist. Eqq. 292. grammaticorum quibus adiungas velim Bachm. Anecd. Gr. I. 152. 13. omniumque apud Lucianum codicum locorumque a me allatorum qui unam formam *ἀσκαρδαμνικί* probant ut *ἀσκαρδαμνικί* non videatur dictum esse. Quocirca nullam causam esse existimo cur in solo Xenophontis loco, qui est in Cyrop. I. 1. 28. *ὄρα ἢ ἐξέσται κἂν βούληται ἀσκαρδαμνικεῖ* forma fucata diutius servetur. Quod ex potioribus libris Bornemannus edidit, id scioli umbram redolere videtur.

Timon. c. 16. ἀφίεις καὶ βαδίζεις ἐνθά ἄν ἐθέλοι νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. Sic promulgatum video a Iacobitzio Dindorfio Sommerbrodtio. At scripsit Lucianus nisi fallor: ἐνθα ἄν ἐθέλῃ. Nec aegre feram si quis cum codex Gorl. particulam ἄν omittat, ἐνθα ἐθέλοι vel ἐθέλει scribat sed illud praestat quod cum Luciani usu magis concordat Imagg. 1. ἀπάξει γὰρ σε ἀναδησαμένη ἐνθα ἄν ἐθέλῃ. Dial. Mort. XIX. 1. καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει ἐνθα ἄν ἐθέλῃ. Ion. Trag. 12. νῦν μὲν ἀναμῖξ καθίζοντων ἐνθα ἄν¹³⁾ ἕκαστος ἐθέλῃ. Dial. Mort. XVIII. 2. σὺ μὲν ἐπιλεξάμενος τόπον ἐνθα ἄν ἐθέλῃς κείσο καταβαλὼν σεαντόν.

Timon. c. 43. πλουτέω δὲ Τίμων μόνος καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτόν. Scripserim aut μόνος αὐτὸς καθ' ἑαυτόν quod maiore quadam vi ac gradatione dictum est ut est apud Plat. de rep. X. p. 604. A. ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς καθ' αὐτόν γίγηται; Lys. Or. XXVI. 11. ταύτην δὲ τὴν ἀρχὴν ἀξιοῦ μόνος αὐτὸς καθ' αὐτόν ἀρχεῖν et de rebus apud Themist. Paraphr. Aristot. T. I. 247. Spengel. αὐτὰ μόνα καθ' αὐτὰ τὰ διαστήματα ἐξετάζομεν; aut μόνος καὶ καθ' ἑαυτόν quomodo locutus est Isocr. Or. XII. 102. ὁ μόνος καὶ καθ' αὐτὸς ἐπραξαν τίς οὐκ οἶδεν οἷ. κ. τ. λ. et Lucianus ipse Icarom. 30. μόνος δὲ καὶ καθ' ἑαυτοῦς γενόμενος τί ἄν λέγοι τις ὅσα μὲν ἐσθίουσιν κ. τ. λ. quam lectionem sine idonea causa in controversiam adduxit Boisson. Anecd. Nov. p. 112. cui particula καὶ expulsa placebat: μόνος καθ' ἑαυτοῦς eodem fere intellectu quo dixerunt Antiph. Or. V. 21. ἀλλ' αὐτὸς καθ' αὐτόν τὸν πλοῦν πεποιημένος ἕνεκα πραγμάτων ἰδίων; Themist. Paraphr. Aristot. II. 184. αὐτὸς καθ' ἑαυτόν; Zosim. Hist. IV. 18. αὐτὸς καθ' ἑαυτόν λογισάμενος. Xen. Mem. III. 5. 4. Βοιωτοὶ μὲν . . . νῦν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ καθ' ἑαυτοῦς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀιτικὴν. Id. ibid. III. 5. 11 αὐτοὶ καθ' ἑαυτοῦς ἀγωνιζόμενοι πρὸς τοὺς κυριεύοντας τῆς Ἀσίας πάσης. Themist. Or. XXI. p. 247. D. αὐτοὶ καθ' ἑαυτοῦς διαγωνώσκουσιν. Dionys. Halic. Antiqq. Rom. XI. 55. συναθρόντες εἰς ἰδιωτικὸν σύλλογον ὑπὸ τῶν ὑπάτων αὐτοὶ καθ' ἑαυτοῦς. Demosth. Or. II. 14. αὐτὴ δὲ καθ' αὐτὴν ἀσθενὴς καὶ πολλῶν κακῶν ἐστὶ μεστὴ quae verba ex parte recurrunt: Or. XI. 8; Dionys. I. c. VII. 64. αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἢ πρᾶξις ἐξεταζομένη; Themist. Paraphr. Aristot. II. 148. αὐτὴ καθ' αὐτὴν: Dionys. I. c. VII. 55. ἕκαστον τῶν πολιτευμάτων αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ γενόμενον. Id. VII. 65. τὸ μὲν ἔθος αὐτὸ καθ' ἑαυτοῦ ἐξεταζόμενον χρήσιμον εἶναι. Cum hoc dicendi genere significationis societate quadam coniunctae sunt duae formulae αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ et αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ de quibus viri docti quamquam saepe litigaverunt, rem tamen nondum ad liquidum perduxisse videntur. Discrimen quod inter utramque formulam intercedere putatur, Fridericus Augustus Wolfius ad Dem. Or. Lept. §. 100. p. 122. Voemel. ita statuit, ut ἀφ' ἑαυτοῦ sit sua sponte; ἐφ' ἑαυτοῦ dicatur in iis rebus quas quis facit per se solum sua solius auctoritate sine alius consilio vel auxilio ex parte tantummodo verum esse videtur. Animadverti enim viros doctos saepe inter se discordare et in diiudicandis singulis locis aut pro suo quemque arbitrio ingenique facultate eos refingere aut auctoritatem potiorum testium sequi velle. Discrimen autem illud in formulas αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ et αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ translatum efficere probabile est, ut eadem prope vacillatio progignatur, utra utri anteferenda sit. Cum enim apud Lucian. Abdic. 10. in omnibus hodie editionibus legatur ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην ἀλλ' ἐπ' ἐξουσίας αὐτὸς τις ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας

13) Vulgatam scripturam retinendam duco. Iacobitzius in editione singulari ἐνθ' ἄν . . . ἐθέλῃ in maiore: ἐνθ' ἄν . . . ἐθέλοι promulgavit quod scilicet plus auctoritatis habere videretur a codicibus, in quibus est cod. Gorl.; Dindorfius in utraque: ἐνθ' ἄν . . . ἐθέλῃ praetulit. Non probo. Respuit enim vocula ἐνθα elisionem aut vocalem quomodo in iis quos attuli locis ita in aliis. Dial. Deor. VI. 3. ἐνθα ἄν ἡγήται σοι; XX. 8. ἐνθα ἄν ἀπερείση. Hermot. 28. ἐνθα ἄν . . . φέρωσι. Harmonid. I. ἀλλ' ἐνθα ἄν . . . φανῆς (male apud Dindorf. ἀλλ' ἐνθα ἄν . . . φανῆς) Bis Acc. I. ἐνθα ἄν . . . κελύσῃ. Ibid. 6. ἐνθα ἄν ἀπίθῃ ὁ ὀμφαλαύς. Ibid. 21. ἐνθα ἄν . . . ἐλπίσωσι. Mirum igitur cur Dindorfius in duobus locis sola ipsius auctoritate aliquid corrigere quam perpetuum fere in hac re Luciani usum amplecti maluerit: nihil enim e codd. variae lectionis enotatur. Correxit autem in altera editione Anach. 17. ἀλλ' (scr. ἀλλ') ἐνθ' ἄν σοι . . . δοκῇ et ibid. 19. ἐνθ' ἄν σοι δοκῇ. Rectius egerunt Iacobitzius in utraque et Dindorfius in Didotiana editione cum ἐνθα ἄν his quoque locis edi iuberent.

ἀνάλαβη. κ. τ. λ. ubi αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ ex coniectura Schaeferi proposita illa in Melet. p. 22. restitutum est pro ὑφ' ἑαυτοῦ quod libri repraesentant, ausim tamen dubitare num vera sit emendatio etiamsi concedam praepositiones ἀπὸ et ὑπὸ facillime potuisse confundi. Immo legendum esse αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ demonstrant loci qui sunt prorsus consimiles. Aelian. V. H. l. 34. οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν καὶ αὐτοὶ μὲν ἐφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον. Plut. de audiendo. 7. p. 41. B. τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ λόγους .. χορῆ .. αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτῶν ἐξετάζειν, ubi vide Wyttenb. p. 344. Dionys. Halic. Antiqq. Rom. V. 70. τὴν αἴρεσιν τοῦ μέλλοντος ἄρχειν τοῖς ἐκ τοῦ συνεδρίου συνεχώρησαν αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτῶν βουλευομένοις ποιήσασθαι; tum in pari verborum copulatione quae est apud Lucian. de Calumn. 31. αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ χορῆ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν. Dem. Or. XVIII. 224. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἂν ἐκρίνετο ἐφ' ἑαυτοῦ. Phalar. Ep. 5. 28. αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ το δίκαιον ἐλογισάμην. Arrian. Anab. Alex. VII. 9. 9. ταῦτα μὲν τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ ἐς ἡμᾶς ὑπηρεγμένα ὡς μὲν αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν σκέψασθαι μεγάλα. Nec aliter: Lucian. de saltat. 63. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσαιο. Aristid. Or. V. 60. τὰ δὲ καὶ νῦν ἔτι φαίνεται πράττων αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ. Id. Or. XLV. 146. εἰ τοίνυν τις καὶ τοιοῦτος ἐγγένιοι ... αὐτὸς δ' ἐφ' ἑαυτοῦ τοῖς λόγοις χορῆτο. κ. τ. λ. Dio. Chrysost. Or. XXVIII. 6. μὴ τὴν ὁμόνοιαν αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς καλῆν εἶναι πιστεύσητε. Xen. An. ll. 4. 10. αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἐχώρουν. Dionys. Halic. Antiqq. Rom. l. 8. οἱ τὰς πολιτείας αὐτὰς ἐφ' ἑαυτῶν διηγῆσάμενοι. Aristid. Or. XL. 751. ὅσα μὲν τῶν πραγμάτων αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν παρακαλεῖ σπουδάζειν. Similiter poetae. Philemon apud Meinek. l. c. IV. 46. αὐτὸς δ' ἐφ' αὐτοῦ ὅτιν ποιεῖ καὶ πικρὸς. Lynceus Comicus v. 18. apud Meinek. l. c. IV. 433. πίνακά μοι τοῦτον παραθήσεις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μέγαν. Itaque recte ni fallor Carolus Sintenisius secutus est Reiskium qui apud Plut. Camill. 2. ex Iunt. et Aldin. textum hunc in modum restituit: αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ πρώτος ἐς δόξαν προήλθεν ἐν τῇ μεγάλῃ μάχῃ πρὸς Αἰκμανοὺς κ. τ. λ. pro eo quod in editione Stephani legebatur: αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ, quanquam hic parvum discrimen inter utrasque loquendi rationes esse sentio, sed si vere differunt saepe non multum interesse videtur hoc illone modo dicas. At vero apud Dionys. Halic. Antiqq. Rom. IX. 44. τοιῆ μὲν ἀρχὰς ἐξεῖναι σφίσι ἀξιοῦντες αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτῶν ἀποδεικνύειν nec ἐφ' ἑαυτῶν tolero nec ἄφ' ἑαυτῶν, quod Sylburgius commendat probo sed reponendum iudico: αὐτοὺς ἐξ ἑαυτῶν. — Alterius formulae αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ pauca impollutae fidei in schedis habeo sive re vera sunt rarioris usus sive ego paullo socordius agebam in iis excerptis quamquam ne ea quidem intacta manserunt. Plut. Comp. Thes. c. Rom. l. φαίνεται .. αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ μεγάλων ὀρεχθεις quomodo apud Sintenisium locum ex Bryani coniectura quam postea unus cod. Paris. confirmavit nunc emendatum video: αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ. Id. Rom. 27. τῆς δὲ γῆς τὴν δορίκτητον αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ δασάμενος τοῖς στρατιώταις ubi ἐφ' ἑαυτοῦ mutandum putavit Pflugkius. Id. ibid. 15. τὴν νύμφην αὐτὴν ἄφ' αὐτῆς μὴ ὑπερβαίνειν τὸν οὐδὸν εἰς τὸ δωμάτιον. Menandri et Philistionis sentent. v. 28. apud Meinek. l. c. IV. 336. ὁ μὴ κολασθεῖς τῷ νόμῳ προίξας κακῶς αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ τῷ νόμῳ κολάζεται. Sed apud Aristid. Or. XXVI. 518. Dind. ἐδόκει μοι οὗτος ἦτοι ἐμοῦ πιθομένον ἢ καὶ αὐτὸς ἄφ' ἑαυτοῦ κινήθεις εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ fateor me huic scripturae diffidere quam subito profecto mirari quomodo Dindorfius potuerit tolerare. Non enim puto participium κινήθεις ita dictum esse ut nude extra constructionem appositum sit. Quocirca aut αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ κινήθεις¹⁴⁾ scribendum existimaverim aut

14) Sua sponte elucet pro diversitate praedicati quod in enunciato est praepositionem in hac formula variare posse. Utar ad rem demonstrandam paucis exemplis quae alio fortasse sed simili tamen modo comparata sunt. Antiph. Or. III. 4. 4. αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ διέφθαρται. Dinarch. Or. I. 85. αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ψηφισμάτων ὧν ἔγραψεν ἐάλωκότα. Plut. Rom. 27. αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ φαρμάκοις ἀποθανεῖν. Dionys. Hal. Antiqq. Rom. X. 35. οὐδὲν ἂν ἦν τὸ κωλύσον αὐτὴν ὑφ' αὐτῆς ἀπολωλένα τὴν πόλιν. Dio Chrysost. Or. XI. I. ἐξαιπῶνται ... οὐ μόνον γὰρ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑφ' αὐτῶν. Apollod. Caryst. Comicus apud Meinek. l. c. IV. 442. v. 10. λεπόμενος ὄραν αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν καὶ καταπίπτοντας νεκρούς.

αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ legendum participio κληθεὶς expuncto. Sed superest ut de aliis quibusdam eiusmodi locis dicam qui aut iam emendati sunt aut emendationis indigent. Prioris generis est is qui invenitur in Isaevi Or. VI. 57. *ἔλθε δ' αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ τοῦ Εὐκλήμορος κλήρον καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ* ad quem locum Schoemannus p. 349. cum in formula αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ merito offendisset suspicatus est legendum esse aut αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ aut αὐτὸς ἑαυτῷ praepositione eiecta. Hanc emendationem quam ante Schoemannum iam Reiskius proposuerat editores Turicenses receperunt. Alter locus est apud Plat. Theaet. 152. B. *πότερον οὖν τότε αὐτὸ ἐφ' ἑαυτὸ τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν;* Hanc lectionem ab omnibus codicibus oblatam et a Bernhardyo Gr. Gr. 248. summo opere commendatam ascivit quidem Stallbaumius sed invitatus tamen pro vulgato: αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ. At quis est qui ita nunquam dixerit? Immo scribe sine cunctatione αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ quod constans ac perpetuus loquendi consuetudo requirit. Stallbaumius cui et ipsi ἐφ' ἑαυτοῦ placebat non debuit in hac re haesitare frequenti, credo, experientia doctus literas *ο, ω, ου* et sono et forma similes a librariis saepe numero commutatas esse. Conf. Herm. Saupprii Epist. crit. 98. Venio denique ad eum locum qui quantum et ipse corruptus tamen ad corruptelam illam quae est in ea formula inuandam allatus est a Schoemanno. Est Xenophontis de rep. Laced. 12. 5. *ὅστις μεγαλοπρεπεσιέρονος μὲν αὐτοῦς ἐφ' ἑαυτοῖς γίνεσθαι ἐλευθεριωτέρονος δὲ τῶν ἄλλων φάινεσθαι.* Probabilitatis speciem praese fert explicatio Haasii qui ut scrupulum quem verba αὐτοῦς ἐφ' ἑαυτοῖς movent, tollat, *μεγαλοπρεπῆ γίνεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ* eodem modo dictum esse asserit quo *μεγαλύνεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ*. Gustavus Saupprius quid sibi videatur sapienter reticet. At qui totam loci sententiam accurate perlustraverit in eandem mecum opinionem abibit verba αὐτοῦς ἐφ' ἑαυτοῖς cum arcte inter se cohaereant non sine quadam vi opponi verbis quae proxime sequuntur τῶν ἄλλων hoc intellectu: itaque ipsi per se soli fiunt magnificentiores et ceteris liberaliores videntur. Quapropter certissima emendatione scribo: αὐτοῦς ἐφ' ἑαυτῶν. Hac longiore digressionem explorumque ista caterva si quis quaerat quid efficere voluerim: illud certe apparebit primum utriusque formulae differentiam si qua omnino est dubitabilem esse; tum formulam αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ Gracis frequentatam admodum et paene unicam, alteram αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ perraro in usu fuisse.

Timon. c. 47. *οὔτις δὲ ἀγρὸν ὅλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο ἰάλανια μισθὸν τοῦ ἐπαύρου ὁπότε ἄσανιά με πάντων σιωπῶντων μόνος ὑπερεπήνεσε κ. τ. λ.* Aut fallor aut scripsit Lucianus *ὅτις ποτὲ* vel *ὅπου ποτέ*: nam particula *ὅπου* saepe causalem habet significationem. Dial. Deor. XVIII. 1. *οἷος ἔν νήγων οὔτις ἦν ὅπου ταῦτα* (fort. *τοιαῦτα*) *μεθύων ποιεῖ.* Bis Acc. 20. *καίτοι τί ἂν ἐγὼς ἀνανακτοῖν καὶ αὐτῆς ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν γείδειαι.* Conf. Charon. 18; Icarom. 9; 16; 23; adv. Indoct. 13; 24; de saltat. 17.

Timon. c. 50. *τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον.* Articulo ante *τοιαῦτα* eliminato integritatem loci restitueris. Gall. 11. *τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένου προσφιλοσοφῶν συνέρει.* Quom. hist. conscr. sit. 32. *τοιαῦτα πολλὰ ἐπ' ἀπαιδεύσεως ληροῦσι.* Dem. Encom. 44. *τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε.* Zeux. 1. *οἱ μὲν οὖν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον,* quomodo Fritzscheus emendavit pro vulgato: *οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ* quod Iacobitzius et Dindorfius habent. Similiter de mere. cond. 17. *ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα πολλὰ περὶ σοῦ οἰρέγονται.* Disput. c. Hesiod. 2. *γέγραπται μὲν σοι καὶ τοιαῦτα πολλὰ* quo pacto hodie in omnibus editionibus locus e codice Gorl. redintegratus est cum antea falso legeretur *τὰ τοιαῦτα* ut est in codice Guelferbyitano primo. Nec aliter ordine inverso: Dial. Deor. XIX. 1. *πολλὰ τοιαῦτα ἠπέλιψε.* Alex. 54. *πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανήσασθαι αὐτῷ.* Dial. Meretr. X. 2. *πολλὰ τοιαῦτα εἰσεργον.* Bis Acc. 4. *καὶ αὐτὸς* (ita Fritzscheus: *καὶ αὐτὸς ceteri*) *ὦ Ζεῦ πολλὰ τοιαῦτα ... λέγειν .. οὐκ ἐτόλμων.* Saturn. 20. *ἢ πενία δὲ καὶ ἀπορία .. ἂν μοι γένοιτο καὶ ὦ τῆς τύχης πολλὰ τοιαῦτα παρὰ γούν ἡμῖν τοῖς πένησι* ubi solus Dindorfius in editione Lipsiensi de suo male dedit: *πολλὰ τὰ τοιαῦτα.* Simili ratione καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα dixit Lucian. Quom. hist. conscr.

sit. 28; Saturn. 32. quod ita variavit Lys. Or. X. 20. *πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἄλλα ἐστίν, ὧ ἄνδρες δικασταί.*

Prometh. II. c. 9. *ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίησεν οὗτος ὄλον βοῶν ἀπολέσας εἰ κρεῶν ὀλίγων ἔνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;* Mihi quotiescunque in hunc locum incidi et iterum iterumque inspexi, ea suspicio suborta est num bene editores recentissimi fontium auctoritati ac fidei obsecundarent. Videntur quidem recte fecisse quod illud asciverunt quod maiorem a codicibus habere putarent auctoritatem sed credat qui volet hoc a Luciano profectum esse. Altera lectio quam duo codices veteresque editiones suppeditant *τοιαῦτα ἐργάζεται* quae et ipsa haud sane deteriore meo quidem iudicio sententiam praebet necessariam redidit praepositionem *ἔνεκα*. Sed cum difficile dictu sit utrum ab ipsa Luciano manu provenierit, id tamen constat, illa prae-positione in recepta scriptura supersederi posse. Non ignoro equidem in pari dicendi genere et grammatici et interpretes ab ista prae-positione opem fidemque petere solere ut genitivum causam indicantem enodent quomodo verba affectuum suapte natura efflagitant; at re vera nunquam quantum observavi posita ea est. Apage igitur istam sartagine[m] loquendi a Luciano, qui semper fere probatissimorum scriptorum usum sequi consuevit. Legas: *εἰ κρεῶν ὀλίγων τηλικαῦτα ὀργίζεται*, cuius dictionis ingenue fateor nunc quidem in promptu mihi non alterum esse exemplum nisi quod notavi e Xenoph. Hell. III. 5. 5. *οἱ μὲντοι Λακεδαιμόνιοι ἄσμενοι ἔλαβον πρόφρασι σιρατεῦν ἐπὶ τοῖς Θηβαίοις πάλα ὀργιζόμενοι αὐτοῖς τῆς τε ἀντιλήψεως τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτης ἐν Δεκελείᾳ καὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Πειραιᾶ μὴ ἐθέλησαι ἀκολουθῆσαι* sed vide qui eam rem bene explicavit Hermannum de ellipsi et pleon. in graeca lingua in Opusc. I. 183.

Dial. Deor. V. 3. *οὐκέτι μέμψῃ μοι προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι.* Non damno utique lectionem *προτιμότερον* quae per se spectata nihil habeat quod offendant. At vix dicere possum quanto opere scriptura *ποτιμότερον* arrideat quae male e codice Paris. 1428. *ποτιμότερον* refertur, recte e codice Paris. 1310. in Boiss. Anecd. Gr. IV. 468. enotatur. Id ipsum Wyttenbachius coniectura prolata illa in Epist. crit. p. 271. ed. Lips. assecutus erat. Videtur ea lectio etiam Struvio in Opusc. II. 65. placuisse. Vocem *πότιμος* esse Platonis ait Wyttenbachius unde in multiplicem usum scriptorum manasse appareat, qui genus scribendi vocabulis ac flosculis ex Attide decerptis fucare voluerint. Neque tamen prius ab hoc loco discedam quam et ego proposuero coniecturam quae proxime ad vitiosam codicis Parisini scripturam accedit. Censeo enim delitescere in ea: *ποθεινότερον*, eo sensu, ut Iupiter cuius sunt ea verba aperiat: maius se Ganymedis quam nectaris habere desiderium. In eam sententiam Innoni respondet: *οἷτοσι γὰρ ὁ θεῖος ἡλυδρίας . . ἰδίῳ ἐμοὶ καὶ ποθεινότερος.* Adiectivum autem *ποθεινός* tum de homine (conf. Vot. 43.) tum de re aequae bene usurpari posse nemo negabit. Ultima verba solus Fritzschius ita excudenda curavit et recte quidem non quo ea lectio auctoritate trium codicum nitatur cum quibus etiam codex 1310. apud Boiss. l. c. V. 148. accurate congruit sed quia maior sententiae perspicuitas pronomen requirere videtur. — In verbis Innonis quae subsequuntur: *παιδεραστιῶν οὔτοι λόγοι* articulum quem codices Guelf. pr. et duo Parisini 2956. 2957. suggerunt ex eodem codice 1310. qui et ipse *οὔτοι οἱ λόγοι* exhibet, probat Boiss. Anecd. Gr. V. 148. Articulum non necessarium esse editores novissimi bene intellexerunt.

Dial. Deor. XIII. 1. *ἀλλὰ (ἀλλ' Dind. de suo dedit) ἐθέλεις ὧ Ζεῦ ταντονὶ τὸν φαρμακία προκατακλίνεσθαί μου;* Scripserim: *ἀλλ' ἐθέλεις σὺ, ὧ Ζεῦ..* quod ad vehementiorem in verbis Herculis ingressionem accommodatius esse videtur quomodo Dial. Deor. XII. 2. *ἢ ἐθέλεις σὺ, ὧ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν κ. τ. λ.* ubi tamen quod Fritzschius citra necessitatem ex uno codice Paris. recepit *ἢ ἐθέλεις σὺ αὐτὴ ὧ μῆτερ μ. ἔ.* leniter addubitare licet.

Dial. Deor. XIII. 2. *ἐπεὶ ἀράμενός σε ὄψω ἐπὶ κεφαλῇν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὥστε μηδὲ τὸν Παιῶνα (Παιῶνα formam unde Fritzschius sumserit non liquet) ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα.* Legendum censeo: *ἰάσασθαι.* Nam cur editores ad unum omnes in finitimum aoristi

pro futuri intactum reliquerint nihil caussae videre me confiteor. Et Iacobitzins quidem in editione novissima ad discipulos docendos destinata nihil de eo memorat: Fritzschio in Iudice verborum p. 111. aoristus pro futuro de necessario eventu positus videtur. At hanc sententiam opinor revocabit vir doctissimus si accuratius inepexerit quem ipse attulit Hermannum ad Vig. 747. qui diserte tradit: falli qui aoristum pro futuro poni posse putent. Extra infinitivi structuram nemo non videt debuisse dici: οὐδ' ὁ Παίων ἰάσεται σε quomodo alii demonstrent loci tum forma tum colore haud dispares Dial. Marin. ll. 4. οὐδὲ ὁ παιήρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ubi respicitur Hom. Od. IX. 524. ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. Asin. 6. Θεραπεύσει δέ σε οὐδέεις ἀλλ' οὐδὲ θεὸς ἰατρός. Poteris vero etiam particula ἄν interposita aequè bene scribere: ἰάσασθαι ἄν σε., quomodo oratione recta locutus est Phalar. Ep. 107. σὲ δὲ οὐκ ἄν οὐδ' αὐτὸς ὁ τῆς τέχνης ἕγγεμῶν Ἀσπληπιὸς μετὰ πάντων ἰάσαιτο τῶν θεῶν, ubi nostri loci non oblitus est Lennepius.

Dial. Deor. XX. 1. . . λαβὼν τοιτὶ τὸ μῆλον ἄπιθι tetigit Boiss. Anecd. Gr. V. 148. In verbis quae infra sequuntur: ὁ δὲ νεανίας ὁ Φριζ' ἐφ' ἧν ἄπιτε βασιλικὸς μὲν ἐστὶ καὶ Γανμίδους τοῦτον ξυγγενὴς (συγγενὴς Dind.) vulgatam hanc lectionem tutantur Iacobitzius et Dindorfius in utraque editione quanquam Fritzschiuam viam iam pridem monstraverat quam insistere debebant. Is enim cum Longolii excerpta habeant τοιτοῖ solus id non dubitavit praeferre et quoniam quod codex Parisinus 1310. τοιτὶ praebet manifestus est librarii error commode vidit Boissonadus in Anecd. Gr. IV. 418. certissimum hic potioris scripturae τοιτοῖ latere vestigium.

Dial. Deor. XX. 10. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ, ὦ Ἀθηναῖ, . . ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις; Leve quidem est quod de hoc loco moneo sed eiusmodo tamen ut silentio praetermittere nequeam cum me commoveat ut Iacobitzii inconstantiam ne dicam negligentiam convincam. Hic enim Iacobitzius Dindorfius et ante eos Fritzschiuam tres codices secuti quibus fides cod. Paris. 1310. in Boissonadi Anecd. Gr. V. 22. accedit interiectionem ὦ quae vulgo deerat, recte asciverunt. Similem prorsus verborum ordinem habebis in Anach. 39. si mecum reposueris: τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, pro eo quod editiones hodie occupat: τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων. Sed si video quam praepostere Iacobitzius locum tractaverit qui est in Dial. Marin. IV. 2. libenter fateor quoquo modo rem mecum reputo expiscari me non posse qua re motus vulgatam mordicus tenuerit scripturam: σὺ δὲ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπονν ἔωρακέναι πάποτε. Adeo a se defecit ut auctoritati quattuor codicum in iis codicibus Gorl. quibus hodie Boissonadii codex 1310. accedit aditum omnino praeccluderet. Merito dedit Dindorfius: σὺ δὲ μοι, ὦ Μενέλαε¹⁵).

Dial. Deor. XX. 11. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περιμένε. Ἥρα περιμένω. Haec est vulgata lectio: περιμενῶ exhibent duo codices Vindob. 123. et Graevianus et margo Aldin. pr. Wessel . . Diversea secuti sunt editores nuperi pro suo quisque arbitrio alii hoc alii illud praeferentes. Et vulgatam quidem tutantur Poppo et Fritzschiuam, qui suam de hoc loco sententiam non mutavit ad Arist. Thesm. v. 612. ubi color dictionis nostro loco haud dissimilis est. Leguntur enim hodie haec: μὲν αὐτοῦ τί τὸ κακόν; . . σὺ δ' οὖν ποιεῖ τοῦτ'. ἀναμένω γὰρ ἐνθάδε. Reprehendit vir egregius quod est in marg. Ald. pr. Wech. (? lege: Wessel.) περιμενῶ. Id si solus margo Aldinae suppeditaret, probarem sed futurum tempus praeterquam quod auctoritatem a codice bonae fidei habet etiam sententiae convenientius est. Quare praefendum duco quod Iacobitzius et Dindorfius palam fecerunt: περιμενῶ.

Dial. Deor. XX. 12. σὺ δὲ πρόσιθι ἢ Ἀθηναῖ. Dictum est quomodo Dial. Mort. XII. 1. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Αἴβυς λέγε. Icarom. 26. σὺ δὲ ὁ Βορέας πνεῦσον ἐν Ἀνδία, σὺ δὲ ὁ Νότος ἤσυχταν ἄγε sed Vit. Auct. 27. confidenter corrigo: σὺ δὲ ὁ Πυρρῆας πρόσιθι pro σὺ ὁ

15) In transcurso refero ad verba quae paulo ante leguntur: φαρμακὸς γὰρ ἐστὶ Boissonadum in Anecd. Gr. V. 21. e codice 1310. variam lectionem φαρμακὸς enotasse contra consuetudinem Luciani et totius fortasse Graecitatis.

Προσίας (Dind. *Πύρρων*) *πρόσιθι*. Solet enim tum in hoc allocutionis genere de quo agit Iacobs. Anth. Pal. III. 167. tum in altero longe frequentiore quo quis compellatur interiectione *ὦ* praemissa nunquam quantum observavi particula adversativa omitti qua re vividior ac fortior evadit oratio etiam ubi nihil oppositionis locum obtinet. Dial. Deor. XX. 11. *σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περιμένε*. Dial. Mort. XII. 6. *σὺ δέ, ὦ Πίνως, δικάζε*. Vit. Auct. 1. *σὺ δέ, ὦ Ἐρμῆ, κήρυττε* Piscat. 17. *σὺ δέ, ὦ Ἐλεγγε, αἰτοῦ περιμένε*. Ibid. 28. *σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἴδῃ*. et similiter c. 37; 51; Catapl. 5; Dial. Meretr. IV. 5; Tox. 47; Bis Acc. 4; sed Lexiph. 13. contra usum Lucianeum Dindorfius scripsit *σὺ δ' ὦ παῖ .. ἔγχει* pro *σὺ δέ, ὦ παῖ*, ut est c. 2. Nec aliter Dial. Mort. VII. 1. *σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδῃ, πῶς ἀπέθανες*; XII. 3. *σὺ δέ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φής*; XXVII. 7. *σὺ δέ, ὦ Ἀχαράν, ... τί αἰτιᾶ τὸν Ἔρωτα*; Conf. Dial. Mort. XXVIII. 3; Piscat. 22; Fugit. 32. Pauca tantum reperiuntur exempla quae cum eiusdem sint familiae levi mutatione ad normam allortarum exigenda sunt. Pseudol. 1. *καὶ σὺ δῆ, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βοιλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις* .. erratum est culpa librarium; nam a Luciano fuit, opinor, *καὶ σὺ δέ, ὦ κ. ἄ.* ut est in Catapl. 13. *καὶ σὺ δέ, ὦ Ἐρμῆ, σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός*. In Fugit. 26. *σὺ οὖν Φιλοσοφία λέγε* dubito num quid opis tulerint editores novissimi qui potioem ut putabant scripturam ac maiore fide dignam e codicibus Gorl. et Vindob. 123. cupide substituerunt in eius locum quae vulgata erat: *σὺ οὖν ὦ Φιλοσοφία*. Non assentior equidem. In eiusmodi quae saepius recurrit formulis debere non tam auctoritates sequi sed ad morem scriptoris animum intendere ratus scribendum duco: *σὺ δ' οὖν ὦ Φιλοσοφία λέγε* quo fere modo locutus est Lucianus de merc. cond. 42. *σὺ δ' οὖν ὦ ἄριστε Τιμόκλειε .. ἐνόησον*. Similis plane est eorum locorum ratio in quibus a pronomine vocativus interpositione dirimitur. Dial. Meretr. VII. 4. *σὺ δέ οἶε ὦ Μουσαῖον .. ἔσσοθαι*; Dial. Marin. VI. 2. *σὺ δέ παραγγέλον ὦ Τρίτων*. Pro Imag. 12. *σὺ δέ σκόπει ὦ Ἀγκίνε*. Deor. Conc. 1. *σὺ δέ κήρυττε ὦ Ἐρμῆ τὸ κήρυγμα*. (Conf. supra Vit. Auct. 1.) Vit. Auct. 14. *σὺ δέ τί κλάεις ὦ βέλυστε*; Sic Dial. Meretr. IX. 4; Dial. Marin. IV. 4; Lexiph. 25; sed Dial. Deor. XVII. 2. *σὺ δ' οὐκ ἄν, ὦ Ἀπολλόν*; scribe: *σὺ δέ οὐκ ἄν, ὦ Ἄ*. quo pacto Dial. Marin. XV. 1. *σὺ δέ οὐκ εἶδες ὦ Νότε*; His locis in conspectu positus supersunt quattuor qui extra legem constitutam illam egrediuntur. Quattuor dico? Immo vero duo tantum sunt Luciani, duo incerti istius fabricatoris dialogorum suppositorum qui nomine Samosatensis circumferuntur. Sunt autem eiusmodi omnes ut facile in iustum ordinem redigi possint. Vot. 35. *σὺ δέ τί ὦ Ἀγκίνε δοκιμάζεις*; transponendo scripserim: *σὺ δέ τί δοκιμάζεις ὦ Ἀγκίνε*; Anach. 19. *σὺ τοῦτο ἄ Ἀνάχαρσι ταμειύση ἄμεινον* aperte reponendum est: *σὺ δέ τοῦτο κ. τ. λ.* Amorr. 30. *σὺ δέ Ἰλεως, Ἀφροδίτη, γειοῦ*, lege si volupe est aut *σὺ δέ Ἰλεως, ὦ Ἀφροδίτη γενοῦ* aut *σὺ δέ ὦ Ἀφροδίτη Ἰλεως γενοῦ* aut *σὺ δέ Ἰλεως γενοῦ, ὦ Ἀφροδίτη*. Nec secus Charid. 21: *σὺ δέ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε*, scribe: *ὦ Χαρίδημε*. Hae quas feci mutationes neque violentae admodum sunt et confirmantur consuetudine dicendi Lucianea.

Dial. Deor. XX. 15. *δείσομαι δέ καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν*. Sic Iacobitzius et Dindorfius: compositum *συνακολουθεῖν* e duobus codd. iam Schmiederus praetulit quem recte secuti sunt Poppo et Fritzschi: addo auctoritatem etiam codicis 1310. apud Boiss. Anecd. Gr. IV. 5.

Dial. Deor. 16. *Βούλει οὖν ἐπομόσωμαι*. Sic optime dederunt editores nuperrimi de Hemsterhusii coniectura fide codicis Gorl. firmata. Vulgatam lectionem *ἐπομόσομαι* retinuit solus Fritzschi. Perperam. Nam quod emendationis illius impatiens docet vir egregius ad Arist. Ran. 310. p. 178. nostri loci non immemor „Lucianum *βούλει* et *ἐθέλεις* (scr. *θέλεις*) saepenumero futuris coniungi non minus in fraudem incidit quam si contendit aoristum eius verbi esse *ἐπώμοσα*. Quae cum scriberet sine dubio oblitus erat Luciano activum *ἐπομνίναί* prorsus inusitatum, medium solum *ἐπόμνυσθαι* in deliciis esse. Locis in Indice Lucian. congestis adiungo: Dial. Meretr. XI. 2. *ἐπόμνυται*; Tox. 38. *ἐπωμόσω*;

Philopat. 12. ἐπομόσσωμαι; de Calumn. 18. ἐπομοσάμενος. Et quoniam quidem mentio deliberativi quem dicunt coniunctivi in enunciatis ita comparatis iniecta est, ego praesertim cum sententiae virorum doctorum in diversas partes abeant ab hoc loco non alienum esse censeo si usum imprimis Luciani qui sit in hoc dicendi genere primis quasi lineis designare coner. Accedit quod esse quosdam homines animadverti qui cum ipsi non proprio Marte quidquam conficere aut possint aut velint quae ab aliis paene imperiose praecepta sunt temere recoquere solent. Id unum doleo quod cum ex scriptoribus paucis pauci duntaxat loci in praesenti in promptu sint, rem non ita ut volo ad liquidum perducere poterō. Verum tamen etiam quae exempla allata fuerint satis fore reor ut Luciani quidem dictio aliqua ex parte recte cognosci possit. In qua re ita agendum putavi ut quae testimonia habeo pro temporum ratione in duas classes distribuerem et priori quidem adscriberem in quibus cum coniunctivus aoristi in talibus frequentetur praesentis temporis quaquā de causa usurpatus est. Hermot. 48. βούλει ἀφαιρῶμεν quomodo nunc ex marg. Ald. pr. Wessel. pro ἀφαιροῦμεν legitur. Soloeicium βούλει ἀποκληροῦμεν Bis Acc. 14. quem Iacobitium vix crediderit quisquam in editione maiore propinasse, melius a Dindorfio doctus in altera editione eliminavit scribendo ἀποκληροῦμεν. Et sic post plurarivum βούλεσθε Plut. de glor. Athen. 6. p. 348. E. βούλεσθε εἰσάγωμεν. Huc pertinent loci in quibus coniunctivus praesentis prope necessarius erat aut quod coniunctivus aoristi non exstat Charon. 7. βούλει ἔρωμαι quomodo solus Menkius dedit, quod probo; Iacobitius in utraque editione e codicibus Gorl. et Paris. 1428. introduxit: βούλει ἐρήσομαι; Dindorfius et Sommerbrodtius mutarunt: εἰ βούλει ἐρήσομαι aut quod ab alio verbo apud Atticos certe desumitur: Xen. Mem. II. 4. 1. βούλει σκοπῶμεν; Id. ibid. III. 5. 1. βούλει ἐπισκοπῶμεν pro quo idem ibidem II. 4. 10. βούλει ἐπισκεπῶμεθα dixit.

In alteram classem infarcienda sunt exempla in quibus coniunctivus deliberativus aoristi legitur. Satis habeo pauca de multis afferre. Dial. Mort. I. 2. βούλει ἐντείλωμαι; Ibid. X. 9. βούλει ἀφίλωμαι; Char. 9. βούλει ἀκούσωμεν ubi cod. Paris. 1428. et edit. Basil. III. ἀκούσομεν male praebent. Catapl. 6. βούλει παραγάγω ubi codd. Gorl. et Guelf. pr. παραγάω habent; Cynic. 3. βούλει ἴδωμαι e codd. Gorl. et Guelf. sec pro quo in editionibus εἶδωμεν exstat. Nec aliter Plat. Gorg. 454. E. βούλει θῶμεν; Phaedr. 228. E. et 263. E. βούλει ἀναγνώμεν; 272. C. βούλει εἶπω; Xen. Mem. IV. 2. 15. βούλει γράψωμεν; ibid. §. 16. βούλει πορισώμεθα. Pari modo Tragici: Soph. Philoct. 762. βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω. Eur. Phoen. 723. Kirchh. βούλει ιράπωμαι. Simili ratione post βούλεσθε: Scyth. 9. βούλεσθε ἐπαγάγω ubi cod. Vindob. 114. ἐπάγω, cod. Wittian. ἀπάγω exhibent; Dem. Or. XXIV. 174. βούλεσθε εἶπω; Arist. Ran. 416. βούλεσθε σκώψωμεν, et in enunciato interrogativo quemadmodum βούλει insertum: Hermot. 4. πῶσω τινὶ βούλει ὑψηλοτέραν . . θῶμεν εἶναι τὴν ἄκραν; ita pluraliter positum βούλεσθε: Dem. Or. XXIV. 176. τί γὰρ βούλεσθε εἶπω; Ad hunc ordinem aggrego locos in quibus praedicatum enunciati coniunctivo aoristi ita efferatur ut congruat cum inclinamentis aut praesentis: Hermot. 55. βούλει ἀποκρίνωμαι quo loco in codice Guelf. sec. ἀποκρίνομαι est et in enunciatione interrogativa: Hermot. 32. τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; aut futuri temporis: Dial. Mort. XX. 3. βούλει ἐπιδείξω; Charon. 20. βούλει παραινέσω¹⁶⁾. Ion. Trag. 14. βούλει ἀναρραψοδήσω, ubi male in cod. Gorl. ἀναρραψοδήσω legitur. Eur. Phoen. 912. et Arist. Eqq. 36. βούλει γράσω; Eur. Hel. 1428. βούλει ἐκπέμψω. Et post βούλεσθε plurali numero pronunciatum: Philyllius Comicus apud Meivek. I. c. II. 859. βούλεσθε γράσω. Atque de his quidem editores ad unum omnes concordant. Sed hanc concordiam Schaeferus ad Bos. Ell. 765. et Godofredus Hermannus in Opusc. I. 207. turbasse videntur qui locis sive minus prospere delectis seu perperam

16) Ut verbi ἐπανεῖν futurum est aut ἐπανέσω aut ἐπανέσομαι, quod Atticis atque etiam Luciano magis placet (conf. Observv. Lucian. I. 13. n. 12. ita verbi παραινέιν futurum non solum παραινέσω sed etiam παραινέσομαι in usu erat.

diudicatis inducti sententiam pravam istam et ab usu meliorum scriptorum alienam proposuerunt, qua βούλει et θέλεις (non ἐθέλεις) cum futuris copulari praeceperunt. Id praeceptum quoniam omni tempore fuerunt qui in verba magistri iurantes homines nimis creduli avido complexu adoptaverunt. Quae credulitas si insuper caeca quadam ac superstitiosa veneratione alitur qua quidquid codices exhibeant verum esse putatur quasi rectam ubique et genuinam lectionem vel optimae membranae habeant integritati scriptoris parum consulitur. Itaque factum est ut vitiositas praecepti istius cuius nuper Iacobitzius ad Lucian. Tim. 37. p. 54. audax defensor exstitit opinione latius serperet atque providos consideratosque viros inficeret. At magnae profecto inconstantiae esse videtur si Iacobitzius qui hoc loco auctoritate codicis Gorl. abreptus recte dedit βούλει ἐπομόσωμαι in Catapl. 5. impatiens vulgatae scripturae βούλει ἐμβιβασώμεθα, quam Dindorfius servavit βούλει ἐμβιβασώμεθα praetulit, quod idem Gorl. et Guelf. pr. mendose suppeditant. Sed cave Luciano id vitio veritas sed tardis istis librariis, qui cum veram constructionem non caperent satis constat quoties mutationes literarum ο̄ et ω̄ dormitantes admitterint. Neque dubium est quin in Tim. 37. vel sine librorum suffragio βούλει δικαιολογήσωμαι refigendum sit, quam Hemsterbusii emendationem Lehmannus Dindorfius Sommerbrodtius merito receperunt pro βούλει δικαιολογήσωμαι quod Iacobitzius et Menkies retinuerunt. De loco, qui est Luciani Char. 7. iam supra dixi.

Quae de coniunctivo post βούλει (βούλεσθε) illato disputata sunt, eadem utique valent de coniunctivo qui in deliberatione cum θέλεις (θέλειτε) consociatur. Ac primum quidem moneo in hoc dicendi genere a Luciano brevioris verbi θέλειν formam ubique usurpatam esse depromptam illam a poetis qui quantum ex locis quos in procinctu habeo colligi potest, semper θέλεις dixerunt. In editione Dindorfiana lectio inter θέλειν et ἐθέλειν fluctuat, quam ultimam formam vir doctissimus non raro etiam alibi de suo restituit. Atque ut dicam quid de loco sentiam quem Hermannus l. c. post Schaeferum ex epigrammate incerti poetae 249. affert: Κύπρι θέλεις οἴτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα, equidem nihil insueti in verbis invenio neque structuram soloecam cum Schaefero neque praesens pro futuro positum cum Hermanno sed coniunctivum deliberativum praesenti tempore elatum esse aio correpta ut poetae solent antepenultima, ut Eur. frag. 1023. p. 536. Nauck. in enunciato interrogativo: πότῃρα θέλεις σοι μαλθακά ψενδῆ λέγω ..; Et coniunctivum aoristi post θέλεις habes apud Lucian. Hermot. 42. ἢ θέλεις ἀντιέπω τὰ γ' ἐμοὶ δοκούντα; ubi quo iure Dindorfius voculam θέλεις omnino eiecerit caussam idoneam video equidem nullam. Sic Soph. El. 80. θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων; Eur. Bacch. 709. θέλεις θηρασώμεθα¹⁷⁾ et in enunciatione interrogativa Soph. O. T. 651. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω¹⁸⁾; Quod Iacobitzius in Hermot. 80. τί σιγᾶς ὦ Ἐρμῶτιμ; θέλεις διηγῆσωμαι dedit, Dindorfius correxit: ἐθέλεις διηγῆσωμαι. Probo hanc emendationem sed formam θέλεις retentam. Bis Accus. 4. ubi Iupiter interrogat: τί οὖν, ὦ Ἐρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν ἢ θέλεις ἐς νέωτα παραγγελοῦμεν; vulgatam Iacobitzius secutus est ad quam si manum emendatricem admovit Dindorfius audacioris remedio usus esse videtur. Mutationem quam Cobet. V. L. 91. fecerat προθῶμεν profectam illam procul dubio ex Mercurii quae subsequitur responsione: οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἤδη προθῶμεν, etiamsi non condemnem, vix tamen dubitari potest, quin quod παραγγείλωμεν pro παραγγελοῦμεν positum est iustae emendationis modum excedat. Cobeti emendationem παραγγείλωμεν recepit etiam Fritzschius qui pro προτίθεμεν scripsit: προτιθέναι ita ut infinitivum a praecedenti δοκεῖ quod mente repetendum est suspensum esse velit. Sed haud scio au ea correctio albo calculo notari mereatur qua transposito

17) Aoristi forma ex medio genere desumpta ne cui scrupulum inicit legatur Soph. Philoct. 1007. Eur. Hippol. 916.

18) εἰκάθω non praesentis sed aoristi coniunctivum esse monuit Elmsl. ad Eur. Med. 186. sed vide Lobeck. ad Buttm. Gr. II. 62.

distinctionis signo Lucianum scripsisse iudico: *προθῶμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν; ἢ εἰ θέλεις ἐς νέωτα παραγγελοῦμεν;* eadem syntaxi qua dictum est in *Catapl.* 28. *ἄλλ' εἰ θέλεις .. ὑποθήσομαι* et pariter in *Hermot.* 57. *εἰ δὲ βούλει .. ὑποθήσομαί σοι.* Tum in *Vot.* 26. *ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι* quo pacto Iacobitzius edendum curavit multo melius fuerat scripturam codicis Graeviani non spernere qua recepta: *ἢ ἐθέλεις (scr. θέλεις) καταριθμήσομαι* Dindorfius Lucianum ab omni erroris culpa immunem praestitit. Potes etiam scribere: *ἢ εἰ θέλεις καταριθμήσομαι* Venio denique ad locum qui est in *Vot.* 4. *τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα; καταδοκεῖν αὐτὸν ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον;* hanc vulgatam a Iacobitzio repraesentatam Dindorfius leviter sic immutavit *τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς; ἐνταῦθα καταδοκεῖν αὐτὸν ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐθις ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον;* At vero cum *ἐπάνειμι* in tali verborum iunctura tolerari nullo modo possit nunquam a me editores impetrabunt ut huic lectioni calculum apponam. Ne longus sim levi opinor mutatione structurae subveniet qui hunc in modum legerit et distinxerit: *ἐνταῦθα καταδοκεῖν αὐτόν; ἢ εἰ θέλεις, ἐγὼ .. ἐπάνειμι ἐς τὸ πλοῖον.* Sed haec hactenus. De hoc loquendi genere si forte ulterius iusto disserui id agere studui ut coniunctivus patefacta adulatrice ista atque adulterina natura qua futurum post *βούλει* et *θέλεις* illatum iura eius satis diu violasse videtur, tandem aliquando in possessionem suam redeat et redintegratus illibatusque locum suum obtineat. Optimo iure etiam ex Platone cui et ipsi fuerunt qui futurum in talibus vi et iniuria obtrudere vellent hodie hunc usum libris sive addicentibus sive refragantibus exagitatam video. Locos habet Stallb. ad *Phileb.* p. 77. Scriptores autem Graecitatis noviciae ex quibus nonnulla quae stuporem haud mediocrem moveant Lobeck. ad *Phryn.* 734. affert quid peccaverint nunc non curo.

PA Schwidop, Carolus
4236 Observationum Lucianearum
S385 specimen 1 and 4 in 1 vol.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

17